

New York Times
Bestselling Author
of *All*
Tomorrow's
Parties

William
Gibson

Neuromancer

"A mindbender
of a read."

— *Village Voice*

Neuromancer

William Gibson

Část první

CHIBA CITY BLUES

1.

Nebe nad přístavem bylo šedé jako mrtvý kanál televize.

"Já nefetuju," dolehlo k Casemu z davu před dveřmi Chatu. "Akorát že si moje tělo vypěstovalo tak obrovské hlad na drogy." Takhle se ve Sprawlu mluvilo a žertovalo. Chatsubo byl bar pro notorické bezdomovce. Mohli jste v něm pít čtrnáct dní a neuslyšeli ani slovo japonsky. Barman Ratz točil umělou rukou do sklenic na tácu sudový kirin. Rytmicky se mu chvěla. Spatřil Case a usmál se, zuby protkané východoevropskou ocelí a hnědou trouchnivinou. Case si našel místo u baru mezi pochybným bronzem jedné z kurev Lonnyho Zona a zmačkanou námořní uniformou dlouhého Afričana, který měl lícní kosti zbrázděné pravidelnými řadami rituálních jizev. "Prve tu byl Wage a s ním nějaký dva klauni," řekl Ratz. Zdravou rukou podával natočené pivo přes bar. "Máte spolu něco, Casei?"

Case pokrčil rameny. Holka po pravici se zahihňala a šťouchla do něj.

Barmanův úsměv se roztáhl. O jeho šerednosti šly legendy. V téhle době si krásu mohl dovolit každý, a kdo se jí vzdal, měl to ve znaku. Sahal pro další džbán a starobylá protéza zakvíkla. Byla to ruská vojenská protéza, sedmifunkční manipulátor s feedbackovým posilovačem, vložený do plastiku růžového jak žížala. "Vy jste moc velký šoumen, Herr Case," zabručel Ratz: ten zvuk měl být smích. Poškrábal si růžovým klepetem převislé břicho zakryté bílou košilí. "Jste tak trochu komický šoumen."

"Jistě", řekl Case a upil piva. "S někým tu sranda bejt musí. S váma ale do prdele vážně není."

Kurva se zachichotala o oktávu výš.

"S tebou taky ne, ségro. Takže vodpal, jasný? Zone je můj blízký osobní přítel."

Podívala se Casovi do očí a tak jemně, jak jen to jde, předstírala, že si odplivuje; sotva pohnula rty. Ale odešla.

"Šmarjá," řekl Case, "co to tu vedete za pajzl? Člověk se ani nemůže napít."

"No," řekl Ratz, utíraje podrápané dřevo hadrem, "Zone odvádí procenta. Vás tu nechávám pracovat pro vaši zábavní hodnotu."

Case zvedal svoje pivo a vtom nastal jeden z těch podivných okamžiků ticha, jako kdyby stovka vzájemně nezávislých hovorů došla najednou ke stejné pauze. Pak zazvonil smích té kurvy, podbarvený jakousi hysterií.

Ratz zabručel: "Proletěl tudy anděl."

"Číňani," hřímal opilý Australan, "kurvy Číňani vymysleli nervovou regeneraci. Dejte mi někdy prostor k práci s nervama. Dám tě do pořádku, kamaráde..."

"No tohle," řekl Case své sklenici a veškerá hořkost se v něm vzedmula jako žluč, "ted' bylo těch kravin tak akorát."

To, co Číňani věděli o neurochirurgii, Japonci už dávno zapomněli. Černé kliniky na Chiba byly na špičce. Každý měsíc inovovaly celé technologické soustavy, a stejně nedokázaly napravit škody, které utrpěl v tom hotelu v Memphisu.

Pobyl tu celý rok a pořád ještě snil o kyberprostoru. Každým večerem v něm uvadala naděje. I když nabral rychlost a měnil směry a řezal rohy, stejně viděl ve spánku matrix, ta jasná vlákna logiky, rozvíjející se bezbarvou prázdnotou... Sprawl pro něho znamenal jen dlouhou divnou cestu domů přes Pacifik; Case už nebyl chlap od konzole, už nebyl kovboj kyberprostoru. Jenom obyčejný šibr, který dělá, co se dá. Ale sny se mu za těch japonských nocí vracely jako zacyklené voodoo, plakal kvůli nim, plakal ve spánku a probouzel se sám do tmy, zkroutený ve své kapsli v mizerném rakvovém hotelu, ruce zaťaté do ložáku, pěnovku vtisknutou mezi prsty, a snažil se dosáhnout na konzoli, která tam nebyla.

"Včera večer jsem viděl vaši dívku," řekl Ratz a podával mu další kirin.

"Žádnou nemám," řekl a napil se.

"Slečnu Lindu Lee."

Case potřásl hlavou.

"Žádná dívka? Nic? Jenom kšefty, příteli šoumene? Zsvěcen obchodu?" Barmanovy malé hnědé oči se hluboko uhnízily ve vráscitém mase. "Řek bych, že s ní vám to slušelo nejlíp. Aspoň jste se smál. Když je to teda takhle, jednou to v noci s tím šoumenstvím přeženete a skončíte na klinice, v nádrži na náhradní součástky."

"Lámete mi srdce, Ratzí." Dopil pivo, zaplatil a odešel, úzká ramena ukrytá pod khaki nylonem větrovky poznamenané deštěm. Jak si razil cestu davem na Ninsei, mohl cítit svůj vlastní vyčichlý pot.

Caseovi bylo čtyřadvacet. Ve dvaadvaceti byl kovbojem. Byl to fakt ranař, jeden z nejlepších na Sprawlu. Vycvičili ho ti nejlepší, McCoy Pauley a Bobby Quine, legendy v tomhle kšeftu. Jel takřka permanentně na adrenalinové špici, vedlejší produkt mládí a talentu, napojen na standardní kyberprostorovou mašinu, která promítala jeho odtělesněné vědomí do definované halucinace jménem matrix. Zloděj. Pracoval pro jiné, mohovitější zloděje, pro zákazníky, kteří mu obstarávali exotický software potřebný k tomu, aby pronikl za zářivé hradby systémů korporací a otvíral okna do bohatých polí dat.

Dopustil se klasické chyby, o níž si přísahal, že ji nikdy neudělá. Okradl zákazníky. Nechal si něco pro sebe a chtěl to protlačit přes překupníka v Amsterdamu. Nikdy se nedozvěděl, jak na to přišli. Teď už na tom nezáleželo. Čekal, že ho nechají zemřít, ale jenom se tomu usmáli. Samozřejmě mu je přáli, tak mu to řekli, přáli mu peníze. A bude je potřebovat. Protože - stále se smáli - zaručeně už nikdy nebude pracovat.

Zničili mu nervový systém ruským mykotoxinem z doby války.

Připoutali ho v hotelu v Memphisu k posteli. Třicet hodin měl halucinace, zatímco jeho talent, mikron po mikronu, hořel.

Škoda byla přesně cílená, jemná a zcela efektivní.

Pro Caseho, který žil pro beztělesné rozkoše kyberprostoru, to znamenalo konec. V barech, kam chodíval jako kovbojská jednička, patřilo k dobrému tónu elity lehce pohrdat tělesností. Tělo bylo maso. Case teď upadl do žaláře svého vlastního masa.

Všechnu svou hotovost rychle převedl na nové jeny, tlustý svazek starých papírových peněz, které donekonečna obíhaly uzavřenými obvody světového černého trhu jako mušličky mezi obyvateli Trobriandských ostrovů. Ve Sprawlu bylo těžké vyřídit legální obchod hotovostí; v Japonsku to bylo zcela nelegální.

V Japonsku, jak věřil se zarytou a absolutní jistotou, najde lék. V Chiba. Buď na registrované klinice, nebo v polotmě černé medicíny. Synonymum implantací, nervového nastavování a mikrobioniky, Chiba byla magnet pro technokriminální subkulturu Sprawlu.

V Chiba se díval, jak jeho nové jeny mizí ve víru dvou měsíců zkoušek a konzultací. Lidé na černých klinikách, jeho poslední naděje, obdivovali mistrovství, s jakým byl zmračen a pak jen zvolna pokyvovali hlavami.

Teď přespával v nejlevnějších rakvích nejbliže portu, pod krystalhalogenovými děly, která celou noc zaplavují doky, jako by to byla obrovská jeviště, kde jste nemohli vidět světla Tokia pro záři televizní oblohy, dokonce ani trčící logo-hologram Fuji Electric Company, a Tokio Bay byla jen černá prostora, v níž rackové kroužili nad bludnými mělčinami bílého polystyrenu. Za přístavem leželo město, tovární domy ovládané obrovskými kvádry družstevních arkologií. Přístav byl oddělen od města úzkým pohraničím starých ulic, územím bez oficiálního jména. Night City, a Ninsei bylo jeho srdce. Ve dne byly bary dole v Ninsei zatažené a beztvárné, neóny mrtvé, hologramy nehybné, vyčkávané pod otrávenou stříbrnou oblohou.

Dva bloky západně od Chatu, v čajovně zvané Jarre de Thé, Case spláchl dvojitým espresem první prášek té noci. Byl to plochý růžový oktagon, účinný druh brazilského dexu, dodávka jednoho Zonova děvčete.

Jarre byla obložená zrcadly, každý panel rámovaný červeným neonem.

Jakmile si poprvé uvědomil, že je v Chiba sám a že má málo peněz a ještě méně naděje, dostal se do stavu jakéhosi terminálové forsáže a sháněl čerstvý kapitál s chladnou úporností, která jako by vycházela z někoho jiného. Za ten první měsíc zabil dva muže a jednu ženu kvůli částkám, které by mu ještě před rokem připadaly směšné. Ninsei ho opotřeboval do té míry, že mu i sama ulice připadala jako projev touhy po smrti, jako nějaký tajný jed, o kterém ani nevěděl, že ho má u sebe.

Night City bylo něco jako nějaký pomatený pokus v oblasti sociálního darwinismu, navržený znučeným výzkumníkem, který pořád držel prst na tlačítku rychloposuvu. Přestaň shánět a potopíš se beze stopy, ale pohni se příliš rychle a protrhneš křehkou blánu povrchového napětí černého trhu; v každém případě je po tobě a nezůstane nic, než nějaká nejasná vzpomínka v takové součástce příslušenství jako je Ratz, třebaže srdce nebo plíce nebo ledviny mohou přežít k službě nějakému cizinci, který má dost nových jenů pro nádrže kliniky.

Kšeft tu tvořil stálé nevnímané pozadí, a smrt tu brali jako trest za lenost, neopatrnost, nedostatek elegance a neschopnost vyhovět požadavkům složitého protokolu.

Samoten u stolu v Jarre de Thé, s oktagonem, který už začínal působit, takže špendlíkové hlavičky potu vytryskly z dlaní a každý chlup na rukou a na hrudi se lechtivě přihlásil. Case si uvědomoval, že v jistém bodu začal hrát hru sám se sebou, velmi starou hru beze jména, konečnou pasiáns. Už nenosil zbraň, už nedbal na základní opatrnost. Rozjížděl na ulici ty nejrychlejší a nejkřivější kšefty. Říkalo se o něm, že dokáže sehnat všechno, co chcete. Část jeho sama sebe věděla, že zákazníci na něm jasně vidí zářit auru sebezničení a bylo jich stále míň, ale tatáž část jeho sama sebe se utěšovala vědomím, že je to jen otázka času. A to byla ta část jeho sama, zahleděná do očekávání smrti, která nejvíce nenáviděla pomýšlení na Lindu Lee.

Nalezl ji jedné deštivé noci v herně.

Pod planoucími duchy propalujícími se modrou mlhou cigaretového dýmu, hologramy Čarodějného zámku, Evropské tankové války a Newyorských mrakodrapů... A teď si ji zase tak vybavoval, tvář omývanou neklidným světlem laseru, rysy redukované do kódu: lícní kosti jí šarlatově plály, když hořel Čarodějův zámek, čelo zasáhl azur, jakmile Mnichov upadl do Tankové války a když klouzající kurzor vytřískl jiskry ze stěny Udolí mrakodrapů, na rtech se jí objevilo horké zlato. Té noci hrál vysoko, byl na cestě do Jokohamy s cihlou Wageova ketaminu a kapsy už plné peněz.

Něco mu ji přihodilo, když vyběhl z teplého deště, který šuměl po dláždění v Ninsei, jedna tvář z tuctů, které se skláněly nad konzolemi, ztracené ve hře, kterou hrály. Už tehdy měla na tváři výraz, který pozoroval o několik hodin později, když spala v rakvi v přístavu, s horním rtem načrtnutým jako když děti kreslí ptáka v letu.

Prošel hernou a zastavil se vedle ní, rozjařený uzavřeným obchodem, a díval se, jak k němu vzhlíží. Šedé oči rámované rozmazanými černými linkami. Oči nějakého zvířete přibodnuté světly přijíždějícího vozidla.

Jejich společná noc vrostla do rána, do lístků v přístavišti vznášedel a jeho první cesty přes záliv. Pořád pršelo, déšť padal na Haraku, korálky jí ozdobil plastikovou bundu, tokijské děti v bílých pláštěnkách a skládaných čepicích se houfovaly před honosnými butiky, až nakonec o půlnoci stála vedle něho v klapotu pačinkové herny a držela se ho za ruku jako dítě.

Trvalo to měsíc, než prostředí drog a napětí, v němž se pohyboval, proměnilo tyto věčně užaslé oči ve studnice vědomé potřeby. Pozoroval, jak v ní zlomky osobnosti tají jako ledovec, stěpy odplouvají a nakonec spatřil syrovou potřebu, hladovou armaturu závislosti. Pozoroval ji, jak si práská další dávku se soustředěním, jež mu připomínalo kudlanku, jaké se prodávají na tržišti v Šíze, vedle nádrží s mutovanými modrými kapry a bambusových klíček na cvrčky.

Hleděl na černý kotouč sedliny v prázdném šálku. Chvěla se v rytmu jeho třestění. Hnědý laminát stolní desky byl zamžený patinou nepatrných škrábanců. Jak mu dex stoupal podél páteře, vnímal nesčetné náhodné údery, nezbytné k tomu, aby takový povrch vznikl. Jarre byla vyzdobena v nepopsatelném starém stylu minulého století, v nepřirozené směsi japonské tradice a milánského plastiku, ale zdálo se, že na všem ulpěla jemná blána, jako kdyby bolavé nervy miliónů zákazníků nějak zaútočily na zrcadla a kdysi lesklý plastik, a zamřizily povrch čímsi, co nikdy nikdo neodstraní.

"Ahoj Casei, kamaráde..."

Vzhlédl a spatřil šedé, černě rámované oči. Měla na sobě omšelé francouzské orbitky a nové bílé tenisky.

"Já tě člověče hledám." Posadila se naproti němu a opřela lokty o stůl. Rukávy zipáčů měla odepnuté; automaticky jí pohlédl na ruce, jestli tam jsou stopy dermu nebo jehel. "Dáš si cigo?" Vydolovala z kapsy na kotníku zmačkanou krabičku jehejuanek s filtrem a jednu mu nabídla. Vzal si a nechal si připálit červeným plastikovým válečkem. "Spíš dobře, Casei? Vypadáš utahaně." Podle přízvuku ji pasoval jižně od Sprawlu, k Atlantě. Pleť pod očima měla bledou a na pohled nezdravou, ale tělo měla jinak pružné a pevné. Bylo jí dvacet. Nové linky bolesti se jí

začínaly navzdly vtiskávat do koutků úst. Tmavé vlasy měla stažené dozadu, upevněné pruhem potištěného hedvábí. Vzor mohl představovat mikroobvody nebo mapu nějakého města.

"Ani ne, jen když si vezmu prášky," řekl a hmatatelná vlna touhy ho zasáhla, vlna žádosti a pocitu samoty, a chvěla se na kmitočtu amfetaminu. Připomněl si vůni její pleti v přetopeném přítmi rakve v přístavu, když měla prsty zaťaté do jeho zad.

Samé maso, pomyslel si, a chci ho všechno.

"Wage," řekla a přimhouřila oči. "Chce tě vidět s dírou v ksichtě." Také si zapálila cigaretu.

"Kdo to říkal? Ratz? Mluvila jsi s Ratzem?"

"Ne. S Monou. Její novej řízek dělá pro Wagee."

"Moc mu nedlužím. A něco dluží mně a navíc nemá prachy." Pokrčil rameny.

"Moc lidí mu teďka dluží prachy, Casei. Možná, že tě chce dát jako příklad. Vážně by sis měl dát bacha."

"Jasně. A co s tebou, Lindo? Máš kde spát?"

"Spát." Zavrtěla hlavou. "Jasně, Casei." Otrásla se a naklonila se nad stolem. Tvář měla pokrytou potem.

"Tumáš," řekl, zalovil v kapse větrovky a vytáhl zmuchlanou padesátku. Automaticky ji pod stolem uhladil, složil na čtvrtky a předal. "Budeš to potřebovat, zlato. Nebo to raději dej Wageovi." Něco měla ve svých šedých očích, co nemohl přečíst a co tam nikdy dříve neviděl.

"Dlužím Wageovi mnohem víc. Vem si to. Dostanu další," zalhal a díval se, jak jeho nové jeny mizí v kapse zipáčů.

"Až budeš mít prachy, rychle jdi za Wageem."

"Uvidíme se, Lindo," řekl a vstal.

"Jasně." Kolem zřítelnic měla milimetr něčeho bílého. Sanpaku. "Dávej na sebe pozor, kámo."

Pokývl a chtěl už být pryč.

Než se za ním zhouply plastické dveře, ohlédl se a spatřil, jak se jí v kleci rudých neónů blyští oči.

Pátek večer na Ninsei.

Prošel kolem stánků jakitori a masérských salónů, minul koncesovanou kavárnu nazvanou Kráska, hernu jak elektronická bouře. Ustoupil z cesty sararimanovi v tmavém obleku, protože si všiml, že ten muž měl na pravé ruce vytetovaný znak Mitsubishi-Genetechu.

Byl pravý? Jestli ano, koleduje si o malér. Jestli ne, dobře mu tak. Zaměstnanci M-G od určité úrovně výše měli implantovaný mikroprocesor, který monitoruje hladinu mutagenů v krevním oběhu. Jakmile někdo s takovým krámem v těle zabloudil do Night City, zabloudil rovnou na černou kliniku.

Sarariman byl Japonec, ale davy na Ninsei byly gaidžinské. Skupiny námořníků z přístavu, napnutí osamělí turisté na lovu radovánek, o kterých se v průvodci nepíše, vazouni ze Sprawlu oplácení implantovaným masem a tucet různých druhů šibrů, kteří se hemžili po ulici ve spleťtém tanci touhy a obchodu.

Na otázku, proč Chiba City toleruje Ninsei, existuje bezpočet teorií, ale Case se přikláněl k myšlence, že Jakuza to místo uchovává jako nějakou historickou rezervaci, jako upomínku skromných počátků. Ale také viděl určitý smysl v myšlence, podle níž kypící technika potřebuje zóny, ve kterých nevládne zákon, a že Night City tu není pro své obyvatele, ale že slouží jako zákonem záměrně opomíjené hřiště pro samu technologii.

Měla Linda pravdu?, říkal si, dívaje se do světél. Chce ho Wage zabít, aby varoval ostatní? Velký smysl to nedávalo, jenže Wage jel převážně v nelegálních biotechnologiích a každý ví, že na tohle musí člověk být cvok, aby to dělal.

Ale Linda říkala, že Wage ho chce mít mrtvého. Caseova zásadní představa o dynamice pouličního obchodu ho vedla k poznání, že ani prodávající, ani kupující ho opravdu nepotřebují. Ten, kdo je uprostřed, musí ze sebe udělat nutné zlo.

Pochybná nika, již si Case pro sebe v kriminální ekologii Night City vybudoval, byla vyhloubena soustavou lži a zrady. Teď, když se stěny začaly kolem něho hroutit, pocítil blízkost jakési euforie.

Před týdnem pozdržel dodávku umělého výtažku ze žláz, aby ho rozprodal se ziskem větším než normálně. Věděl, že se to Wageovi nebude líbit. Wage byl jeho hlavní dodavatel. V Chiba žil devět let a jako jednomu z mála gaidžinských obchodníků se mu podařilo ukovat spoje s přísně rozvrstveným kriminálním establishmentem za hranicemi Night City. Genetický materiál a

hormony kanuly dolů do Ninsei složitým žebříčkem. Wageovi se nějak podařilo zjistit, kdo za tím je a nyní se těšil kontakty s tuctem měst.

Case si uvědomil, že se dívá do výkladní skříně. Byly tu na prodej drobnosti pro námořníky. Hodinky, nože vyhazovačky, zapalovače, kapesní televize, simstimy, vyvážené řetězy manriuki a šurikeny. Šuriken ho vždycky fascinoval, ocelová hvězda se špicemi ostrými jak nože. Některé byly v chromu, jiné černé, jiné s povrchem duhovým jako olej na vodě. Ale jeho pohled poutaly ty chromované. Byly naaranžované na pozadí šarlatového ultrasemiše smyčkami takřka neviditelného nylonového vlasce, jejich středy ozdobené draky nebo symboly jin-jang. Chytaly světlo neónů na ulici a převracely ho a Casea napadlo, že to jsou hvězdy, pod nimiž vede jeho cesta a že jeho osud je vyjádřen souhvězdím laciného chromu.

"Julius," oslovil svoje hvězdy. "Je načase zajít za starým Juliem. Ten bude vědět, jak na to."

Julius Deane byl starý sto třicet pět let. Metabolismus mu vytrvale udržovaly v chodu bohaté týdenní dávky sér a hormonů. Jeho základní obrana proti stárnutí byla každoroční pouť do Tokia, kde genetičtí chirurgové přestavěli kód jeho DNA, což byla procedura v Chiba nedosažitelná. Pak odlétal do Hongkongu a objednal si obleky a košile na celý rok. Asexuální a nelidsky trpělivý. Zdálo se, že smysl jeho života spočívá v oddanosti ezoterickým formám uctívání elegance. Case ho nikdy neviděl dvakrát v jednom obleku, přestože jeho šatník zřejmě sestával z pečlivých replik obleků minulého století. Rád nosil obyčejné brýle v obroučkách ze splétaného zlata, prostoupeného tenkými plátky růžových syntetických krystalů, zabroušených jako zrcadla ve viktoriánských domech pro panenky.

Kancelář měl ve skladišti za Ninsei, už před lety částečně zařízeném nesourodou sbírkou evropského nábytku, jako kdyby Deane kdysi zamýšlel se sem přestěhovat. Case čekal v pokoji, u jehož stěn lapaly prach neoaztécké knihovny. Na nízkém stolku a la Kandinsky z šarlatově lakované oceli směšně hřadoval pár břichatých lamp v Disneyho stylu. Dálho hodiny visely na stěně vedle knihoven. Jejich pobořená tvář se odrážela od holé betonové zdi. Místo ručiček měly hologramy, které během otáčení kopírovaly záhyby tváře, ale správný čas neukazovaly nikdy. Místnost zaplňovaly laminátové kontejnery, ze kterých vycházela vůně zázvoru.

"Vypadá to, že jsi čistý, synku," ozval se Deanův odtělesněný hlas. "Pojď dál."

Vlevo od knihoven se uvolnily magnetické závory v masivních dveřích jakoby z tropického dřeva. Odchlíplá samolepicí písmena na nich tvořila nápis JULIUS DEANE IMPORT EXPORT. Jestliže nábytek rozesetý v Deanově nedokončeném příbytku připomínal konec minulého století, kancelář jako by patřila k jeho začátku.

Deanova vyžehlená růžová tvář hleděla na Case z louže světla vrženého starobyloou mosaznou lampou s obdélníkovým stínítkem z tmavozeleného skla. Dovozece byl bezpečně ohrazen rozsáhlým stolem z lakované oceli, na obou stranách s vysokými skříňkami se zásuvkami z nějakého světlého dřeva. Case se domníval, že se do nich kdysi ukládaly jakési psané záznamy. Stolní deska byla poseta kazetami, žlutnouchými kotouči výpisů a součástkami nějakého mechanického psacího stroje, který podle všeho Deane už nikdy nedokáže dát dohromady. "Co tě přivádí, mladíku?" zeptal se Deane, nabízející Caseovi podlouhlý bonbón zabalený do modrobílé kostkovaného papíru. "Ochutnej. Ting Ting Djahe, nejlepší druh." Case pochoutku odmítl, usedl do vrzajícího otáčivého křesla a projížděl prstem po klikatém švu nohavice svých černých džínů.

"Julie, slyšel jsem, že mě chce Wage zabít."

"Ach. Takže tak. A smím vědět, odkud to víš?"

"Od lidí."

"Od lidí," řekl Deane, cucaje bonbón. "Od jakých lidí? Od přátel?"

Case přikývl.

"Ne vždycky snadno poznáš, kdo je přítel, že?"

"Dlužím mu trochu peněz. Říkal ti něco?"

"Už dlouho jsem ho neviděl." Pak vzdychl. "I kdybych ho viděl, asi bych nebyl sto ti něco říct. Pochop, když věci jsou, jaké jsou."

"Věci?"

"Je to důležitý kontakt, Casei."

"No jo. Chce mě fakt zabít, Julie?"

"O tom nic nevím." Deane pokrčil rameny. Tvářil se, jako kdyby debatovali o ceně bonbónů.

"Když se ukáže, že to byl nepodložený drb, staroušku, přijď asi tak za týden a já ti dohodím

jednu maličkost v Singapore."

"Zase Nan Hai Hotel, Bencoolen Street?"

"Pozor na jazyk, staroušku!" Deane se usmál. Ocelový stůl byl nabitý zařízením proti odposlechu.

"Tak ahoj, Julie. Půjdu pozdravit Wagea."

Deanovy prsty se zvedly, aby oprášily bezvadný uzel světlešedé kravaty.

Nebyl ani blok od Deanovy kanceláře, když to přišlo, ono náhlé buněčné vědomí, že má někoho v zádech, a hodně blízko.

Case považoval za normální, že si pěstuje jakousi lehkou paranoiu. Důležité bylo nenechat ji vymknout kontrole. Ale i za hromadou oktagonů to dalo práci. Potlačil vlnu adrenalinu, na na svůj úzký obličej nasadil masku znuděného lenošení a předstíral, že se nechává unášet davem. Jakmile spatřil potměnou výkladní skříň, na chvíli u ní stanul. Patřila obchodu s chirurgickými nástroji a měli zavřeno, protože ho opravovali. S rukama v kapsách saka zíral přes sklo na plochý čtvereček umělého svaly, který ležel na oblém podstavci z nepravého nefritu. Barvou kůže mu připomněl Zonovy kurvy; byl na něm vytetovaný světélkující digitální displej, připojený k podkožnímu čipu. Proč si takovou věc nechat voperovat - přistihl se při té myšlence, zatímco pot mu stékal dolů po žebrech - když ji prostě můžete nosit v kapse?

Aniž by pohnul hlavou, zvedl oči a zkoumal odraz procházejícího davu.

Tam.

Za námořníky v khaki tričkách. Tmavé vlasy, zrcadlové brýle, tmavé šaty, štíhlé...

A byl pryč.

Case běžel, proplétal se mezi těly.

"Pronajmeš mi bouchačku, Šine?"

Chlapec se usmál. "Za dvě hodiny." Stáli spolu v pachu čerstvého rybího masa u zadní části rybárny Šiga suši. "Vrať se za dvě hodiny."

"Člověče, já ji potřebuju hned. Měl bys něco?" Šin štrachal za prázdnými dvoulitrovými plechovkami, které kdysi byly plné drceného křenu. Vytáhl podlouhlý předmět zabalený do šedavého plastiku. "Dýka. Jedna hodina, dvacet nových jenů. Třicet záruka."

"To je hovno, to nepotřebuju. Potřebuju bouchačku. Pochop, možná budu muset někoho prásknout!"

Číšník pokrčil rameny a vrátil dýku mezi plechovky od křenu. "Za dvě hodiny."

Vešel do obchodu, aniž se obtěžoval jediným pohledem na šurikeny. V životě žádným nehodil.

Koupil si dva balíčky jehejuanek na čip banky Micubiši, vystavený na jméno Charles Derek May. To bylo lepší než Truman Starr, nejlepší jméno, které kdy dokázal dostat do pasu.

Japonka u terminálu vypadala jako kdyby byla jen o pár roků mladší než starý Deane a za žádný nevděčila vědě. Vytáhl z kapsy úzký váleček jenů a ukázal jí ho. "Chci si koupit zbraň."

Ukázala směrem ke skřínce plné nožů.

"Ne," řekl. "Nemám rád nože." Vytáhla zpoza kasy obdélníkovou krabici. Víko bylo ze žluté lepenky, potištěné hrubým obrázkem svinuté kobry s nafouknutým kloboukem. Uvnitř bylo osm stejných válečků obalených tkaninou. Pozoroval její hnědé flekaté prsty, jak jeden rozbalují. Podala mu ho, aby si ho prohlédl, tlustou ocelovou trubku s koženým řemenem na jednom konci a malou bronzovou pyramidou na druhém. Jednou rukou uchopila trubku, pyramidu stiskla palcem a ukazovákem a zatáhla. Tři naolejované teleskopické segmenty pevně utažené pérové oceli vyklouzly a zaklaply. "Kobra," řela.

Za neonovým třasem Ninsei obloha měla barvu zlé šedi. Vzduch se zhoršoval, dnes večer bude asi kousat a každý druhý už nosil filtrační masku. Case strávil deset minut na záchodku a zkoušel, jak nejlépe svou kobru ukrýt; nakonec ji zastrčil za dřiny tak, že měl držadlo na břiše. Pyramidovitá úderová plocha mu končila mezi hrudním košem a koncem větrovky. Ta věc vypadala, že už při příštím kroku se vysype na chodník, ale měl s ní lepší pocit.

Chat fakticky nebyl obchodní bar, ale přes týden se v něm po večerech scházela spřízněná klientela. Pátky a soboty byly jiné. Byli tu štamgasti, většina z nich, ale ztráceli se v příválu námořníků a specialistů, kteří se za nimi táhli. Case se protáhl dveřmi a ohlížel se po Ratzovi, ale barman nebyl v dohledu. Lonny Zone, pasák, který k baru patřil, pozoroval s laskavým otcovským zájmem, jak jedna z jeho dívek odchází pracovat s mladým námořníkem. Zone měl

návyk na ten druh hypnotik, kterým Japonci říkají Oblační Tanečníci. Case zachytil pasákův pohled a přilákal ho k baru. Zone se připloužil davem ve zpomaleném tempu, jeho podlouhlá tvář byla uvolněná a klidná.

"Lonny, viděl jsi dnes večer Wage?"

Zone na něho hleděl se svým obvyklým klidem. Zavrtěl hlavou.

"Člověče, fakticky?"

"Možná v Nambanu. Možná před dvěma hodinama."

"Měl sebou nějaký klauny? Jeden hubenej, tmavý vlasy, možná černý sako?"

"Ne," řekl konečně Zone, jeho hladké čelo pokrčené na znamení úsilí které musel vynaložit, aby si vybavil tak bezvýznamný detail. "Velký chlapec. Roubáci." Na Zonyho očích bylo vidět málo bělma a ještě méně duhovky; pod padajícími víčky měl rozšířené ohromné zřítelnice. Díval se dlouho Caseovi do tváře a pak spustil zraky. Spatřil obrys ocelového biče. "Kobra," řekl a pozvedl obočí. "Chceš někoho sejmout?"

"Ahoj, Lonny." Case vyšel z baru.

Stín se vrátil. Byl si tím jist. Padla na něho povznesená nálada, oktagony se smísily s adrenalinem a ještě s něčím. Tobě se to líbí, pomyslel si; jsi cvok. Je to proto, že to nějak divně a velmi přibližně připomíná let matrixem. Je třeba pořádně zvadnout a dostat se do nějakého beznadějného, ale podivně náhodného maléru a pak bylo možné chápat Ninsei jako pole dat, asi tak, jako mu matrix kdysi připomněl spojení proteinů s různými speciálními buňkami. Potom se můžete vrhnout do ultrarychlé jízdy a slalomu, budete úplně v tom a zároveň mimo a všude kolem bude tanec kšeftu, informační interakce, ztělesněná data, vyrobená v labyrintu černého trhu...

Běž do toho, Casei, řekl si. Vychutnej je. To je to poslední, co čekají. Byl půl bloku od herny, ve které poprvé potkal Lindu Lee. Přeběhl Ninsei a rozmetal hejno potloukajících se námořníků. Jeden za ním něco řval španělsky. Pak už byl ve vchodu, hluk kolem něho hřměl jako příboj, ve studni žaludku mu duněly neslyšitelné vlny. Někdo skóroval desetimegatunový zásah v Evropské Tankové Válce, simulovaný výbuch ponořil hernu do bílého zvuku, když se ponurá holografická koule hřibovitě rozevřela nad hlavami. Říznu to do doprava a vrhl se k nenatřeným dřevotřískovým schodům. Jednou tu byl s Wageem, aby projednali dodávku nelegálních hormonálních roznětek s mužem jménem Macuga. Vybavoval si halu, její flekatý nátěr, řadu identických dveří, jež vedly do malých kancelářských buněk. Jedny dveře byly otevřené. Mladá Japonka v černém tričku bez rukávů k němu vzhlédla od bílého terminálu, turistický plakát z Řecka vedle hlavy, egejská modř postříkaná řádkami znaků.

"Zapněte si alarm," řekl jí Case.

Pak běžel chodbou, pryč z jejího dohledu. Poslední dvoje dveře byly zavřené a jak předpokládal, zamčené. S otočkou vrazil podrážku nylonové běžecké boty do modře nalakované výplně posledních dveří. Povolily, laciný šmejď vypadl z roztržitého rámu. Byla tam tma, v ní bílý obrys terminálu. Pak přiskočil ke dveřím po pravé ruce, oběma rukama popadl průhlednou plastickou kouli a nalehl na ni plnou silou. Něco prasklo a byl uvnitř. Tady se on a Wage setkali s Macugou, ale ať už Macuga reprezentoval jakoukoli falešnou společnost, byl pryč. Žádný terminál, nic. Světlo z uličky za hernou, filtrované umouněným plastikem. Rozeznal hadovitý svazek optiky vystupující ze zásuvky ve zdi, hromadu prázdných kontejnerů na jídlo a očesaný vrak elektrického větráku. Okno tvořil jediný panel laciného plastiku. Shodil ze sebe sako, omotal si ho kolem pravé ruky a udeřil. Rozbilo se, ale bylo třeba dvou dalších úderů, než je uvolnil z rámu. Na pozadí dušeného chaosu her pulzoval poplach, ať už spuštěný rozbitým oknem, nebo dívkou na začátku chodby.

Case se otočil, navlékl si sako a roztáhl kobru naplno.

Za zavřenými dveřmi počítal s tím, že pronásledovatel si bude myslet, že prošel těmi napůl vykopnutými z pantů. Bronzová pyramida kobry se začala jemně kývat, jak ocelová pružina zesilovala jeho tep.

Nestalo se nic. Byl tu jen poplach, rachot her a tlukot jeho srdce. Když se dostavil strach, byl jako napůl zapomenutý přítel. Žádný ten studený, prudký mechanismus dex-paranoie, ale prostý zvířecí strach. Tak dlouho žil na pokraji znepokojení, že téměř zapomněl, co to strach vlastně je. Tahle buňka je místo, ve kterém lidé umírají. Mohl by tu také umřít. Třeba mají pistole...

Rána, na opačném konci chodby. Mužský hlas, křičel něco japonsky. Jekot, čistá hrůza. Další rána.

A kroky, nespěchavé, stále bližší.

Přešly kolem zavřených dveří. Trvalo jim to tři úderý jeho srdce. A zpět. Jeden, dva, tři. Podpatek škrtl o rohožku.

Zbytek oktagonem vyvolaného fanfarónství v něm opadl. Zasunul kobru do rukojeti a plížil se k oknu, slepý hrůzou, s naříkajícími nervy. Vylezl nahoru, vyskočil a dopadl, to všechno dřív, než si uvědomil, co dělá. Úder o dlažbu mu prohnal holeněmi tupé roubíky bolesti.

Úzký klín světla vycházející z pootevřených služebních dveří rámoval hromadu zničené fibroptiky a šasí vyřazené konzole. Upadl tváří do hromady vlhkých pilin; překulil se přes ni do stínu konzole. Okno buňky bylo čtvereček nejasného světla. Poplach ještě pulsoval, tady ještě hlasitěji, protože zadní stěna tlumila hluk herny.

Objevila se hlava, rámovaná oknem, ze zadu ozářená fluorescencí z chodby, pak zmizela. Vrátila se, ale pořád nemohl rozeznat její rysy. Záblesk stříbra přes oči. "Do prdele," řekl někdo, žena, přízvukem severního Sprawlu.

Hlava odešla. Case ležel, než pomalu napočítal do dvaceti, pak vstal. Ocelovou kobru měl ještě v ruce, ale trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, co to je. Kulhal uličkou a ošetřoval si levý kotník.

Šinova pistole byla padesát let stará vietnamská napodobenina jihoamerické kopie walthera PPK, dvoučinná při první ráně, s velmi tuhou spouští. Zásobník byl na dvaadvacítky long rifle. Case by měl raději výbušné střelivo než obyčejné dum-dum, které mu Šin prodal. Buď jak buď, měl pistoli s devíti náboji a hladil ji v kapse, když si to rázoval od suši rybárny dolů po Šize. Pažba byla ze světle červeného plastiku s vylišovaným vzorem vzpínajícího se draka, něco, po čem můžete naslepo přejíždět prstem. Kobru svěřil na Ninsei prázdnému kanystru a na sucho spolkl další oktagon.

Prášek mu rozsvítil obvody. Cválal dolů po Šize na Ninsei a pak nahoru do Baicu. Jeho stín, ujišťoval se, byl pryč a to bylo dobré. Musel teď udělat jeden telefon, dohodnout kšeft a pak sebou hodit. Jeden blok dolů od Baicu, směrem k přístavu, stál nevzhledný desetipatrový kancelářský dům z ošklivých žlutých cihel. Jeho okna už byla temná, ale když jste naklonili krk, mohli jste spatřit nejasnou záři na jeho střeše. Nezapnutý neon nedaleko hlavního vchodu nabízel LEVNÉ BYDLENÍ pod shlukem japonských znaků. Case nevěděl, jestli ten podnik má ještě jiné jméno; vždycky se o něm mluvilo jako o Levném bydlení. Dostali jste se do něho uličkou z Baicu, kde na dně průhledné šachty čekal výtah. Stejně jako Levné bydlení byl pochybný i sám výtah, připevněný k budově bambusem a epoxydem. Case vstoupil do plastické klece a použil svého klíče, neoznačeného proužku tuhého magnetického pásku.

Case tu měl najatou rakev na týdenní smlouvy od té chvíle, kdy přijel do Chiba, ale nikdy v Levném bydlení nespál. Chodil do ještě levnějších podniků.

Výtah čpěl voňavkami a cigaretami; stěny klece byly poškrábané a upatlané. Když minuli páté patro, spatřil světla Ninsei. Když klec zvolnila s táhlým zašuměním, zabubnoval prsty do pažby. Jako obvykle zastavila s divokým šklubnutím, ale čekal to. Vyšel na dvorek, který tu sloužil jako hala i jako trávník.

Uprostřed čtvercového koberce zeleného plastického pažitu seděl u konzole ve tvaru C japonský kluk a četl si učebnici. Bílé laminátové rakve byly uloženy do rámů z obyčejných lešenářských trubek. Šest řad rakví, deset rakví v každé řadě. Case pokývl směrem k chlapci a vykročil přes trávník k nejbližšímu žebříku. Celé to tu bylo zastřešeno lacinými laminátovými deskami, které rachotily v silném větru a při dešti propouštěly vodu, ale rakve šlo bez klíče otevřít jen těžko.

Roztahovací lávka se prohýbala pod jeho vahou, když putoval třetí řadou k číslu 92. Rakve byly tři metry dlouhé a měly oválné poklopy metr široké a půl druhého metru vysoké. Vložil klíč do zdířky a čekal, až domácí počítač ověří jeho totožnost. Magnetické závory chlácholivě zašuměly a poklop se s vrzáním pružin otevřel vzhůru. Když vlézal dovnitř, fluorescenty se rozsvítily. Zavřel za sebou poklop a plesknutím do panelu aktivoval manuální ovládání kliky.

V čísle 92 nebylo nic, než standardní kapesní počítač Hitachi a malá lednička z bílého polystyrénu. Lednička obsahovala zbytky tří desetikilových kostek suchého ledu, pečlivě obalené papírem, aby se omezilo vypařování, a opletanou polní láhev z hliníku. Case se uvelebil na hnědé teplopěnové desce, která tu sloužila jako podlaha i postel, vytáhl Šinovu dvaadvacítku z kapsy a položil ji na ledničku. Pak si svlékl sako. Terminál rakve byl zalisovaný do vypouklé stěny, naproti panelu, na kterém byl v sedmi jazycích vytištěný domovní řád. Case zvedl růžové

sluchátko z vidlice a vybral v paměti jisté hongkongské číslo. Nechal vyzvánět pětkrát, pak zavěsil. Jeho zájemce o kradených pět gigabytů RAM a schovaných v Hitachi neodpovídal.

Vyřukal tokijské číslo v Šinjuku.

Ozvala se nějaká žena, mluvila japonsky.

"Je doma Hadí Muž?"

"Jsem rád, že tě slyším," ozval se na paralelce Hadí Muž. "Čekal jsem, až zavoláš."

"Mám pro tebe ty písničky, cos chtěl." Pohled na ledničku.

"To rád slyším. Máme potíže s převodem hotovosti. Objevíš se?"

"Poslyš, člověče, já ty prachy nutně potřebuju..."

Hadí Muž zavěsil.

"Sráči," řekl Case do hučícího sluchátka. Prohlížel si malou lacinou pistoli.

"Zapeklitý," řekl. "Dneska večer to bude zapeklitý."

Case vstoupil do Chatu hodinu před úsvitem, obě ruce v kapsách saka; jednu měl na najaté pistoli, druhou na hliníkové láhvi.

Ratz seděl vzadu u stolu, pil z pivního püllitru minerálku Apollonaris, sto dvacet kilo těstovitého masa na vrzající židli opřené o stěnu. U baru byl mladý Brazilec jménem Kurt. Obsluhoval malý hlouček většinou mlčenlivých opilců. Ratzova umělá ruka zabzučela, kdykoli zvedal püllitr, aby se napil. Oholená hlava se mu leskla potem. "Vypadáš špatně, příteli šoumene," řekl a zasvítíl troskami chrupu.

"Mám se celkem dobře," řekl Case a usmál se jako smrtka. "Super." Klesl na židli naproti Ratzovi, ruce stále v kapsách.

"A jen tak se poflakuješ sem a tam po tomhle přenosném bunkru pro ochlasty, to je jasný. Obrněn proti velkým citům, že?"

"Proč mě nenecháte bejt, Ratzí? Viděl jste Wage?"

"Obrněn proti strachu a samotě," pokračoval barman. "Naslouchej strachu. Je to možná tvůj přítel."

"Slyšel jste o rvačce v herně dnes večer, Ratzí? Stalo se někomu něco?"

"Nějaké cvok podříz bezpečáka." Pokrčil rameny. "Říká se, že to byla holka."

"Potřebuju promluvit s Wageem, Ratzí, já..."

"No." Ratz napřímil ústa, stiskl je do jediné úzké linky. Díval se za Casea, někam ke vchodu.

"Myslím, že to půjde."

Case si vybavil záblesk šurikenu ve výloze. Droga mu zpívala v hlavě. Pistole v jeho ruce byla kluzká potem.

"Herr Wage," řekl Ratz a pomalu pozvedal růžový manipulátor, jako by čekal, že ho někdo bude chtít stisknout. "Jaká radost! Málo kdy nás poctíte."

Case otočil hlavu a vhlédl Wageovi do obličeje. Byl jako maska z kovu a kůže. Jeho oči byly umělé transplanty Nikon, zelené jak moře. Na sobě měl hedvábný oblek v barvě dělové oceli a na každém zápěstí jednoduchý platinový náramek. Po boku měl své klauny, téměř stejné mladé muže s pažemi a rameny naditými svalovými štěpy.

"Jak se daří, Casei?"

"Pánové," řekl Ratz, zvedaje růžovým klepetem vrchovatý popelník, "nechci tu žádné maléry." Popelník byl vyroben z tlustého nerozbitného plastiku a byla na něm reklama na pivo Cingtao. Ratz ho bez námahy rozdrtil a nedopalky a střeby zeleného plastiku se sypaly na stolní desku. "Pochopili?"

"Hele, drahouši," řekl jeden z klaunů, "to chceš ten krám vyzkoušet na mně?"

"Neunavuj se mířením na nohy, Kurte," řekl Ratz konverzačním tónem. Case se podíval přes místnost a uviděl Brazilce, jak stojí za barem a míří na tu trojku pořádkovou puškou Smith and Wesson. Hlaveň té věčičky, vyrobená s kovu tenkého jak papír, obaleného kilometry skleněného vlákna, byla tak široká, že by mohla spolknout pěst. Ve skeletovém zásobníku bylo vidět pět tlustých oranžových patron, nabitých subsonickými želatinovými sáčky.

"Technicky bezpečné," řekl Ratz.

"Teda, Ratzí," řekl Case, "máte to u mě."

Barman pokrčil rameny. "Nic, za co bys mi měl být dlužen. Tihle," kývl na Wagee a jeho klauny, "to mají znát líp. V Chatsubo nikdo nikoho snímat nebude."

Wage si odkašlal. "Kdo tady říká, že někdo chce někoho sejmout? Chceme si jen pohovořit o obchodu. Case a já, my spolu děláme."

Case vytáhl dvaadvacítku z kapsy a namířil ji Wageovi na přirození. "Slyšel jsem, že mě chcete oddělat." Ratzovo růžové klepeto sevřelo pistoli a Case volně spustil paži.

"Koukej, Casei, teď mi povíš, co to s tebou kurva je. Prdlo ti v bedně, nebo co? Co je to za kravinu, že tě chci zabít?" Obrátil se k mládenci po levici. "Vy dva se vraťte na Namban. Počkejte tam na mě."

Case je sledoval, jak jdou přes bar, který teď byl úplně prázdný s výjimkou Kurta a opilého námořníka v khaki, který ležel pod barovou stoličkou. Hlaveň Smith and Wesson sledovala oba až ke dveřím a pak se vrátila, aby kryla Wagea. Zásobník Caseovy pistole klepl o stůl. Ratz držel zbraň v klepetu a pumpoval náboj ven z komory.

"Kdo ti řekl, že tě chci zabít, Casei?" zeptal se Wage.

Linda.

"Kdo ti to, člověče, řekl? Chce tě někdo zaplést?"

Námořník zakňučel a výbušně se vyzvracel.

"Vyhod' ho," řekl Ratz Kurtovi, který teď seděl na kraji baru, Smith and Wesson položený na klíně, a zapaloval si cigaretu.

Case cítil, že na něho klesá tíha noci, jako kdyby se mu za očima usadil pytel vlhkého písku. Vytáhl z kapsy láhev a podal ji Wageovi. "Všechno, co mám. Hormony. Vynesou pět stovek, když je rychle udáš. Zbytek škváry mám v nějaké RAM, ale to už je asi pryč."

"Jsi v pořádku, Casei?" Láhev už zmizela za kovově šedou klopou. "Tedy, mezi náma navždycky dobrý, ale vypadáš špatně. Jako rozdupaná sračka. Měl bys někam jít a vyspat se."

"Běžte domů," řekl Ratz a zavrtěl se na skřípějící židli s jakousi nechutí. "Šoumene. Běžte domů."

Cítil jeho pohled, když kráčel přes místnost a rozrážel plastické dveře.

"Děvko," řekl růžové záři nad Šiga. Dole na Ninsei se hologramy vytrácely jako duchové a většina neonů už byla vychladlá a mrtvá. Srkal černou kávu z pěnového pohárku pouličního prodavače a pozoroval východ slunce. "Poletíš pryč, lásko. Města jako je tohle jsou pro lidi, kteří mají rádi cestu na dno." Ale ve skutečnosti to tak nebylo a zjišťoval, že v sobě stále hůř udržuje pocit, že ho oklamala. Prostě chtěla lístek domů, a za RAM, kterou měl ve svém Hitachi, by jí ho mohl koupit, pokud by dokázala najít správné dveře. A pak ta věc s tou padesátkou; málem si ji od něho nevzala, protože věděla, že je to skoro všechno, co má.

Když vylezl z výtahu, u stolu byl tentýž hoch. Jiná učebnice. "Hodnež kluk," křikl Case přes plastický trávník, "nemusíš nic říkat. Já to vím. Hezká pani přišla na návštěvu a řekla, že má můj klíč. Pěkně tě podmázla, řekněme, padesát novejš?" Chlapec sklonil knihu. "Žena," řekl Case a přejel si prstem po čele. "Hedvábí." Široce se usmál a chlapec mu úsměv oplatil. "Dík, vole," řekl Case.

Na lávce měl potíže se zámekem. Něco s ním provedla, když se v něm šťourala, napadlo ho. Začátečnice. Věděl, kde může najmout černou skřínku, kterou dokáže odemknout cokoli v Levném BYDLENÍ. Když lezl dovnitř, fluorescenty se rozsvítily.

"Zavři poklop hezky pomalu, kamaráde. Ještě máš tu specialitu pro sobotní noc pronajatou od toho pingla?"

Seděla opřená o stěnu na druhém konci rakve. Kolena měla nahoře a podpírala jimi zápěstí; slánkovité ústí šipkové pistole se jí nořilo z rukou.

"To jste vy z té herny?" Zavřel poklop. "Kde je Linda?"

"Otoč kliku."

Poslechl.

"To je tvoje holka? Linda?"

Přikývl.

"Odešla. Vzala si tvý Hitachi. Pořádně nervózní děcko. Tak co je s tou bouchačkou, brácho? " Nosila zrcadlové brýle. Měla černý oblek, podpatky černých holin zabořené hluboko do pěnovky. "Odnesl jsem ji Šinovi, vrátil mi záruku. Náboje jsem mu prodal zpátky za polovic ceny. Chcete ty peníze?"

"Ne."

"Chcete teda trochu suchýho ledu? To je všechno, co mám."

"Co je to s tebou dneska večer? Co to bylo za scénu tam v herně? Musela jsem slíznout tu bezpečáčku, když na mě vylítla s nuncakama."

"Linda říkala, že mě chcete zabít."

"Linda říkala? Nikdy jsem ji neviděla, dokud sem nepřišla."

"Neděláte pro Wagee?"

Zavrtěla hlavou. Všiml si, že měla brýle chirurgicky vsazené do očních důlků. Vypadalo to, že jí stříbrné čočky rostou z hebké bledé kůže nad lícními kostmi, rámovanými tmavými vlasy sestřiženými do chumáčů. Prsty sevřené kolem šipkové pistole byly štíhlé, zakončené vyleštěným šarlatem. Nehty asi byly umělé. "Myslím, že jsi vůl, Casei. Jak tak koukám, pasuješ mi rovnou do obrazu."

"Co teda ode mne chcete, paní?" Dřepl si zády opřen o poklop.

"Tebe. Jedno živé tělo a mozek jakž takž v pořáku. Molly, Casei. Jmenuju se Molly. Hledám tě pro svého šéfa. Chce s tebou jenom mluvit. Nikdo ti nechce ublížit."

"To jsem rád."

"Akorát že já lidem někdy ubližuju, Casei. Asi jsem k tomu zadržovaná." Měla na sobě přiléhavé džíny z černé kozinky a nadýchnutou černou bundu z nějaké umělé látky, která nějak pohlcovala světla. "Budeš hodnej, Casei, když dám tu šipkovou pistoli pryč? Mám dojem, že rád děláš blbosti."

"Helejte, já jsem hrozně hodnej. Úplný kuře, žádný problémy."

"To je prima." Pistole zmizela v černé bundě. "Protože kdybys mě chtěl posrat, byla by to největší blbost tvýho života."

Napřáhla ruce dlaněmi vzhůru, bílé prsty mírně rozevřené a se sotva slyšitelným klapnutím deset čtyřcentimetrových skalpelů s oboustranným ostřím vyjelo z lůžek za šarlatovými nehty.

Usmála se. Čepele zvolna zajely.

2.

Po roce stráveném v rakvích vypadá pokoj v pětadvacátém patře v Chiba Hiltonu obrovský. Byl deset na osm metrů, půlka apartmá. Bílý kávovar Braun dýmal na stolku u posuvného skleněného panelu, který vedl na úzký balkón.

"Napij se trochu kávy. Nejspíš to potřebuješ." Svlékla si svou černou bundu; šipková pistole jí visela u ruky v černém nylonovém podpažním pouzdře. Měla na sobě šedý pulover bez rukávů s obyčejnými ocelovými zipy přes obě ramena. Neprůstřelný, pomyslel si Case, srkaje kávu ze světle červeného šálku. Měl pocit, že mu nohy i ruce zdřevěněly.

"Casei." Vzhledl a poprvé spatřil toho muže. "Jmenuji se Armitage." Tmavý župan měl po pás rozepnutý, širokou svalnatou hrud' bez chlupů, břicho rovné a tvrdé. Modré oči měl tak bledé, že si Case vzpomněl na bělení. "Slunce už vyšlo, Casei. Chlapče, tohle je váš šťastný den."

Case mrštil rukou na stranu, ale muž vychrstnuté kávě bez nesnází uhnul. Hnědá skvrna stékala po stěně z umělého rýžového papíru. Všiml si hranaté náušnice v jeho levém lalůčku. Zvláštní jednotky. Muž se usmál.

"Nalej si novou kávu, Casei," řekla Molly. "Všechno je v pořádku, ale nepůjdeš nikam, dokud Armitage neřekne svoje." Usedla se zkříženýma nohama na hedvábný koberec a pustila se do rozborky šipkové pistole, aniž by se obtěžovala se na ni dívat. Dvojitě zrcadlo ho sledovalo, jak jde ke stolu a znovu plní šálek.

"Vy si vzpomínáte na válku, vidíte, Casei?" Armitage projížděl svou velkou rukou kšticí bujných hnědých vlasů. Těžký zlatý náramek mu zářil na zápěstí. "Leningrad, Kyjev, Sibiř. Vynalezli jsme vás na Sibiři, Casei."

"Co to má znamenat?"

"Kvílejší pěst, Casei. Slyšel jste ten název?"

"Nějaká akce, vidíte? Měli jsme zničit ruskou síť virovým programem. Jo, slyšel jsem o tom. Nikdo se odtamtud nedostal."

Cítil, že vzrostlo napětí. Armitage odešel k oknu a díval se přes Tokijský záliv. "To není pravda, Casei. Jedna jednotka se do Helsinek vrátila."

Case pokrčil rameny a upil kávy.

"Jste počítačový kovboj. Používáte programy, které byly původně vyvinuty pro Kvílejší pěst. Pro útok na počítačovou síť v Kirensku. Základní modul byl ultralehký letoun Noční křídlo, pilot, matrixová souprava a džokej. Sjížděli jsme virus nazvaný Mole. Série Mole byla první generace skutečných defekčních programů."

"Ledoborce," řekl Case přes okraj červeného šálku.

"Led, jako LED, lokální elektronické defensory."

"Problém je v tom, pane, že už nejsem džokej, takže si myslím, že bych už měl jít..."

"Byl jsem tam, Casei; byl jsem tam, když vynalezli váš typ."

"Budete se muset vyfláknout na mě i na můj typ, kamaráde. Máte dost peněz, abyste si najal profiky žiletkářky, který mi tu rozřežou na fleku prdel, ale tím to hasne. Já už nikdy nebudu bušit do mašiny, ani pro vás, ani pro nikoho jiného." Přešel k oknu a podíval se dolů. "Tam teď žiju."

"Podle našeho profilu se snažíte přimět ulici, aby vás zabila, až se nebudete dívat."

"Profilu?"

"Sestavili jsme si podrobný model. Koupili jsme go-to pro všechny stránky vaší osobnosti a pak jsme tu smetanu prohnali jistým vojenským softem. Máte sklon k sebevraždě, Casei. Model vám dává měsíc tam venku. A naše zdravotní projekce říká, že do roka budete potřebovat novou slinivku."

"My." Podíval se do vybledlých očí. "Kdo, my?"

"Co byste tomu řekl, kdybych vám pověděl, že dovedeme opravit vaše neuralgické defekty, Casei?" Armitage najednou Caseovi připadal jako vyřezaný z nějakého kovového bloku; nehybný, obrovsky těžký. Socha. Už věděl, že je to sen a že se brzy probudí. Armitage už nepromluví. Caseovy sny skončily vždycky na mrtvém obraze, a teď jeden končil.

"Co byste tomu řekl?"

Case se podíval přes záliv a zachvěl se.

"Řekl bych, že jste hajzl."

Armitage přikývl.

"Pak bych se zeptal, jaké jsou podmínky."

"Ne jiné, než na jaké jste zvyklý, Casei."

"Ten chlápek by se měl trochu prospat, Armitage," ozvala se Molly z koberce, součástky šipkové pistole rozložené po hedvábí jako nějaká drahá skládačka. "Vypadá, že se brzo složí."
"Podmínky," řekl Case, "a hned. Hned teď."
Ještě se chvěl. Nemohl se přestat chvět.

Klinika neměla název, umístěná na drahém pozemku, soubor elegantních pavilónů oddělených okrasnými zahradami. Vzpomněl si na ten podnik, ve kterém učinil pokus během prvního měsíce v Chiba.

"Máš strach, Casei. Máš opravdu strach." Byla neděle odpoledne a stál s Molly na nějakém dvoře. Bílé balvany, stěna ze zeleného bambusu, černý štěrk uhrabaný do měkkých vln. Zahradník, věc podobná velkému kovovému krabovi, zastíhával bambus.

"Vyjde to, Casei. Nemáš představu, co je to zač, ten Armitage. Představ si, že zaplatí těm mládencům od nervů za to, že tě dají dohromady prostě tím, že jim nechá program, kterým to udělají. Budou mít tři roky náskok před konkurencí. Uvědomuješ si, kolik to stojí?" Zahákla palce do poutek svých kožených džín a pohupovala se po lakovaných podpatcích třeshňově červených kovbojských holin. Úzké špičky byly okované světlým mexickým stříbrem. Čočky ze rtuti na něho hleděly s hmyzím klidem.

"Jste samuraj z ulice," řekl. "Jak dlouho pro něho děláte?"

"Pár měsíců."

"A před tím?"

"Pro někoho jiného. Pracující děvče, chápeš?"

Kývl.

"Sranda, Casei."

"Co je sranda?"

"Jako bych tě znala. Z toho profilu, co si nechal udělat. Víím, jak jsi zadržován."

"Neznáte mě, ségro."

"Jsi fajn, Casei. Jenom jsi měl pech."

"A co on? Taky je fajn?" Automatický krab se k nim blížil, vybral si cestu přes vlny ve štěrku. Jeho bronzové těleso mohlo být tisíc let staré. Když se dostal na metr od jejích holin, vypálil svazek světla a na okamžik strnul a analyzoval získaná data.

"Ze všeho nejdřív, Casei, myslím na svou sladkou kůži." Krab změnil směr, aby se jí vyhnul, ale nakopla ho s jemnou přesností, stříbrná špička holiny zazvonila o těleso. Stroj se převrátil, ale bronzové údy to brzy napravily.

Case si sedl na jeden z balvanů a rozhrabával špičkou nohy symetrii vln ve štěrku. Začal hledat v kapsách cigarety. "Máš je v košili," řekla.

"Odpovíte mi na otázku?" Vylovil pomačkanou jehejuanku z balíčku. Zapálila mu ji tenkým plátkem německé oceli, který vypadal jako příslušenství operačního stolu.

"Dobře, já ti tedy povím, že ten chlap jde po něčem opravdu velkém. Už teď je v balíku velkým jako nikdy před tím a další prachy mu pořád choděj." Case si všiml, že má poněkud napjatá ústa. "Možná ale... možná že něco jde po něm." Pokrčila rameny.

"Co to znamená?"

"Přesně nevím. Víím jenom, že nevím, pro koho nebo pro co doopravdy děláme."

Hleděl do dvojitého zrcadla. Když odešel v sobotu ráno z Hiltonu, vrátil se do Levného bydlení a spal deset hodin. Pak se vydal na dlouhou a bezcílnou procházku podél bezpečnostní zóny přístavu a díval se, jak rackové krouží nad drátěnou přehradou v moři. Jestli ho sledovala, odvedla perfektní práci. Night City se vyhnul. Počká v rakvi, až ho zavolá Armitage. A teď je tu tichý dvorek, neděle odpoledne a ta dívka s tělem gymnastky a rukama kejklíře.

"Kdybyste byl tak laskav, pane, anestetik vás očekává." Technik se uklonil, otočil a vešel zpět do kliniky, aniž na Case počkal.

Chladný pach oceli. Led mu laskal páteř.

Ztracen, nepatrný v temnotě, s chladnouchými rukama, představa těla uvadající na drahách televizního nebe.

Hlasy.

Pak černý oheň našel rozvětvené povodí nervů, bolest nade vše, co si název bolesti přivlastňuje...

Klid. Ani hnout.

A byl tu Ratz, a Linda Lee, Wage a Lonny Zone, a stovka tváří z neonového lesa, námořníci a kšeftaři a kurvy, kde nebe je z otráveného stříbra a v moři je drátěná přehrada a lebka je vězení. Krucinál nehejbej se.

Tam kde se protrhla chvějivá záře nebe, objevila se bezbarevnost matrixu a tam spatřil šuriken, svoji hvězdu.

"Nech toho, Casei, musím ti najít žílu!"

Seděla mu na hrudi, v jedné ruce modrou plastickou injekci. "Jestli nebudeš klidně ležet, podříznu ti ten tvůj posranej krk. Pořád jsi plnej endorfinovejch inhibitorů."

Probudil se a našel ji, jak leží vedle něho v temnu.

Měl křehký krk, upletený z proutků. Někde v polovici páteře mu stále ještě pulzovala bolest. Obrazy přicházely a odcházely: mihotavá montáž věží Sprawlu a rozedraných Fullerových dómů, nejasné postavy postupující k němu ve stínu mostů a nadjezdů...

"Casei? Je středa, Casei." Pohnula se, překulila se a objala ho. Nadro mu pohládilo ruku. Slyšel, jak roztrhla plastickou pečeť na láhvi s vodou a napila se. "Tumáš." Vložila mu láhev do ruky. "Já vidím ve tmě, Casei. V brýlích mám mikrokanálový obrazový zesilovač."

"Bolí mě záda."

"Tudy ti vyměňovali šťávy. Taky krev ti měnili. Krev, protože ti podle smlouvy měnili i slinivku. A taky nějaký tkáně v játrech. O nervech moc nevím. Spousta injekcí. Nic ve výloze neukázali." Uvelebila se vedle něho. "Je právě 2:43:12, Casei. Displej mám připojený na optickéj nerv."

Posadil se a pokusil se napít z láhve. Zaskočilo mu, rozkašlal se a polil se vlažnou vodou na hrudi a na stehnech.

"Musím zprubnout mašinu," slyšel se říkat. Šátral po oblečení. "Musím vědět..."

Zasmála se. Malé pevné ruce ho uchopily za paži. "Sorry, divochu. Osm dní pauzy. Nervovej systém by ti moh vytyct na zem, kdyby ses napích už teď. Doktoři nařídili. Mimochodem, říkali, že se to povedlo. Je to asi den, co to kontrolovali." Znovu si lehla.

"Kde jsme?"

"Doma. Levný bydlení."

"Kde je Armitage?"

"V Hiltonu, prodává domorodcům korálky, nebo co. Brzy odsud vypadneme, kamaráde. Amsterdam, Paříž a pak zpátky do Sprawlu." Sáhla mu na rameno. "Otoč se. Namasíruju tě."

Ležel na břicho, ruce natažené vpřed, konečky prstů na stěně rakve. Usadila se mu u kříže, klečela na pěnovce, kožené džíny mu chladily pleť. Její prsty mu přejížděly po šiji.

"Jak to, že nejsi v Hiltonu?"

Na odpověď stáhla ruku nazad, mezi jeho stehna a jemně mu obkroužila přirození palcem a ukazováčkem. Minutu se tak nad ním kolébala v temnotě, vztyčená nad ním, jednu ruku opřenou o jeho krk. Kožené džíny při pohybu tiše skřípěly. Case se posunul, když pocítil, jak topoří proti pěnovce.

Točila se mu hlava, ale pocit křehkosti v krku jakoby mizel. Pozvedl se na lokti, otočil se, vnořil záda do pěny, stáhl ji dolů a jazykem jí laskal ňadra, malé tvrdé bradavky mu vlhce přejížděly po tvářích. Našel zip kožených džínů a stáhl ho dolů.

"Nech toho," řekla. "Já sama." Zvuk stahovaných džínů. Chvilku vedle něho zápasila, než je odkopla. Přehodila přes něho nohu a on jí sáhl na tvář. Neočekávaná tvrdost implantovaných skel. "To ne," řekla. "Otisky prstů."

Teď už na něm zase seděla, vzala mu ruku a položila ji za sebe, palec do rozsedliny zadku, prsty rozložené po okraji jejího přirození. Jak se spouštěla dolů, obrazy se začaly rytmicky navracet, tváře, fragmenty neónů přicházely a odcházely. Sklouzla až dolů. Prohnul záda. Tak na něm jezdila, napichovala se, znovu a znovu, až byli oba hotoví, jeho orgasmus modře plál v bezčasém prostoru, v rozloze jako matrix veliké, kde se tváře roztříštily a hurikány je odvály do tunelů a na bocích cítil její pevná mokrá stehna.

Na Ninsei, řídký, všednodenní dav se posunoval v pohybech tance. Zvukové vlny se valily z heren a sálů pačinka. Case nakoukl do Chatu a spatřil Zona střežícího svá děvčata v teplém příšeří páchnoucím pivem. Ratz byl u baru.

"Viděl jste Wage, Ratz?"

"Dnes večer ne." Ratz významně pozvedl obočí směrem k Molly.

"Až ho uvidíte, řekněte mu, že pro něho mám ty prachy."

"Štěstí se obrátilo, milý šoumene?"

"Zatím těžko říct."

"Hele, já s ním musím mluvit," řekl Case a díval se na svůj obraz v jejích brýlích. "Musím vyřídít jeden kšeft."

"Armitage by nebyl rád, kdybych tě pustila z očí." Stála pod Deanovými tekoucími hodinami, ruce v bok.

"Ten chlápek se mnou nebude mluvit, když tu zůstaneš. Na Deana bych se ani nevysral. Postará se o sebe. Ale jsou lidi, který to vodnesou, když jen tak vypadnu z Chiba. Jsou to moji lidi, chápeš?"

Ztuhla jí ústa. Zavrtěla hlavou.

"Mám lidi v Singapore, spojky s Tokiem v Šindžuku a Asakuze, a ti by skápli, rozumíš?" Ihal, ruku položenou na rameni její černé bundy. "Pět. Pět minut. Podle tvech hodin, dobrý?"

"Za tohle nejsem placená."

"Za co jsi placená, je jedna věc. Něco jiného je, když nechám blízkýho přítele umřít jen proto, že bereš doslova své instrukce."

"Blbosti. Máš hovno a ne blízkýho přítele. Chceš si nás u toho pašeráka oklepnout." Postavila nohu v holince na zaprášený Kandinskyho kávový stůl.

"Ach, příteli Casei, jak se zdá, vaše přítelkyně je určitě ozbrojená a navíc má v hlavě značné množství křemíku. Oč vlastně přesně jde?" Deanův strašidelný kašel jako by visel ve vzduchu mezi nimi.

"Ještě chvíli, Julie. Přijdu k vám sám."

"Tím si buďte jist, chlapče. Jinak by to ani nešlo."

"Dobře," řekla. "Běž. Ale jen pět minut. Jednu navíc a přijdu a uklidním tvýho blízkýho přítele navždycky. A až tam budeš, zkus na něco přijít."

"Jako na co?"

"Proč ti dělám laskavost." Otočila se a vyšla ven, kolem naskládaných bílých kontejnerů s konzervovaným zázvorem.

"Ještě divnější společnost než obvykle, Casei?" zeptal se Julie.

"Julie, je pryč. Mohly byste mě pustit dovnitř? Prosím vás, Julie!"

Závory zapracovaly. "Pomalou, Casei," řekl hlas.

"K věci, Julie, a karty na stůl," řekl Case a usadil se na otáčivém křesle.

"Jako vždycky," řekl Dean mírně, vytáhl pistoli zpoza obnažených dílů starého mechanického psacího stroje a opatrně ji namířil na Casee. Byl to buldog, revolver magnum s hlavní upilovanou hned u bubínku. Přední část lučičku byla uříznutá a pažba byla omotaná něčím, co vypadalo jako stará maskovací páska. Case napadlo, že zbraň vypadá zvláštně v Deanově pěstěné růžové ruce. "To je jen opatrnost, jak chápete. Nic osobního. A teď mi povězte, co chcete."

"Potřebuju lekci z dějepisu, Julie. A go-to na někoho."

"Co se děje, chlapče?" Dean měl karamelově hnědou pruhoanou košili s bílým límečkem, tvrdým jak porcelán.

"Odjíždím. Pryč. Uděláte mi laskavost, vidíte?"

"Na koho go-to, chlapče?"

"Gaidžin jménem Armitage, apartmá v Hiltonu."

Deane sklonil pistoli. "Sedte klidně, Casei." Vyťukal něco do příručního terminálu." Řekl bych, že toho víte stejně, jako moje síť, Casei. Zdá se, že ten pán má dočasnou smlouvu s Jakuzou a synové neonové chryzantémy mají prostředky, jak zastínit svoje spojence před takovými, jako jsem já. Teď dějepis. Řekl jste dějepis."

"Válka. Byl jste ve válce, Julie?"

"Válka? Co je na ní za záhady? Trvala tři týdny."

"Kvílejší pěst."

"Úžasné. Copak se dneska nevyučuje dějepis? Byl to obrovský všivý poválečný politický fotbal, nic víc. Watergate na entou. Papaláši, Casei, vaši papaláši ze Sprawlu, i ten nejvyšší, McLean, byli kde? V krytech, všichni... velký skandál. Obětovali kupu mladého vlasteneckého masa, aby otestovali nějakou novou technologii. Jak se později ukázalo, věděli o ruské obraně všechno. Věděli o empíčkách, magnetických pulzních zbraních. Bez ohledu tam na ně poslali chlapce, jen

aby viděli, co to udělá." Deane pokrčil rameny. "Ivan si zastřílel."

"Vyváz z toho někdo?"

"Kristepane," řekl Deane, "byly to všivé roky....Ale myslím, že někteří to dokázali. Jeden tým. Zmocnili se dělové lodi sovětů. Helikoptéry, chápete. Letěli zpět do Finska. Samozřejmě neznali vstupní kódy a museli se prostřílet finskou obranou. Chlapi ze zvláštních jednotek." Deane zafuněl." Všivé svinstvo."

Case pokývl. Pach konzervovaného zázvoru byl zdrcující.

"Válku jsem strávil v Lisabonu, víte." řekl Deane a odložil pistoli. "Tam je hezky, v Lisabonu."

"Sloužil jste, Julie?"

"To určitě. Ale akce jsem viděl." Deane se růžově usmál. "To je úžasné, jak válka umí člověku rozšířit trhy."

"Děkuji, Julie. Na oplátku."

"Sotva, Casei. A sbohem."

Až později si řekl, že toho večera u Sammiho měl špatný pocit od samého začátku a že dokonce to cítil, už když se šoural za Molly po chodbě zdupaným hnojem útržků vstupenek a polystyrénových šálků. Na Lindu čeká smrt...

Po návštěvě u Deana odešli na Namban a splatili Wageovi dluh roličkou nových jenů od Armitage. Wage měl radost, jeho mládenci už miř a Molly se usmívala po Caseově boku s jakýmsi divoce intenzivním vytržením a očividně toužila po tom, aby se některý z nich pohnul. Potom ji zavedl zpátky do Chatu na skleničku.

"Maříš čas, kovboji," řekla Molly, když Case vytáhl z kapsy v bundě oktagon.

"Jak to? Chceš taky?" Podal jí pilulku.

"Tvoje nová slinivka a nové tkáně v játrech. Armitage je zařídil tak, aby tyhle sračky odmítaly." Zaklepala do oktagonu vínovým nehtem. "Jsi biochemicky neschopný přijmout amfetamin nebo kokain."

"Hovno," řekl. Díval se na oktagon, pak na ni.

"Sněz to. Sněz jich deset. Nestane se nic."

Udělal to. A nic.

O tři piva později se zeptala Ratze na zápasy.

"U Sammiho," řekl Ratz.

"Nehraju," řekl Case. "Slyšel jsem, že se tam navzájem zabíjej."

O hodinu později kupovala lístky od vychrtlého Thajce v bílém tričku a pytlovitých trenýrkách. Sammiho podnik byl nafukovací zadní trakt přístavního skladiště, z vypnuté šedé tkaniny zesílené sítí ocelových lan. Chodba s dveřmi na obou koncích byla primitivní přepouštěcí komora, která udržovala v hale vzduchový přetlak. K překližkovému stropu byly v pravidelných odstupech přišroubované fluorescenční kruhy, ale většina z nich nefungovala. Vzduch byl vlhký a těžký pachem potu a betonu.

Nic z toho ho nepřipravilo na arénu, dav, napjaté ticho, světelné projekce postav pod klenbou. Beton stupňovitě klesal k ústřednímu jevišti, na němž vyčníval kruh obklopený blýskavou houštinou projekčních zařízení. Žádné světlo, ale hologramy, které se přesouvaly a přesakovaly nad ringem a opakovaly pohyby těch dvou mužů dole. Pásy cigaretového dýmu stoupaly ze stupňů a valily se, dokud nenarazily do proudů způsobených větráky, jež nafukovaly halu. Žádný zvuk, jen tlumený hukot větráků a zesílené odychování zápasníků.

Jak kolem sebe kroužili, přes Mollyny čočky pluly odražené barvy. Hologramy zvětšovaly desekrát; při desítce nože, které drželi, měřily skoro metr. Jak si Case vzpomínal, zápasník nožem drží zbraň stejně jako šermíř, prsty sevřené, palec podél čepele. Vypadalo to, jako by se nože pohybovaly podle vlastní vůle, klouzaly s rituální pomalostí podél oblouků a přechodů jejich tance, hrot proti hrotu, zatímco muži čekali na otevření boje. Mollyna vzhůru obrácená tvář byla hladká a klidná, vyčkávající.

"Dojdu pro něco k jídlu," řekl Case. Přikývla, ztracená v pozorování tance.

Nelíbilo se mu tam.

Obrátil se a vrátil se do stínu. Moc velká tma. Moc velké ticho.

Všiml si, že diváci byli většinou Japonci. Moc nepatřili k Night City. Technici z akrologií. Napadlo ho, že provoz arény nejspíš schválil nějaký podnikový rekreační výbor. Chvilí přemýšlel o tom, jaké to asi je, pracovat celý život pro jednu zaibacu. Podnikové bydlení, podniková hymna, podnikový funus.

Skoro celou halu obešel, než našel stánky s jídlem. Koupil jakitori na špejli a dva podlouhlé voskované kartony piva. Když pohlédl vzhůru na hologramy, viděl, že jedné postavě už teče po hrudi krev. Hustá hnědá omáčka mu kanula po špejlich na klouby.

Sedm dní a napíchne se. Kdyby teď zavřel oči, uviděl by matrix.

Stíny se zmítaly souhlasně s pohybem hologramů. Vtom mu mezi lopatkami vynuřil strach. Čůrek studeného potu si propracoval cestičku až na žebra. Operace se nepovedla. Ještě tu stál, ještě byl maso, žádná Molly s očima upřenými na kroužící nože ho nečekala, žádný Armitage nečekal v Hiltonu s letenkami a novým pasem a penězi. To všechno je jenom pouhý sen, nějaká smyšlenka... Horké slzy mu zastřely zrak.

Krev vytryskla z krční tepny v rudých krůpějích světla. Teprve teď diváci křičeli a vstávali a křičeli - když se jedna postava zhroutila, hologram vadl, mihotal se...

Hořká vlna zvratků mu stoupala hrdlem. Zavřel oči, zhluboka se nadýchl, otevřel je a spatřil Lindu Lee, jak jde kolem, šedé oči osleplé hrůzou. Pořád ještě měla na sobě ten francouzský stejnokroj.

A odešla. Do stínu.

Čistě bezmyšlenkovitý reflex: zahodil pivo a kuře a rozběhl se za ní. Mohl ji zavolat jménem, ale nebyl si jistý.

Vjem červené, vlasově tenké linky. Surový beton pod tenkými podrážkami jeho bot.

Zableskly se její bílé tenisky, teď už blízko zaoblené stěny a zase ta tajemná linka laseru mu přejela přes oči a rozhodila mu vidění, když k ní běžel.

Někdo mu podrazil nohy. Beton mu odřel ruce.

Překulil se a kopl, ale nezasáhl. Hubený hošík, do špiček sčesané vlasy ozářené zezadu jako svatozář se nad ním skláněl. Nahoře na jevišti se postava s nožem napřaženým vzhůru klaněla jásajícím divákům. Hošík se usmál a něco vytáhl z rukávu. Břitva, zbarvená do červena v okamžiku, kdy paprsek kolem nich potřetí projel do temnot. Case viděl jak se břitva chvěje nad jeho hrdlem jako proutkařova hůlka.

Hučící oblak mikroskopických výbuchů vymazal hošíkovi obličej. Mollyny šipky, dvacet zásahů za vteřinu. Krátce zakašlal, dusivě, a přepadl Caseovi přes nohy.

Šel ke stánkům, do stínů. Díval se dolů a čekal, kdy mu rubínová jehlice vyjede z hrudi. Nic. Našel ji. Byla vržená k úpatí betonového sloupu, oči zavřené. Vonělo tam vařené maso. Dav prozpěvoval vítězovo jméno. Výčepní leštil pípy tmavým hadrem. Jedna bílá teniska nějak sklouzla a ležela jí u hlavy.

Kolem stěny. Betonové oblíny. Ruce v kapsách. Jít dál. Kolem nevidoucích tváří, všechny oči upřené na vítězův obraz nad ringem. Svráštěná tvář Evropana se náhle roztančila v záři rozžehnuté zápalky, rty stisknuté kolem krátkého troubele kovové dýmky. Vůně hašiše. Case šel dál, necítil nic. "Casei." Její zrcadlovky se vynořily z hlubokého stínu. "Dobrý?"

Něco broukalo a bublalo ve tmě za jejími zády.

Zavrtěl hlavou.

"Zápas skončil, Casei. Je čas jít domů."

Pokusil se projít kolem ní, zpět do tmy, kde někdo umíral. Položila mu ruku na hrud' a zastavila ho. "Přátelé tvého blízkého přítele. Zabili tvou holku místo tebe. Nemáš v tomhle městě nejlepší kamarády, nemyslíš? Když jsme dělali tvůj profil, brácho, částečně jsme si projeli i toho starýho sviňáka. Pro pár novejš jenů by shodil kohokoli. Ten tam vzadu říkal, že ji lízli, když se pokoušela bouchnout tu tvou RAM. Zabít ji a vzít si to jim přišlo lacinější. Ušetřili trochu peněz... Vypůjčila jsem si toho s laserem a řekl mi o tom všechno. Byla to náhoda, že jsme tu byli, ale chtěla jsem se přesvědčit." Měla tvrdá ústa, rty sevřené do tenké linky.

Case měl pocit, že má rozdrčený mozek. "Kdo je poslal?" řekl.

Podala mu sáček konzervovaného zázvoru, potřísněný krví. Viděl, že i ona má na rukou krev. Tam vzadu ve stínu někdo ze sebe vydal několik mokřých zvuků a zemřel.

Molly ho zavedla do přístavu hned z postoperační prohlídky na klinice. Čekal tam Armitage. Najali si vznášedlo. Poslední, co Case z Chiba spatřil, byly temné hroty akrologií. Pak se nad černou vodou a plynoucími mělčinami odpadu zavřela mlha.

Část druhá: VÝPRAVA ZA NÁKUPEM

3.

Doma.

Doma, to je MOBA, čili Sprawl, Metropolitní osa Boston - Atlanta.

Naprogramujte mapu hustoty výměny dat, každý tisíc gigabytů jeden pixel na velmi velké obrazovce. Manhattan a Atlanta splývají v bílém ohni. Pak začnou pulzovat, frekvence obchodu je tak vysoká, že vaší simulaci hrozí přetížení. Vaše mapa co nevidět vybuchne v novu. Zklidněte ji. Zvyšte měřítko. Každý pixel milión gigabytů. Od stovky miliónů gigabytů za vteřinu začnete rozeznávat jisté bloky ve středním Manhattanu, obrysy sto let starých průmyslových čtvrtí Atlanty...

Case se probudil ze snové vidiny letišť a Molly v tmavých kožeňácích kráčejíci někde vpředu halami Narity, Schipolu, Orly... Díval se na sebe, jak kupuje plochou plastickou láhev dánské vodky, hodinu před úsvitem.

Někde dole mezi železobetonovými kořeny Sprawlu vlak tlačil před sebou tunelem sloupec zatuchlého vzduchu. Samotný vlak jel na magnetických polštářích tiše, ale vzduch rozezpíval tunel v nejnižší tónině, pod hranicí slyšitelnosti. Vibrace dostupovala do místnosti ve které ležel a zvedala prach z trhlin v rozeschlé parketové podlaze.

Otevřel oči a spatřil Molly, nahou, jak leží mimo jeho dosah roztažená na zbrusu nové růžové pěnovce. Shora dopadalo sluneční světlo filtrované začazenou mříží oblohy. Místo půl čtverečního metru skla vězela dřevěná deska, z níž čouhal tlustý šedý kabel, klimbající pár centimetrů nad podlahou. Ležel na boku a díval se na ni, jak dýchá, na její ňadra, na zvlněný bok definovaný se stejnou funkční elegancí jako trup bitevního letounu. Měla sporé, čisté, svalnaté tělo jako tanečnice.

Pokoj byl velký. Posadil se. Pokoj byl prázdný s výjimkou velkého růžového ložáku a dvou nových a zcela stejných nylonových pytlů, které ležely vedle něho. Nesčetné vrstvy latexového nátěru pokrývaly stěny. Jako ve fabrice. Znal takové místnosti, znal takové budovy; nájemníci se pohybují v mezivrstvě, ve které umění ještě není zločinem a zločin ještě není uměním.

Byl doma.

Položil nohy na podlahu. Byla zhotovena z malých bloků dřeva, některé scházely, jiné byly uvolněné. Bolela ho hlava. Vzpomněl si na Amsterdam, na jinou místnost v oblasti Starého Města v centru, na domy staré staletí. Molly se vrátila z nábřeží kanálu s pomerančovou šťávou a vajíčky. Armitage byl pryč na nějaké záhadné výpravě, kráčeli sami podél náměstí Dam do baru v průchodu Damrak. Paříž byla zastřený sen. Nákupy. Vzala ho na nákupy.

Postavil se, vklouzl do zmačkaných nohavic nových černých džín a klekl si k pytlům. Ten, který otevřel nejdřív, patřil Molly: pečlivě složené šaty a několik zřejmě nákladných věcíček. Druhý byl nacpaný předměty, na které si vůbec nevzpomínal, že je koupili: knihy, pásky, simstimová mašina, oblečení s francouzskými a italskými nášivkami. Pod zeleným tričkem objevil plochou krabici zabalenou ve stylu origami, recyklovaný japonský papír.

Papír se roztrhl, když ji vytáhl, vypadla lesklá osmicípá hvězdice - a zasekla se přímo do štěrbin v parketách.

"Suvenýr," řekla Molly. "Všimla jsem si, že si je vždycky prohlížíš." Obrátil se a spatřil ji, jak sedí se zkříženýma nohama na posteli a vínovými nehty se ospale škrábe na břiše.

"Někdo potom přijde to tu zajistit," řekl Armitage. Stál mezi dveřmi se staromódním magnetickým klíčem v ruce. Molly vařila kávu na kamínkách německé výroby, které vytáhla z dalšího vaku.

"To můžu sama," řekla. "Mám tu všechny věci. Infračervené pásmo, sirény..."

"Ne," řekl, zavíraje dveře. "Chci to mít stoprocentní."

"Jak myslíte." Měla na sobě tmavé síťované tričko, zastrkané do pytlovitých kalhot z černé bavlny.

"Nejste vy třeba fízl, pane Armitage?" zeptal se Case z místa kde seděl, záda opřená o zed'.

Armitage nebyl vyšší než Case, ale se svými širokými rameny a vojenským postojem vypadal, že zaplňuje rám dveří. Měl na sobě tmavý italský oblek; v pravé ruce držel aktovku z jemné černé teletiny. Neměl náušnici Speciálních jednotek. Příjemné, bezvýrazné rysy vyjadřovaly běžnou krásu kosmetických butiků, konzervativní směr tváří předních osobností masmedií za posledních deset let. Bledá záře očí zvyšovala dojem masky. Case začal litovat, že se ptal.

"Víte, spousta chlápků od Speciálních jde k poldům. Nebo k soukromým bezpečákům," dodal Case stísněně. Molly mu podala dýmající šálek kávy. "Ten fór, co jste mi proved se slinivkou, patří do policajtského stylu."

Armitage dovřel dveře, přešel místnost a zastavil se před Caseem. "Máte štěstí, Casei. Měl byste mi poděkovat."

"Měl bych?" Case hlučně usrkl kávu.

"Potřeboval jste novou slinivku. Tu, kterou jsme vám koupili. Osvobozuje vás od vaší nebezpečné závislosti."

"Díky, jenže mě se ta závislost líbila."

"To je dobře, protože jste získal novou."

"Jak to?" Case vzhlédl od své kávy. Armitage se usmíval.

"Máte na různých spojích nejdůležitějších žil patnáct sáčků s toxinem. Rozpouštějí se. Velice pomalu, ale jistě se rozpouštějí. V každém je mykotoxin. Vy už dobře víte, co umí ten mykotoxin. Je stejný jako ten, který vám dal váš bývalý zaměstnavatel v Memphisu."

Case zamrkal na tu usměvavou masku.

"Máte čas na splnění úkolu, na který jsem si vás najal, Casei, ale to je všechno. Udělejte svoji práci a já vám injektuji enzym, který váčky uvolní dřív, než se otevrou. Pak budete potřebovat výměnu krve. Jinak se sáčky rozpustí a budete na tom stejně, jako jste byl, když jsem vás našel. Takže vidíte, Casei, že nás potřebujete. Potřebujete nás stejně moc, jako jste potřeboval, když jsem vás sebral ze stoky."

Case pohlédl na Molly. Pokrčila rameny.

"Teď běžte k nákladnímu výtahu a přineste bedny, které tam najdete. Budete mít radost, Casei. Jako o Ježíška."

Léto ve Sprawlu, davy na kolonádách se pohupují jako tráva ve větru, pole masa rozrušované náhlými víry žádosti a ukojení.

Seděl vedle Molly v profiltrovaném slunečním světle na okraji vyschlé betonové fontány a nechal nekonečný proud tváří rekapitulovat jednotlivá stádia jeho života. Nejdříve dítě s maskou na očích, uličník, s rukama volně po bocích a přece ve střežku; pak teenager s tváří prázdnou i tajemnou za černými brýlemi. Case vzpomínal, jak se v sedmnácti rval na střeše, tichý zápas v růžovém jitru nahoře na kupoli.

Zavrtěl se na betonu, přes tenký černý denim ho tlačil a studil. Nic tu nepřipomínalo elektrizující tanec Ninsei. Dělal se tu jiné obchody, v jiném rytmu, ve vůni jídla z konzervy a parfému a čerstvého letního potu.

Tam nahoře ho čekala mašina, Ono-Sendai Cyberspace 7. Opustili byt zavalený abstraktními tvary pěnových ochranných desek, zmačkanou plastickou fólií a stovkami maličkých plastických korálků. Ono-Sendai; nejdražší počítač Hosaky pro příští rok; monitor Sony; tučet disků ledu fabriční kvality; kávovar Braun. U každého kusu Armitage čekal na Caseovo schválení.

"Kam šel?" zeptal se Case Molly.

"Má rád hotely. Ty velké. Když to jde, blízko letiště. Pojdme na ulici."

Zatáhla zipy staré vojenské bundy s tuctem podivně tvarovaných kapes a nasadila si velké plastické brýle proti slunci, které zcela zakrývaly její zrcadlovky.

"Ty jsi před tím věděla o tom svinstvu s toxinem?" zeptal se jí, když došli k fontáně. Zavrtěla hlavou. "Myslíš, že je to pravda?"

"Možná jo, možná ne. Tak jako tak to funguje."

"Myslíš, že by se to dalo nějak zjistit?"

"Ne," řekla a pravou rukou udělala znamení ticha. "Tyhle krámy jsou tak malé, že nejsou na obrazovce vidět." Pak znovu pohnula prsty: čekej. "Celkem se o to nemusíš starat. Viděla jsem tě, jak mydlíš do toho Sendaie. Ty chlape, to bylo úplně pornografický." Zasmála se.

"A co uplet na tebe? Čím podrazil pracující děvče?"

"Profesionální čest, chlapečku, to je všechno." A znovu znamení ticha. "Nedáme si snídani?"

Vajíčka, pravou šunku. To tě nejspíš zabije, když jsi tak dlouho jedl v Chiba ten předělanej plankton. Tak pojď, sjedem trubkou na Manhattan a dáme si opravdovou snídani."

Zmrtvělý neon hlásal zaprášenými verzálkami skleněných trubek nápis METRO HOLOGRAFIX. Case vyšťoural kousek šunky, který mu uvázl mezi předními zuby. Už se jí neptal, kam jdou a proč. Jediné, čím mu odpovídala, byly šťouchance do žeber a znamení ticha. Vyprávěla o poslední módě, o sportu, o politických skandálech v Kalifornii, o kterých nikdy neslyšel.

Rozhlížel se po opuštěném slepém konci ulice. Výpis teletextu vířil na křižovatce. Tady na East side foukají divné větry; asi je to prouděním a obtékáním kupolí. Case vyhlížel okénkem ve zhasnuté reklamě. Její Sprawl nebyl jeho Sprawl, rozhodl se. Provedla ho deseti bary, které nikdy před tím neviděl, vyřizovala si tu obchody, nejčastěji pouhým kývnutím hlavy. Udržování kontaktů.

Ve stínu za METRO HOLOGRAFIX se něco pohnulo.

Dveře byly ze svaštěné střešní krytiny. Molly gestikulovala rukama hantýrkou, kterou nestačil sledovat. Postřehl jen znamení pro peníze, palec troucí se o špičku ukazováku. Dveře se otevřely dovnitř. Zavedla ho do pachu špíny. Ocitli se v průchodu, hustá změť smetí po obou stranách vzlínala k policím plným zpráchnivělých paperbacků. Smetí vyapadalo jako cosi, co zde vyrostlo, jako mech propleteného kovu a plastiku. Mohl zvednout jednotlivé předměty, ale asi by se nechaly do té masy vtáhnout nazpět: vnitřnosti televizorů tak staré, že na nich byly patrné střepey vakuových obrazovek, zmačkaná parabolická anténa, hnědý laminátový kanystř plný korodovaných listů slitinových monitorů. Obrovský štos starých magazínů se kaskádovitě sesul do otevřeného prostoru, maso ztracených letních měsíců slepě zářilo, když jí krácel v patách úzkým kaňonem v rozmetaném haraburdí. Slyšel, že dveře se za ním zavřely. Neotočil se.

Tunel byl uzavřen starým armádním prostěradlem nataženým přes zárubeň. Když do něj Molly strčila, rozlilo se bílé světlo.

Čtyři čvercové stěny z čistě bílého plastiku, stejný strop, na podlaze bílé nemocniční dlaždice s vytlačeným protiskluzovým vzorem drobných koleček. Uprostřed stál čtvercový, bíle natřený dřevěný stůl a čtyři bílé skládací židle.

Muž, který teď mžoural mezi dveřmi za jejich zády, s prostěradlem přes rameno jako pláštěnku, nejspíš vznikl v aerodynamickém tunelu. Měl velmi malé uši, přitisklé k úzké lebce a jeho veliké přední zuby, které vyjařovaly cosi, co nebylo smích, byly zahnuté nazad. Měl na sobě staromódní tvídové sako a v levé ruce držel jakousi pistoli. Zíral na ně, mrkal a pak pustil pistoli do kapsy saka. Zagestikuloval na Casea a ukázal na desku bílého plastiku, která byla opřena vedle dveří. Case k ní přistoupil a shledal, že je to centimetr tlustý obvodový sendvič. Pomohl tomu muži ji zvednout a uložit do zárubně. Hbité, nikotinem poznamenané prsty ji zajistily bílou lemovkou na koberce. Začalo příst neviditelné odsávání.

"Čas," řekl muž a napřimil se, "a počet. Dobře víte, kolik, Molly."

"Finne, potřebujem skan. Jde o implanty."

"Tak jděte mezi ty dva sloupky. Postavte se na značku. Natáhněte se, tak. Teď se otočte o plnejch tři sta šedesát." Case se díval, jak se otáčí mezi dvěma na pohled křehkými stojany, nabitými sensory. Muž vytáhl z kapsy malý monitor a pošilhával na něj.

"Jo, máte v hlavě něco nového. Křemík, vrstvu pyrolitickéjch karbonů. Hodinky, ne? Vaše brejle vypadaj stejně jako vždycky, nízkoteplotní isoptrický karbonát. S pyrolitem byste měla lepci biokompatibilitu, ale to je vaše věc, žejo. Totěž platí o vašich drápech."

"Casei, pojďte sem." Na bílé podlaze spatřil černě vyznačené X. "Točte se. Pomalu."

"Ten chlapec je panna." Muž pokrčil rameny. "Trochu laciné zubní práce, nic víc."

"Dokážete přečíst biologistiku?" Molly si rozepla zelenou bundu a sundala tmavé brýle

"Myslíte si, že tu mám Mayo? Vylezte na stůl, dítě, sjedeme trochu biopsie." Zasmál se a ukázal víc ze svých žlutých zubů.

"Tak. Na Finnovo slovo, masíčko moje, nemáte ani broučky, ani podkorové bomby. Můžu už tu clonu vypnout?"

"Jen na tu dobu, co budete vycházet ven, Finne. Pak budem chtít plnou clonu na jak dlouho budem potřebovat."

"Moll, tohle Finnovi vyhovuje. Akorát že platíte od vteřiny."

Zapečetili za ním dveře a Molly otočila jednu židli, posadila se na ni a položila bradu na zkřížené ruce. "Můžem teď muvit. Máme tolik soukromí, kolik si můžu dovolit."

"O čem?"

"O tom, co děláme."

"Co děláme?"

"Pracujeme pro Armitage."

"Tím chceš říct, že s tímhle nemá nic společného?"

"Jo. Casei, já viděla tvůj profil. A jednou jsem viděla celej náš nákupní lístek. Dělal jsi někdy s mrtvejma?"

"Ne." Pozoroval v jejích brýlích svůj obraz. "Asi bych to uměl. Docela jsem ve své práci dobřej." Byl nervózní z napjaté atmosféry kolem.

"Víš to, že Dixie Čára je mrtvej?"

Kývl. "To víš že jo, srdíčko."

"Budeš dělat s jeho konstruktem." Usmála se. "Dával ti školu?"

"On a Quine. Mimochodem, Quinea znám. Je to vážně vůl."

"Že někdo dostal záznam Pauleye McCoye? Kdo?" Teď se Case posadil a položil lokty na stůl.

"To se mi nezdá. Nikdy by si k tomu nesed."

"SENSE/NET. Zaplatili mu mega, to se můžeš vsadit."

"Quine je taky mrtvej?"

"Neměl tolik štěstí. Je v Evropě. V tomhle nejede."

"Poslyš, jestli můžeme mít Čáru, je to v suchu. Bejval nejlepší ze všech. Víš, že prodělal třikrát mozkovou smrt?"

Přikývla.

"Rovná čára na EEG. Já ty pásy viděl. 'Kámo, já umřel.'"

"Podívej, Casei, zkoušela jsem vyčmuchat, kdo za Armitagem stojí od té chvíle, co jsem se mu upsala. Necejtím to na nějakou zaibacu, na vládu nebo na nějakou odnož Jakuzy. Armitage dostává rozkazy. Jako kdyby mu někdo nařídil, aby jel do Chiba, sebral tam feťáka kterej má před sebou poslední krok, než proletí komínem a vyměníl program za operaci která ho dá dohromady. Za ten chirurgickéj program bysme na trhu dostali dost, abysme si koupili dvacet kovbojů světový třídy. Bejval jsi dobřej, ale ne tak dobřej..." Poškrábala se na straně nosu.

"Někdo to tak chtěl," řekl. "Někdo velkej."

"Nechci se tě dotknout." Usmála se. "Sjedeme jednu šílenost, Casei, jen abysme dostali Čárova konstrukta. SENSE/NET ho zavřeli do krypty knihovny nahoře ve městě. Bude to těžší než vlízt úhořovi do prdele, můžeš mi věřit. Teďka tam má SENSE/NET zamčený všechny materiály pro podzimní sezónu. Čmajzni to a budem v balíku jako kráva. Ale ne, máme dostat toho Čáru a nic víc. Divný."

"Jo, je to všechno divný. Ty seš divná, tadle díra je divná a kdo je ten divnej mrňavej kolozub tam venku v hale?"

"Finn je můj starej kontakt. Většinou přechovávač. Softwaru. Tenhle privátní kšeft je bokovka. Dotlačila jsem Armitage, aby ho najal jako našeho technika, takže až se jednou objeví, nikdy jsi ho neviděl. Je to jasný?"

"Co Armitage nacpal rozpustnýho do tebe?"

"Mě zmákně každej." Usmála se. "Kdo je v něčem dobřej, tak prostě takovej je, nemám pravdu? Ty musíš bejt napíchnutej, já se musím rvát."

Zíral na ni. "Tak mi řekni, co o Armitageovi víš."

"Tak předně, Kvílející pěsti se nezúčastnil nikdo, kdo by se jmenoval Armitage, to jsem prověřila. Ale to moc neznamená. Nevypadá jako žádněj z těch kluků, co se dostali ven." Pokrčila rameny.

"To už je něco. Víc než tenhle začátek neznám." Bubnovala špičkami nehtů o opěradlo židle.

"Jenže ty jsi kovboj, nebo ne? Tím chci říct, že by ses mohl trochu porozhlídnout kolem."

"Zabil by mě."

"Možná jo. Možná ne. Casei, já si myslím, že tě potřebuje, a moc. Mimochodem, jseš snad chytřej hajzlík, ne? Můžeš ho zmáknout, to se vsadím."

"Co dalšího je na tom seznamu, co jsi o něm mluvila?"

"Hračky. Většinou pro tebe. A jeden úředně potvrzeněj psychopat jménem Peter Riviera. Moc ošklivej zákazník."

"Kdo je to?"

"Nevim. Ale je to šílenej mrdák, viděla jsem jeho profil." Udělala obličej. "Odpornej." Vstala a protáhla se jako kočka. "Takže maršruta je jasná? Jedem v tom spolu? Partáci?"

Case na ni pohlédl. "Mám na vybranou, co?"

Zasmála se. "Pochopil jsi to, kovboji."

"Matrix má své kořeny v primitivních elektronických hrách," zněl komentář, "v raných grafických programech a vojenských pokusech o mozkové spojení." Na obrazovce Sonyho vadla dvourozměrná válka v kosmu zastíněna matematicky generovaným kapradím, jež demonstrovalo prostorové možnosti logaritmických spirál; chladně modré vojenské záběry se propálily do popředí, laboratorní zvířata propojená dráty do testovacích systémů, přílby napájející kontrolní palebné systémy tanků a bitevních letounů. "Kyberprostor. Sdílená halucinace každý den pociťovaná miliardami oprávněných operátorů všech národů, dětmi, které se učí základům matematiky... Grafická reprezentace dat abstrahovaných z bank všech počítačů lidského systému. Nedomyslitelná komplexnost. Linie světla seřazené v neprostoru myslí, shluky a souhvězdí dat. Jako světla města, ustupující..."

"Co je to?" zeptala se Molly, když přepnul kanálový volič.

"Ukázka pro děti." Nesouvislý proud obrazů podle příkazů zacykleného selektoru. "Konec," řekl Hosace.

"Casei, chceš to teď zkusit?"

Středa. Osm dní od chvíle, kdy odešel z Levného bydlení s Molly po boku. "Chceš, abych šla pryč? Třeba ti to půjde líp samotnému..." Zavrtěl hlavou.

"Ne. Buď tady, na tom nesejde." Upravil si na čele černý aksamitový pásek proti potu, opatrně, aby nic neprovedl s plochými dermatodami Sendai. Hleděl na mašinu na svém klíně, ale opravdu ji neviděl, místo ní viděl výkladní skříň v Ninsei, chromovaný šuriken s odlesky neonu. Vzhlédl; na zeď, přímo nad Sony, pověsil její dárek, připíchnul ho za otvor ve středu napínáčkem se žlutou hlavičkou.

Zavřel oči.

Nahmatal zbrzděný povrch hlavního vypínače.

A v krvi prozářené temnotě jeho očí, stříbrné vidiny vyvěly z prostoru, hypnagogické obrazy proskakovaly kolem jako film, složený z náhodných okének. Symboly, postavy, tváře, mlhavá, úlomkovitá mandala obrazové informace.

Prosím, modlil se, teď Šedý kotouč, barva nebe nad Chiba.

Teď Kotouč začíná rotovat, stále rychleji, stává se z něho světle šedá koule. Roste a rozkvétá, rozkvétá pro něho, žert tekuté neonové origami, jež nechce odhalit jeho bezrozměrný domov, jeho zemi, průhlednou 3D šachovnici roztaženou do nekonečna. Vnitřní zrak se otevírá pohledu na stupňovitou šarlatovou pyramidu Eastern Seaboard Fission Authority, jež plane za zelenými kostkami Micubiši Bank of America a vysoko a velmi daleko viděl spirálová ramena vojenských systémů, jež navždy zůstanou mimo jeho dosah.

A kdesi se smál, v bíle natřeném podkroví, vzdálené prsty laskaly mašinu, slzy úlevy mu stékaly po tvářích.

Když se vrátil ze stezky, Molly byla pryč a v podkroví bylo šero. Podíval se, kolik je hodin. Byl pět hodin v kyberprostoru. Odnesl Ono-Sendai na jeden z nových pracovních stolů a zhroutil se přes ložák s Mollyným černým spacím pytlek přetaženým přes hlavu.

Bezpečnostní souprava přilepená k ocelovým požárním dveřím dvakrát pípla. "Požadavek vstupu," řekla. "Objekt v souladu s mým programem."

"Tak otevři." Case stáhl s tváře hedvábí a když se dveře otevřely, posadil se a čekal, že spatří Molly nebo Armitage.

"Jéžiš," řekl hrubý hlas, "Já vím, že kočka vidí potmě..." Pitvorná postava vstoupila dovnitř a zavřela dveře. "Já rozsvítím, jo?" Case se vyhrabal z postele a nahmatal staromódní vypínač.

"Jmenuju se Finn," řekl Finn a zatvářil se na Casea varovně.

"Case."

"Mě těší. Dělán nějaký technický kšefty pro vašeho šéfa, jasný?" Finn vylovil z kapsy partagasku a zapálil si ji. Pach kubánského tabáku zaplnil místnost. Přistoupil k pracovnímu stolu a podíval se na Ono-Sendai. "Tuctový zboží. Brzo to zmáknou. Ale tohle je něco pro vaši hlavičku, kamaráde. "Vytáhl z vnitřní kapsy saka špinavou hnědou obálku, odklepl popel na podlahu a vymotal z papíru jakýsi černý obdélník. "Svinskej fabrickej prototyp," řekl a hodil tu věc na stůl. "Zalejvaj to do polykarbonového bloku, takže se dovnitř nedostanete laserem, leda že to spálíte. Zabezpečený proti rentgenu, ultraskanu a čertví proti čemu všemu. My se do toho dostaneme, ale nebude to žádný flákání, jasný?" Velmi pečlivě založil obálku a nacpal ji do

vnitřní kapsy.

"Co je to?"

"V podstatě je to flipflopovej spínač. Když to připojíme k vašemu Sendaii, máte přístup k živému nebo záznamovému simstimu a nemusíte se odepnout od matrixu."

"K čemu je to?"

"Nemám tušáka. Akorát vim, že upravuju Moll na vysílací režim, takže asi bude mít přístup k jejím senzorickejm receptorům." Finn se poškrábal na bradě. "Takže nejspíš brzo přídete na to, jak má těsný ty svý džíny."

4.

Case seděl v podkroví s dermatodami na čele a díval se, jak mûry tančí v rozptýleném světle cezeném mříží nad jeho hlavou. V rohu obrazovky monitoru pokračoval odpočet.

Kovbojové neberou simstim, uvažoval, protože je to v podstatě masácká hračka. Věděl, že elektrody, jichž používal, a malá plastická tiara, která se klinklala pod simstimovou mašinou, byly prakticky jedno a totéž, a že kyberprostorová matrix byla v zásadě jen drasticky zjednodušené lidské smyslové ústrojí, přinejmenším v tom, jak se projevovала, avšak sám simstim, který k matrixu přidával další vstup z masa, mu připadal jako nadbytečné dublování. Průmyslově vyrobené zařízení mělo ovšem svá omezení, takže když Tallyho Ishama začala bolet hlava, necítili jste to.

Obrazovka varovně blikla dvouvteřinovou lhůtu.

Nový spínač byl připojen k jeho Sendai úzkou stuhou optoelektronických kabelů.

Jednadvacet, dvaadvacet. Z ústředních bodů vyklouzl kyberprostor. Jde hladce, ale ne dost hladce, pomyslí si. Musím na tom ještě dělat...

Pak odklepnul nový spínač.

Náhly vpád do cizího masa. Matrix je pryč, vlna zvuků a barev...

Pohybovala se po ulici plné lidí, podél stánků se zlevněným softwarem, ceny načmárané na plastických štítcích, útržky melodií z nespočetných reproduktorů. Pach moči, volných monomerů, voňavky, smažené planktonové paštiky.

Přinutil se k pasivitě a stal se pouhým cestujícím za jejíma očima.

Brýle zřejmě vůbec neomezovaly sluneční světlo. Napadlo ho, že vestavěné zesilovače úbytek automaticky nahrazují. Modré číslice ukazovaly čas, vlevo dole v periférii vidění. Frajeřina, pomyslel si.

Řeč jejího těla ho mátlá, její styl mu byl cizí. Vypadalo to, že co chvíli do někoho vrazí, ale lidé se před ní rozplývali, ustupovali stranou, dělali jí místo.

"Casei, jak to jde?"

Slyšel její slova a cítil, jak je formuluje. Vsunula ruku pod bundu a pod teplým hedvábím zakroužila konečkem prstu kolem bradavky. Ten pocit mu vzal dech. Zasmála se. Jenže spojení bylo jednosměrné. Neměl možnost odpovědět.

O dva bloky dál zamířila na Memory Line. Case zkoušel stočit její oči ke značkám, podle kterých byl zvyklý hledat cestu. Pasivita role, kterou musel hrát, ho začínala štvát.

Jakmile se dotkl spínače, okamžitě přešel do kyberprostoru. Udeřil do stěny jednoduchoučkého ledu, který patřil newyorské Městské knihovně, a automaticky počítal potencionální okna. Znovu se připojil na její smyslové ústrojí, do vlnivého plynutí svalů, do ostrých a jasných smyslů.

Uvědomil si, že začíná uvažovat myslí, s níž sdílí pocity. Co o ní věděl? Že je také profesionál; že podle jejího prohlášení ona, stejně jako on, je to, čím se živí. Znal způsob, jak mu vycházela vstříc, prve, když se probudili, ovládnání pocitem jednoty, když do ní pronikl, a také že jí potom chutnala černá káva...

Mířila do jedné z těch pochybných půjčoven softwaru, kterých je na Memory Line plno. Byl tu klid, ticho. Budky seřazené v ústřední hale. Zákazníci byli mladí, málokterému bylo dvacet. Vypadalo to, že všichni mají za levým uchem implantovaný karbonový vstup, ale neřídila se na to. U pokladny naproti budkám byly vystaveny stovky štěpin microsoftu, hranaté úlomky barevného křemíku připevněné na bílé lepenkové karty pod obdélníkovými průhlednými bublinami. Molly šla k sedmé budce u jižní stěny. U pokladny stál mládenec s oholenou hlavou, nepřítomně zíral do prostoru, tucet microsoftových trnů mu čouhal ze vstupu za uchem.

"Larry, čče, si tu?" Postavila se před něho. Chlapec zaostřil oči. Napřímil se na své židli a špinavým nehtem vytáhl ze vstupu světlečervený úlomek.

"Ahoj Larry."

"Molly." Kývnul.

"Larry, měla bych nějakou práci pro pár tvých kamarádů."

Larry vytáhl z kapsy své červené sportovní košile plochou krabičku z plastiku, otevřel ji a založil microsoft k tučtu dalších. Pozvedl ruku, vybral si lesklý černý čip o něco delší než ty ostatní a elegantně si ho vložil do hlavy. Přimhouřil oči.

"Molly někoho veze," řekl. "A to Larry nemá rád."

"No ne," řekla. "Nevěděla jsem, že jsi tak...citlivej. To čumím. To musí stát balik, bejt tak citlivej."

"Znám vás, pani?" Znovu ten nepřítomný pohled. "Chcete koupit nákej soft?"

"Hledám Moderns."

"Molly, ty někoho vezeš. Vim to od tohohle." Zaťukal do černého úlomku. "Někdo cizí kouká tvejma očima."

"To je parták."

"Řekni partákovi, ať padá."

"Larry, máme něco pro Panther Moderns."

"Vo čem mluvíte, pani?"

"Case, odpoj se," řekla, okamžitě klepl do spínače a vrátil se do matrix. Přízračné přeludy softwarového komplexu na několik vteřin visely v chvějivém klidu kyberprostoru.

"Panther Moderns," obrátil se na Hosaku a sňal trody. "Výtah, pět minut."

"Připraven," řekl počítač.

To jméno neznal. Něco nového, něco, co se objevilo, zatímco byl v Chiba. Mladí Sprawlu uvadalo rychlostí světla; přes noc mohly povstat celé subkultury, vydržely deset týdnů a pak navždy zmizely. "Jedem," řekl. Hosaka mu otevřela knihovny, noviny, zpravodajské služby.

Výtah začal dlouhým pohledem na barevný snímek, který Case nejdřív považoval za nějakou koláž, na chlapeckou tvář vystřiženou z jiné fotografie a přilepenou na barevně pomalovanou zeď. Tmavé oči, víčka zřetelně poznamenaná chirurgickým zásahem, hněvivý prach trudů na bledých hubených tvářích. Hosaka uvolnila záběr, chlapec se pohnul, plynul s hrůznou graciózností mima napodobujícího pralesní šelmu. Tělo měl téměř neviditelné, abstraktní vzory napodobující počmárané cihlové zdivo hladce klouzaly po jeho přiléhavém kompletu. Mimetický polykarbon.

Stříh na Dr. Virginii Rambaliovou, socioložku, NYU, její jméno, fakulta a škola pulzovaly růžovými písmeny na obrazovce.

"S ohledem na jejich sklony k aktům bezdůvodného násilí," řekl někdo, "naši diváci ztěží pochopí, proč trváme na tom, že tento jev není formou terorismu."

Doktorka Rambaliová se usmála. "Je zde vždycky bod, v němž terorista přestává manipulovat soustavou masmédií. Bod, za nímž násilí může vzrůstat, ale za nímž se terorista stává systémem samotných médií. Terorismus v obvyklém chápaném smyslu je úzce spojen s masmédií. Panther Moderns se liší od jiných teroristů právě v jejich stupni sebeuvědomění, v jejich pochopení míry, jíž média odlučují akt terorismu od jeho prvotního sociopolitického záměru..."

"Urvi to," řekl Case.

Case potkal prvního z Moderns dva dny poté, kdy snímal výtah z Hosaky. Došel k závěru, že Moderns jsou dnešní verze toho, co byli Big Scientists v době, kdy jemu samotnému táhlo na dvacítku. Ve Sprawlu fungovala jakási tajemná teenagerská DNA, cosi co přenášelo kódované matrice krátkodobých subkultur a v nepravidelných intervalech je obnovovalo. Panther Moderns byli softvářská varianta Scientistů. Kdyby to tenkrát bývalo technicky možné, Scientists by také měli vstupy plné mikrosoftů. Záleží na stylu, a styl byl týž. Moderns byli žoldněří, recesisté, nihilističtí technofetišisté.

Ten, který se objevil ve dveřích podkroví s krabicí disket od Finna, byl chlapec s tichým hláskem jménem Angelo. Jeho obličej, hladký a šeredný, byl obyčejný štěp vypěstovaný na kolagenu a na polysacharidu ze žraločích chrupavek. Byl to jeden z nejpříšernějších příkladů elektivní chirurgie, jaký Case kdy viděl. Ulevilo se mu, když se Angelo usmál a odhalil žiletkovitě ostré zuby nějakého velkého zvířete. Transplantace zubních oček. Tohle už viděl dávno.

"Na generační rozdíl těch malejch pindourů se vykašli," řekla Molly. Case přikývl, pohroužen do křivek ledu SENSE/NET.

Tady to bylo. To bylo to, co byl, kdo byl, jeho bytost. Zapomněl na jídlo. Molly nechala kartony rýže a pěnové tácy suši na rohu dlouhého stolu. Někdo pocítil nutnost odejít od mašiny a použil chemického záchodu, umístěného v koutě podkroví. Křivky ledu se kupily a přeskupovaly na obrazovce, zatímco hledal štěrbiny, vyhýbal se těm nejnápadnějším pastem a mapoval cestu, kterou zatím v ledu SENSE/NET prošel. Byl to dobrý led. Byl to úžasný led. Jeho křivky mu plály, zatímco ležel s rukou položenou kolem Mollyných ramen a hleděl ocelovou mříží světlíku na šarlatový úsvit. První, co spatřil po probuzení, byl jeho duhový bodový labyrint. Odcházel rovnou k mašině, nezdržoval se oblékáním, a připojil se. Řezal do něho. Pracoval. Ztratil pojem o dnech.

A někdy, když usínal, zvláště když Molly byla na jedné ze svých výzvědných výprav se svou

najatou partou Moderns, obrazy Chiba připlouvaly zpět. Tváře a neony z Ninsei. Jednou se probudil ze zmateného snu o Lindě Lee, neschopen si vzpomenout, kdo je to a co pro něho znamenala. Když si vzpomněl, připojil se a nepřetržitě pracoval devět hodin. Rozřezání ledu SENSE/NET trvalo celkem devět dní.

"Řekl jsem týden," prohlásil Armitage, neschopný zamaskovat spokojenost, když mu Case objasnil svůj plán, jak proniknout dovnitř. "Pěkně jste se flákal."
"Hovno," řekl Case, usmívaje se na obrazovku. "Armitage, dobře jsem máknul."
"Ano," připustil Armitage, "ale ať vám to nestoupne do hlavy. Proti tomu, co na vás možná čeká, je to dětská hra."

"Miluju tě, Kočičí Mámo," zašeptala spojka Panther Moderns. V Caseově hlavě zněl jeho hlas jako modulovaný šum. "Atlanta, Brood. Vypadá na dobrý. Dobrý, slyšíte?" Mollyn hlas zněl o něco jasněji.

"Slyšet znamená poslechnout." Moderns používali nějakou parabolickou anténu z králíkářského pletiva, aby zakódované hlášení spojky poslali přes satelit Synů Ježíše Krále, který visel na geostacionární dráze nad Manhattanem. Rozhodli se, že celou operaci pojmu jako složitý soukromý žertík a jejich výběr komsatů byl zřejmě záměrný. Mollyny signály vysílal metr široký deštník přilepený epoxydovým lepidlem ke střeše bankovní věže z černého skla téměř tak velké, jako mrakodrap SENSE/NET.

Atlanta. Rozlišovací kód byl jednoduchý. Z Atlanty do Bostonu do Chicaga do Denveru, pět minut pro každé město. Kdyby někdo Mollyn signál zachytil, dekódoval ho, vymodeloval hlas, kód by mohl Moderns shodit. Kdyby zůstala v budově déle než dvacet minut, sotva by se kdy dostala ven.

Case se napil kávy, nasadil trody kam patří a poškrábal se pod černým tričkem na hrudi. Měl jenom mlhavou představu, jakou diverzní akci proti bezpečákům SENSE/NET vlastě Panther Moderns plánují. Měl za úkol zabezpečit, aby se defekční program, který napsal, připojil do systému SENSE/NET, až to Molly bude potřebovat. Pozoroval odpočet v rohu obrazovky. Dva. Jedna.

Napíchl se a spustil svůj program. "Hlavní spoj," zašeptala spojka, jediný zvuk, který se ozval, když se Case nořil do zářících vrstev dat ledu SENSE/NET. Dobrý. Provéřit Molly. Spustil simstim a vklouzl do jejího smyslového ústrojí.

Kodér poněkud zamlžoval optický vstup. Stála před stěnou pozlaceného zrcadla v ohromné bílé hale budovy, žvýkala gumu a se zjevnou fascinací hleděla na svůj obraz. S výjimkou ohromných slunečních brýlí, jež zakrývaly její implantované zrcadlovky, dokázala skvěle vypadat, jako by sem patřila, jako obyčejná turistka, která doufá, že zahlédne Tally Ishama. Měla na sobě růžovou pláštěnku z plastiku, bílou síťovanou čepici, volné bílé kalhoty střižené podle loňské tokijské módy. Nepřítomně se usmívala a nafukovala žvejdu. Case pocítil něco jako smích. Cítil ale i mikroporézní pásku přilepenou k její hrudi, cítil ploché jednotky, jež byly pod ní: vysílačku, simstimovou jednotku a kodér. Hrdelní mikrofón přilepený k jejímu krku vypadal pokud možno jako analgesický dermadisk. Ruce v kapsách růžové pláštěnky systematicky procvičovala pravidelným napínáním a uvolňováním. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, že ten zvláštní pocit na konečcích prstů pochází od čepelí, které částečně vysouvá a pak zase zatahuje.

Přepojil se zpátky. Jeho program prošel pátou bránou. Pozoroval svůj ledoborec, jak se před ním sune a šine, a jen nejasně si uvědomoval, že mu ruce hrají na stroji a provádějí jemné úpravy. Průsvitné plachty barev se sunuly kolem jako kouzelníkův vějíř. Vyber si kartu, pomyslel si. Jakoukoli kartu.

Brána se rozplynula. Zasmál se. Led SENSE/NET přijal jeho vstup jako rutinní převod z losangeleského komplexu konzorcia. Byl uvnitř. Za ním se hemžily virové subprogramy, spojovaly se s tkáním kódů brány, připraveny odrazit pravá data, až z Los Angeles přijdou.

Znovu se přepojil. Molly se poflakovala kolem obrovského kruhového pultu recepce v zadní části haly.

V jejím optickém nervu plál údaj 12:01:20.

Synchronizována s čipem v Mollyně oku, spojka v Jersey vydala o půlnoci rozkaz. "Hlavní spoj." Devět Moderns, roztroušených podél dvou set mil Sprawlu, v telefonních budkách vyvolilo signál

nejvyšší tísně. Každý ze sebe vychrlil krátké naučené sdělení, zavěsil a vyběhl do noci, svlékaje chirurgické rukavice. Devět různých policejních oddělení a agentur veřejné bezpečnosti zpracovávalo informaci o tom, že jakási obskurní subsekta bojovných křesťanských fundamentalistů se přihlásila k plynovému útoku proti Pyramidě SENSE/NET, k němuž použila nezákonného plyného činidla známého jako Modrá Devítka, jež vpravila do ventilačního systému. Modrá Devítka, v Kalifornii známá pod jménem Žalostný Anděl, průkazně vyvolává akutní paranoiu a sebevražednou psychózu u osmdesáti pěti procent pokusných objektů.

Zatímco se jeho program prořezával branami subsystému, který kontroloval výzkumnou knihovnu SENSE/NET, Case stiskl spínač. Zjistil, že vstupuje do výtahu.

"Promiňte, vy tady jste zaměstnaná?" Strážný pozvedl obočí. Molly nafoukla žvýkačku. "Ne," řekla a vrazila mu do solaru dva klouby své pravé ruky. Zlomil se vejpůl a když se pokusil nahmátnout pípátko pověšené na opasku, srazila mu hlavu na stranu, na stěnu výtahu.

Teď už žvýkala o něco rychleji, dotkla se tlačítek DVEŘE a STOP na svítícím panelu. Z kapsy kabátu vytáhla černou krabičku a do dírky zámku ovládajícího obvodu panelu strčila tuhu.

Panther Moderns nechali svůj první krok působit čtyři minuty a pak injektovali druhou, pečlivě připravenou dávku desinformace. Tentokrát ji vstříkli rovnou do vnitřního videosystému mrakodrapu SENSE/NET.

Ve 12:04:03 všechny obrazovky v budově začaly po osmnáct vteřin vibrovat ve frekvenci, která zaujala podezřívavou část zaměstnanců SENSE/NET. Potom obrazovky zaplnilo cosi, co jen obecně připomínalo lidskou tvář, její rysy se protahovaly na strany v asymetrické obrazce kostí jako by v nějaké hrubé Mercatorově projekci. Jakmile se pohnula pokroucená prodloužená čelist, modré rty se mokře rozevřely. Něco, snad ruka, věc podobná zarudlému trsu sukovitých kořenů, zatápalo po kameře, rozostřilo se a zmizelo. Obrazy střídající se pod hranicí vnímání působily nákazou: nákresy vodovodního rozvodu budovy, ruce v rukavicích rovnající laboratorní sklo, cosi řítící se dolů do tmy, bledá kaluž... Pokud jde o zvukovou stopu, jejíž výška byla nastavena tak, že běžela o něco méně než činil dvojnásobek standardní přehrávací rychlosti, ta byla součástí měsíc staré zpravodajské relace o podrobnostech potencionálního vojenského použití látky známé jako HsG, biochemikálie, která ovládá růstový faktor lidské kostry. Předávkování HsG uvádí některé buňky v kostech do overdrivu, takže urychluje růst faktorem dosahujícím tisíce procent.

Ve 12:05:00 bylo v zrcadle obloženém síťovým konzorcium SENSE/NET přes tři tisíce zaměstnanců. Když zpravodajství Moderns pět minut po půlnoci končilo v bílé záři obrazovek, pyramida SENSE/NET řvala.

S ohledem na možný útok Modrou Devítkou na ventilační systém budovy, půl tučtu bojových vznášedel NYPD se blížilo k pyramidě SENSE/NET. Měla zapnuté reflektory užívané proti nepokojům. Helikoptéra Rychlého nasazení MOBA startovala ze svého stanoviště v Rikeru.

Case spustil svůj druhý program. Pečlivě sestrojený virus zaútočil na kód látky, která ochraňuje základní obslužné povely pro podloží, určené pro výzkumné materiály SENSE/NET. "Bostone," ozval se na pojítku Mollyn hlas, "jsem úplně dole." Case se napojil a spatřil bílý nátěr uvnitř výtahu. Rozepínala si bílé kalhoty. Objemný balíček, stejně sinalý jako její kotník, byl připevněn mikroporem. Klekla si a odtrhla pásku. Začala vybalovat oblečení Moderns a na povrchu mimetického polykarbonu se objevily vínové pruhy. Svlékla růžovou pláštěnku, hodila ji vedle bílých kalhot a začala si oblek na sebe natahovat přes bílou síťovou čepici.

12:06:26.

Caseův virus prohlodal okno v ledu povelů knihovny. Case se jím protáhl a spatřil nekonečný modrý prostor vyplněný barevně označenými koulemi zavěšenými na husté síti bleděmodrého neonu. V bezprostorové matrix, vnitřek daného datového konstruktů disponoval neomezeným subjektivním rozměrem; kdyby Case pronikl svým Sendaiem do dětské kalkulačky, představily by se mu neohraňované zálivy nicoty zavěšené na několika základních povelích. Case rozjel sekvenci, kterou Finn koupil od jednoho středně postaveného hlavouna s vážnými drogovými problémy. Klouzal koulemi jako po neviditelných kolejkách.

Tady. To je ona.

Prorazil si cestu do koule, studená modř neonové klenby nad hlavou, bezhvězdná a hladká jako zmrzlé sklo, a spustil subprogram, který způsobil určité změny ve struktuře obslužných povelů.

A teď pryč. Opatrně se vzdálit, virus znovu uzavře okno.
Hotovo.

Za nízkým truhlíkem na květiny v hale SENSE/NET se ostražitě krčili dva Panther Moderns a videovou kamerou natáčeli výtržnosti. Měli na sobě chameleonské obleky. "Taktický zrovna nastříkali pěnový barikády," poznamenal jeden, promlouvaje ke krčnímu mikrofonu. "Rychlý porád ještě zkoušej posadit tu svou helikoptéru."

Case odklepl simstimový spínač. A vklouzl do agonie zlomené kosti. Molly se opírala o matně šedou stěnu dlouhé chodby, dýchala vztekle a nepravidelně. Case se okamžitě vrátil do matrix a z levého stehna zmizela do běla rozžhavaná linie bolesti.

"Brode, co se stalo?" zeptal se spojky.

"Nevím, Chytráku. Máma nemluví. Čekej."

Caseův program se zacykloval. K unikajícímú obrysu jeho ledoborce se ze středu obnoveného okna plazilo jediné, jako vlas tenké vlákno karmínového neónu. Na čekání neměl čas. Zhluboka se nadýchl a znovu do ní vklouzl.

Molly učinila jediný krok, snažila se přenést váhu na stěnu chodby. Case v podkroví zaskučel. Při druhém kroku si pomohla nataženou rukou. Rukáv stejnokroje zářil čerstvou krví. Pohled na rozdrčený laminátový obušek. Zorné pole se jí stáhlo do úzkého tunelu. Po třetím kroku Case zaúpěl a ocitl se zpátky v matrix.

"Broode? Bostone, děťátko..." Její hlas byl napjatý utrpením. "Domorodci trochu dělaj problémy. Jeden mi nejspíš zlomil nohu."

"Co bys teď potřebovala, Kočičí Mámo?" Spojka se ozývala nezřetelně, její hlas skoro mizel v šumu.

Case se donutil vklouznout zpátky. Opírala se o stěnu, veškerou váhu na pravé noze. Prohrabávala se obsahem klokaní kapsy obleku a vytáhla plastickou kartu pobitou dermadisky všech barev duhy. Vybrala si tři a prudce si je přirazila k tepnám na levém zápěstí. Šest tisíc mikrogramů endorfinového analogu dopadlo na bolest jako kladivo a rozdrtilo ji. Stehnem se jí rozlily růžové vlny tepla. Vzdychna a pomalu okřávala.

"Dobrý, Broode. Teď už dobrý. Ale až vylezu, budu potřebovat lékařskej tým. Řekni to mejm lidem. Chytráku, jsem dvě minuty od cíle. Vydržíš?"

"Řekni jí, že vydržím," řekl Case.

Molly kulhavě vykročila chodbou. Když se jednou otočila, Case spatřil zhroucená těla tří bezpečnostních strážů SENSE/NET. Zdálo se, že jeden nemá oči.

"Kočičí Mámo, taktický s rychlejšma zapečetili přízemí. Pěnový barikády. V hale začíná bejt horko."

"Tady je taky docela horko," řekla a protáhla se šedivými ocelovými dveřmi. "Už tam skoro jsem, Chytráku."

Case vklouzl do matrix a stáhl si trody s čela. Obléval ho pot. Otřel si čelo ručníkem, napil se vody z cyklistické láhve postavené vedle Hosaky a studoval plán knihovny, zobrazený na displeji. Pulzující červený kurzor se sunul dveřmi. Dělili ho jen milimetry od zelené tečky, která označovala místo, kde byl uložen konstrukt Dixieho Čáry. Říkal si, co jí to asi dělá s nohou, když po ní takhle chodí. Když bude mít dost endorfinového analogu, bude moct chodit po krvavých pahýlech. Utáhl si nylonové popruhy, jimiž byl připoután k židli a znovu nasadil trody.

Teď už to byla rutina: trody, zapnout, vklouznout.

Výzkumná knihovna SENSE/NET byla zavedená na mrtvé skladování: materiály bylo odsud nutno před napojením na interface fyzicky vynést. Molly pajdala mezi dvěma řadami šedých identických skříněk.

"Broode, řekni jí, že ještě pět a pak deset doleva," řekl Case.

"Ještě pět a deset vlevo, Kočičí Mámo," řekla spojka.

Dala se vlevo. Mezi dvěma skřínkami se schovávala sinalá knihovnice, mokré tváře, nevidoucí oči. Molly si jí nevšímalá. Case si říkal, co asi Moderns provedli, že dokázali dostoupit na takovou úroveň hrůzy. Věděl, že to má nějakou souvislost s jakousi údajnou hrozbou, ale led ho příliš zaměstnával na to, aby se mohl zabývat nějakým vysvětlováním.

"Tady je to," řekl Case, ale to už se zastavila před schránkou, v níž byl ukrytý konstrukt. Jeho výzdoba Caseovi připomněla neoaztécké knihovny v předsíni Julia Deana v Chiba.

"Spusť to, Chytráku."

Case vklouzl do kyberprostoru a vyslal povel, který rozechvěl karmínové vlákno, jež

prostupovalo ledem knihovny. Pět vzájemně nezávislých poplašných systémů věřilo, že dosud fungují. Tři složité zámky se deaktivovaly, avšak věřily, že jsou aktivní. Ve stálé paměti ústřední banky knihovny došlo k nepatrnému posunu: konstrukt byl odebrán na rozkaz vedení už před měsícem. Až knihovnice bude hledat autorizaci k odstranění konstruktů, najde vymazané záznamy.

Dveře se otevřely kolem nehlučných závěsů.

"0467839," řekl Case a Molly vytáhla z police černou skladovací jednotku. Připomínala zásobník samopalu a byla celá pokrytá varovnými nápisy a bezpečnostními pečeti.

Molly skříňku zavřela; Case vyklouzl.

Vytáhl z ledu knihovny linku. Zajela zpět do jeho programu a automaticky spustila plný zpětný chod systému. Jak couval ven, brány SENSE/NET se za ním zavíraly, po cestě sbíral v bránách subprogramy jež tam celou dobu čekaly a navíjel je do struktury svého ledoborce.

"Broode, pryč," řekl si a zhroutil se ve své židli. Po prožitém napětí skutečné akce může zůstat napíchnutý a přitom si uvědomovat své vlastní tělo. SENSE/NET to může trvat několik dní, než přijde na to, že někdo ukradl konstrukt. Klíč by mohl být v odražení přesunu z Los Angeles, které příliš jasně souviselo s teroristickým útokem Moderns. Pochyboval, že tři bezpečáci přežili setkání s Molly a že promluví. Vklouzl.

Výtah s černou skříňkou, již Molly přilepila k ovládacímu panelu, byl na svém místě. Strážný pořád ještě ležel zhroucený na podlaze. Poprvé si Case všiml, že muž má na krku dermatitidu. Nejspíš mu ho tam dala Molly, aby ho udržela v klidu. Překročila ho a dřív než stiskla tlačítko HALA, sejmula černou skříňku.

Jakmile se dveře výtahu rozevřely, nějaká žena vypadla pozadu z davu rovnou do výtahu a praštila hlavou do zadní stěny. Molly si jí nevšimla, sehnula se a sejmula dermatitidu ze strážcovy krku. Bílé kalhoty a růžovou pláštěnku vykopla ze dveří, černé brýle vyhodila za nimi a kápi svého obleku přetáhla přes čelo. Konstrukt v klokaní kapse obleku ji tlačil do prsní kosti. Vyšla ven.

Case už viděl paniku, ale nikdy ne v uzavřeném prostoru.

Zaměstnanci SENSE/NET se hrnuli z výtahů a rvali se ve dveřích na ulici, kde na ně čekaly pěnové barikády taktických a sáčkové pušky rychlých MOBA. Obě agentury, přesvědčené, že mají co dělat s tlupou potencionálních zabíječů, kooperovaly s neobvyklou efektivitou. Před hlavním vchodem, z něhož zbyl jen roztržitý vrak, ležely na barikádách tři vrstvy těl. Duté bouchání pořádkových pušek tvořilo stálé pozadí ke zvuku, jenž ze sebe vyluzoval dav, smýkaný sem a tam po mramorové podlaze haly. Case nikdy neslyšel nic podobného tomuto zvuku.

Zdálo se, že Molly také ne. "Ježíši," řekla a zaváhala. Bylo to jakési kvílení, které stoupalo až do bublajícího nářku ryzího a naprostého strachu. Podlaha haly byla pokryta těly, oděvy, krví a dlouhými zmačkanými pruhy žlutých počítačových výpisů.

"Padáme, ségro. Vemem tě ven." Oči obou Moderns zářily z bláznivé změti stínů polykarbonu; jejich oděvy se nestačily přizpůsobit zmatku tvarů a barev, jenž zuřil za jejich zády. "Seš raněná? Pod. Tommy ti pomůže." Tommy něco podal tomu, co mluvil, videokameru zabalenou do polykarbonu.

"Chicago," řekla, "už jdu." A potom upadla, nikoli na mramorovou podlahu potřísněnou kluzkou krví a zvratky, nýbrž dolů do nějaké studny teplé jako krev, do ticha a temna.

Vůdce Panther Moderns, který se představil jako Lupus Yonderboy, nosil polykarbonový oblek vybavený záznamovým zařízením, takže mohl kdykoli přehrát pozadí. Nakláněl se nad Caseovým pracovním stolem jako nějaký mistrovsky vysochaný chrlíč a otvory v masce hleděl na Casea a Armitage. Usmíval se. Měl růžové vlasy. Duhový les mikrosoftů mu trčel za levým uchem; ucho měl tečkované, ozdobené dalším růžovým chumáčem. Zornice měl upravené, aby dokázaly zachytit tolik světla jako kočka. Case se díval, jak po jeho obleku procházejí barvy a tvary.

"Nechali jste to vymknout kontrole," řekl Armitage. Stál uprostřed podkroví jako socha, zahalen do hladkých temných záhybů zřejmě drahého trenčkotu.

"Chaos, pane Záhadný," řekl Lupus Yonderboy. "To je naše síla. To je náš hlavní figl. Ta žena to ví. S ní jednáme. Ne s vámi, pane Záhadný." Na jeho obleku se objevily podivné tvary hranatých plodů avocada béžové barvy. "Potřebovala zdravotní tým. Je s nimi. Dáváme na ni pozor. Všechno je v pořádku." Znovu se usmál.

"Vyplatíte ho," řekl Case.

Armitage na něho upřel zrak. "Nemáme zboží."

"Má ho ta žena," řekl Yonderboy.

"Vyplatíte ho."

Armitage strnule přistoupil ke stolu a vytáhl z kapsy trenčkotu tři tlusté svitky nových jenů.

"Chcete si to přepočítat?" zeptal se Yonderboye.

"Ne," řekl Panther Modern. "Vy platíte. Vy jste pan Záhadný. Platíte, abyste jím zůstal. Aby z vás nebyl pan Neznámý."

"Doufám, že to není hrozba," řekl Armitage.

"To je obchod," řekl Yonderboy a zasouval peníze do jediné kapsy, kterou měl na předku obleku. Zazvonil telefon. Case zvedl sluchátko.

"Molly," řekl Armitageovi a podal mu ho.

Segmentové kupole Sprawlu zářily do předjitřní šedi, když Case vycházel z budovy. Měl pocit, že má studené a rozpojené údy. Nemohl usnout. Podkroví měl plné zuby. Nejdřív odešel Lupus, pak Armitage, a Molly někde operovali. Chvění země, jak se kolem přehnal vlak. Sirény dozněly v dálce.

Nazdařbůh zahýbal kolem rohů, límeček zdvižený, nahrben v nové kožené bundě, první z řetězu jehejuanek hodil do kanálu a zapálil si druhou. Zkoušel si představit, jak se mu v krvi rozpouštějí Armitageovy toxinové sáčky, jak jejich mikroskopické membrány slábnou každým krokem. Připadalo mu to neskutečné. Právě tak jako strach a agonie, již pozoroval Mollynůma očima v hale SENSE/NET. Shledal, že zkouší vybavit si tváře tří lidí, které zabil v Chiba. Muži neměli tvář, žena mu připomínala Lindu Lee. Otrískaná nákladní tříkolka se přehnala kolem, prázdné plastické válce řachtaly na ložní ploše.

"Casei."

Uskočil stranou, instinktivně se snažil mít za zády zeď.

"Zpráva pro tebe, Casei." Na obleku Lupuse Yonderboye se střídaly čisté základní barvy.

"Pardon. Nechtěl jsem tě polekat."

Case se napřímil, ruce v kapsách bundy. Převyšoval Panthera o hlavu. "Měl bys dávat bacha, Yonderboyi."

"Tohle je ta zpráva. Wintermute." Hláskoval to.

"Od tebe?" Case o krok popošel.

"Ne," řekl Yonderboy. "Pro tebe."

"Wintermute," opakoval Yonderboy, uklonil se a prohrábl si hřeben růžových vlasů. Oblek mu přešel do matné černi, karbonový stín proti starému betonu. Provedl podivný taneček, zakroužil tenkými černými pažemi a pak byl pryč. Ne. Zůstal. Vše růžové zakryl kápí a oblek nabyl přesného odstínu šedi, špinavé a skvrnitě jako chodník, na němž stál. Jen oči odrážely červené světlo semaforu. A potom byl už opravdu pryč.

Case zavřel oči, mnul si ztuhlými prsty, opřen o oprýskanou cihlovou zeď.

Ninsei byla mnohem prostší.

5.

Zdravotnický tým, který se staral o Molly, působil ve dvou podlažích anonymního hotelového poličáku nedaleko někdejšího baltimorského jádra. Modulová stavba připomínala Levné bydlení, každá rakev čtyřicet metrů dlouhá. Case potkal Molly, když se vynořila z jedné z nich, opatřené pečlivě vyvedeným nápisem GERALD CHIN, ZUBAŘ. Kulhala.

"Že prej když s ní do něčeho kopnu, upadne mi."

"Potkal jsem jednoho tvýho kámoše," řekl, "Panthera."

"Vážně? Kterýho?"

"Byl to Lupus Yonderboy. Měl zprávu." Podal jí papírový ubrousek, kde bylo červenou fixkou napsáno jeho čistým, pečlivým rukopisem W I N T E R M U T E. "Říkal, že - " Ale ruka jí vzlétla na znamení ticha.

"Dáme si kraba," řekla.

Při obědě v Baltimore Molly rozporcovala svého kraba se znepokojující snadností a pak odjeli rourou do New Yorku. Case se naučil neklást otázky; vedly jen ke znamení ticha. Noha jí zřejmě otravovala a mluvila jen zřídka.

Hubená černošská holčička s dřevěnými korálky a vypálenými rezistory vpletenými do vlasů jim otevřela dveře Finnova bytu a provedla je tunelem odpadků. Case měl dojem, že od doby, kdy tu byl naposled, krámů nějak přibýlo. A navíc se zdálo, že se nějak mění, že pod tlakem času se jaksi provaňují, tiché neviditelné vločky tvoří podhoubí, krystalickou podstatu zavržené technologie, jež tajně vzkvétá na rozsáhlých smetištích Sprawlu.

Zakryt armádním prostěradlem, Finn čekal u bílého stolu.

Molly začala prudce gestikulovat, pak něco načmárala na kus papíru a podala ho Finnovi. Uchopil ho mezi palec a ukazovák a držel si ho daleko od těla, jako by to bylo něco, co může vybuchnout. Udělal na Casea nějaké nesrozumitelné znamení, směs netrpělivosti a zasmušilé rezignace. Vstal a otrpěl si drobkou ze svého ošumělého tvídového saka. Na stole byla sklenice s nakládanými rybičkami, načaté plastické balení krájeného chleba a plechový popelník plný špačků od partagasek.

"Počkejte," řekl Finn a vyšel z místnosti.

Deset minut a Finn se chvatně vrátil a cenil zuby v širokém žlutém úsměvu. Kývl, pozdravil Molly palcem a naznačil Caseovi, aby mu pomohl s dveřním panelem. Zatímco ho Case zajišťoval lemovkou, Finn vytáhl z kapsy malou plochou konzoli a vyřukal do ní složitý povel.

"Kočičko," řekl Molly a uschoval konzoli, "kápla jsi na to. To není žádná sračka, cítím to. Řekla bys mi, odkud to máš?"

"Yonderboy," řekla Molly a odsunula rybičky a chleba stranou. "Navíc jsem se dohodla s Larrym."

"Šikovná," řekl Finn. "Je to UI."

"Trochu pomalejc," řekl Case.

"Bern," řekl Finn, nevšímaje si ho. "Bern. Dostal omezené švýcarské občanství podle jejich obdoby zákona z roku 53. Postavili ho pro Tessier-Ashpool S.A. Těm patří záramování a originální software."

"Helejte, co je v tom Bernu?" vstoupil mezi ně Case.

"Wintermute je ověřovací kód pro UI. Mám čísla Turingova registru. Umělá inteligence."

"To je všechno hezký," řekla Molly, "ale kam nás to vede?"

"Jestli má Yonderboy pravdu," řekl Finn, "za Armitagem stojí UI."

"Zaplatila jsem Larrymu, aby Pantheři trochu Armitage oťukli," vysvětlovala Molly, obracejíc se na Casea. "Mají svá moc podivná spojení. Dohodli jsme se, že dostanou moje prachy, když odpovědí na jedinou otázku: kdo řídí Armitage?"

"A ty myslíš, že to je UI? Tyhle krámy nesměj mít žádnou autonomii. Bude to spíš jejich mateřská firma, ta Tessle..."

"Tessier-Ashpool S.A.," řekl Finn. "Něco o nich vím. Chcete si to poslechnout?" Posadil se a naklonil se dopředu.

"Celej Finn," řekla Molly. "Rád vypravuje."

"Tohle jsem ještě nikdy nikomu nevyprávěl," začal Finn.

Finn byl přechováváč, kšeftoval s kradeným zbožím, nejvíc se softwarem. Při obchodování

někdy přišel do styku s jinými přechovávači, kteří obchodovali s tradičnějšími druhy zboží. S drahými kovy, známkami, vzácnými mincemi, drahokamy, šperky, kožešinami a obrazy a jinými uměleckými objekty. Příběh, který vyprávěl Caseovi a Molly začínal příběhem někoho jiného, muže, jemuž říkal Smith.

Smith byl také přechovávač, ale v klidnějších dobách vystupoval na povrch jako obchodník s uměleckými předměty. Byl to první člověk, o kterém Finn slyšel, že "přešel na křemík" - tohle úsloví připadalo Caseovi staromódní- a mikrosfty které kupoval byly programy, týkající se historie umění a záznamy prodejů na výstavách. Jakmile si pořídil nový vstup a půl tuctu čipů, Smith měl úžasné znalosti obchodu s uměním, přinejmenším podle standardu jeho kolegů. Smith přišel za Finnem se žádostí o výpomoc, s bratrskou žádostí, jako jeden obchodník za druhým. Potřeboval go-to na klan Tessier-Ashpool, řekl, a mělo se to provést tak, aby se objekt zaručeně nemohl dopátrat, od koho vyšetřování pochází. Finn byl toho názoru, že to lze udělat, ale trval na určitém vysvětlení. "Smrdělo to," řekl Finn Caseovi, "smrdělo to prachama. A Smith byl velice opatrný. Možná až moc."

Ukázalo se, že Smith má dodavatele, kterému říká Jimmy. Jimmy byl kromě jiného i lupič a zrovna se po roce vrátil z vysoké orbity a přitáhl dolů do gravitační studně určité předměty. Nejpodivuhodnější věc, kterou Jimmy dokázal ze souostroví protlačit, byla hlava, složitě vypracované poprsí vykládané platinou, perlami a drahokamy. Smith s povzdechem odložil kapesní mikroskop a poradil Jimmymu, aby tu věc roztavil. Je nová, žádná starožitnost, a pro sběratele nemá cenu. Jimmy se smál. Ta věc je počítačový terminál. Umí mluvit. A ne nějakým syntem, nýbrž krásnou soustavou převodů a miniaturních varhanních píšťal. Ten, kdo ji nechal postavit, měl smysl pro barokní krásu, vždyť syntové hlasové čipy skoro nic nestojí! Smith napíchl hlavu ke svému počítači a poslouchal, jak její mimolidský, melodický hlas hvízdá čísla daňového výpisu z loňského roku.

K Smithově klientele patřil i jeden tokijský miliardář, jehož vášeň pro mechanické automaty hraničila s fetišismem. Smith pokrčil rameny a ukázal Jimmymu dlaně otočené vzhůru v gestu, které je staré jako zastavárny. Může to zkusit, řekl, ale pochybuje, že za hlavu něco kloudného dostane.

Jakmile Jimmy odešel a hlavu mu nechal, Smith podnikl opatrné pátrání a objevil určité záchytné body. Dokonce byl schopen vystopovat nezvyklou spolupráci mezi dvěma řemeslníky v Curychu, odborníkem na smalty v Paříži, holandským klenotníkem a kalifornským návrhářem čipů. Jak zjistil, zakázka pocházela od Tessier-Ashpool S.A.

Smith předběžně upozornil tokijského sběratele a naznačil mu, že je na stopě čehosi pozoruhodného.

A pak dostal návštěvu, návštěvníka neohlášeného, který prošel důmyslným labyrintem Smithových bezpečnostních zařízení, jako kdyby neexistoval. Byl to malý mužík, Japonec, nesmírně zdvořilý, který měl všechny rysy vraha ninži, vypěstovaného ve zkumavce. Smith seděl velice tiše a díval se přes stůl z vietnamského palisandru do klidných hnědých očí smrti. Klonovaný vrah mu klidně, téměř omluvně vysvětlil, že má za úkol nalézt a vrátit jistý umělecký předmět, mechanismus nesmírné krásy, který sebrali z domu jeho pána. Doslechl se, pravil ninža, že Smith by mohl vědět, kde se objekt nachází.

Smith tomu člověku řekl, že si nepřeje zemřít a hlavu vytáhl. A jakou částku, zeptal se návštěvník, jste očekával, že prodejem objektu získáte? Smith uvedl číslo mnohem nižší, než jaká byla zamýšlená cena. Ninža vytáhl kreditčip a vyťukal Smithovi onu částku na jeho tajné švýcarské konto. A kdopak, ptal se ten člověk, vám kousek přinesl? Smith mu to řekl. Za pár dní se Smith dozvěděl o Jimmyho smrti.

"Takové to bylo, když jsem se k tomu dostal," pokračoval Finn. "Smith věděl, že mám hodně co dělat s lidmi z Memory Lane a že právě tam můžete v klidu dostat go-to a nikdo na to nikdy nepřijde. Najal jsem kovboje. Dělal jsem prostředníka a šel jsem tedy na procenta. Smith, ten byl opatrný. Měl za sebou prazvláštní obchodní zážitek, na své si přišel, ale ne úplně. Kdo vyplázl ty prachy ulité do Švýcarska? Jakuza? V žádném případě. Ta řeší podobné situace podle přísných zásad krytí a vždycky příjemce zabíjí. Byla to stínová hra? Smith si to nemyslel. Stínové kšefty mají v sobě vždycky něco, podle čeho je můžete vyčuchat. Takže jsem kovboje nechal šmejdit po všech datových márnících, dokud jsme nenarazili na spor firmy Tessier-Ashpool. Ten případ byl prkotina, ale měli jsme jejich právníka. Pak udělal právníkovi led a dostali jsme soukromou adresu. A to byla rána."

Case pozvedl obočí.

"Freeside," řekl Finn. "Spindle. Ukázalo se, že jim ten krám skoro celý patří. Zajímavý byl i obrázek, který kovboj získal, když sjížděl oficiální go-to z datových márníc a kombinovaných výpisů. Rodinný podnik. Koncernová struktura. To S.A. si můžete údajně zakoupit, ale už víc než sto let nebyla jediná akcie Tessier-Ashpool prodaná na volném trhu. Na jakémkoli trhu, pokud vím. Máte co dělat s velice tichou, velice výstřední rodinou první generace, žijící na vysoké orbitě, řízenou jako koncern. Velké peníze, ostych před masmédií. Spousta klonování. Pokud jde o genové inženýrství, jsou orbitální zákony mnohem mírnější, chápete? A je těžké, která generace, nebo kombinace generací, v daném čase ten cirkus řídí."

"Jak to?" zeptala se Molly.

"Mají svůj zvláštní kryonický systém. I podle orbitálních zákonů jste během mrazu oficiálně mrtví. Nejspíš se střídají, ačkoli otce zakladatele nikdo neviděl už třicet let. Mamča zakladatelka zemřela při nehodě v nějaké laboratoři..."

"Jak dopadlo vaše šmízo?"

"Jinak," zamrkal Finn. "Pustil jsem to. Podívali jsme se do té fantastické džungle legální moci, kterou T-A disponuje a to bylo všechno. Jimnmy se musel dostat až na Straylight, sebral hlavu a Tessier-Ashpool za ním poslal ninžu. Smith se rozhodl, že na věc zapomene. Asi to bylo chytré." Podíval se na Molly. "Vila Straylight. Hrot větena. Přísně soukromé."

"Myslíte si, že ten ninža patří jim?" zeptala se Molly.

"Smith si to myslí."

"Drahá věc," řekla. "Co s tím ninžikem asi udělali, Finne?"

"Nejspíš ho nechali zmrznout. Až bude potřeba, rozmrznou ho."

"Tak dobře," řekl Case. "Víme, že Armitage dostává rozumy od UI jménem Wintermute. Kam nás to vede?"

"Zatím nikam," řekla Molly, "ale mám pro tebe jednu malou bokovku." Vytáhla z kapsy složený kus papíru a podala mu ho. Rozbalil ho. Síťové koordináty a vstupní kódy.

"Kdo je to?"

"Armitage. Část jeho databáze. Pantheři to měli na prodej. Dostali přidáno. Kde to je?"

"Londýn," řekl Case.

"Vlez tam." Zasmála se. "Vždycky jsi byl pro změny vzduchu."

Case čekal na přeplněném nástupišti na přípoj dálkového expresu MOBA. Molly se vrátila do podkroví už před několika hodinami s konstruktem Čáru v zelené kabelce a Case od té chvíle pil. Nerad pomýšlel na Čáru jako na konstrukta, jako na hardwarovou WROM kazetu, která nahrazovala schopnosti, posedlosti i potrhle průpovědky mrtvého...Přípoj se přihnál podél černého indukčního pruhu a z trhlin ve stropě tunelu se sypal jemný písek. Case vklouzl do nejbližších lidí a pozoroval další přibíhající cestující. Dva masožravé vyhlížejí členové sekty Křesťanská věda si razili cestu k triu mladých techniků, které měly na zápěstí idealizované holografické vagíny, jejichž růžová barva vlhce zářila v mizerném osvětlení. Techničky si nervózně olizovaly rty a pokukovaly po Křesťanských vědcích zpod přimhouřených pokovených víček. Dívky vypadaly jako vysoká exotická zvířata na pastvě, půvabně a přirozeně se pohupovaly v souhlasu s pohyby vlaku a jejich vysoké podpatky vypadaly na šedé kovové podlaze vagónu jako vyleštěná kopyta. Dřív než stačily rozpoutat stampede, aby utekly před misionáři, vlak dojel do Caseovy stanice.

Vystoupil a do oka mu padl bílý holografický válec, pověšený u stěny stanice. Nad ním pulzoval nápis FREESIDE z pokřivených verzálek, jež napodobovaly japonské písmo. Prošel davem, postavil se k válci a prohlížel si ho. NA CO ČEKÁTE?, pulzoval nápis. Neohrabané bílé větenu, oplácené a pojednané mřížovím a chladiči, doky, dómy. Už tisíckrát viděl takovou nebo hodně podobnou reklamu. Nikdy mu to nic neříkalo. Se svou mašinou se mohl dostat do bank na Freesidu stejně snadno jako v Atlantě. Cestování považoval za masárnu. Ale dnes si všiml malé značky velikosti mince, vtačené do levého rohu světelného emitoru reklamy: T-A.

Vracel se zpět do podkroví, pohroužen do vzpomínek na Čáru. Větší část léta po devatenáctých narozeninách strávil na Zátíši pro pány, kde se naléval drahým pivem a pozoroval kovboje. Mašiny se zatím nikdy ani nedotkl, ale věděl, že na to má strašnou chuť. Toho léta se po Zátíši potulovalo aspoň dvacet takových adeptů a každý by rád dělal nějakému kovbojovi klauna. Jinak se člověk nemůže nic naučit.

Všichni slyšeli o Pauleyim, balíkovi džokejovi odněkud z okolí Atlanty, který přežil mozkovou smrt za černým ledem. Šeptanda, - ta nízká, pouliční úrovně, jak už tak bývá - se shodla v tom,

že Pauley zmáknul nemožné. "Bylo to něco velkého," prozradil Caseovi za pivo jeden adept, "ale kdo ví, co to bylo? Slyšel jsem, že snad to byl výkaz mezd v Brazílii. V každém případě ten chlap byl po smrti, úplně normální mozkový smrti." Case se díval přes bar na zavalitého muže v košili, s poněkud olověným nádechem pleti.

"Chlapče," řekl mu Čára o několik měsíců později v Miami, "víš, já jsem něco jako byli ty velký zasraný ještěři. Voni měli dva hovadský mozky, jeden v palici a druhý v prdeli, kerej jim hejbal nohama. Trefil jsem to černý svinstvo a ten starej dobrej zadní mozek prostě maká dál."

Kolem Pauleye se mezi kovbojskou elitou v Zátíší vyvinulo cosi jako skupinová úzkost, téměř pověrečná. McCoy Pauley, Lazarus kyberprostoru...

A nakonec mu odešlo srdce. To jeho vojenské srdce ruské výroby, které mu implantovali za války v zajateckém táboře. Nechtěl si ho dát vyměnit a tvrdil, že jeho pravzhládní rytmus v něm udržuje smysl pro načasování. Case hladil prstem kus složeného papíru, který dostal od Molly, a stoupal po schodech.

Molly pochruovala na pěnovce. Od kolena až téměř k rozkroku měla průhledný obvaz, kůži pod utaženým mikroporem pestrou modřinami v odstínech od černé až po ošklivou žluť. Po levém zápěstí jí běžela rovná řada dermů různých barev a velikostí. Transdermální jednotka Akai ležela vedle ní, spojená jemnými červenými dráty se vstupními trodami po obvazem.

Zapnul tensor položený vedle Hosaky. Chvějivý kruh světla dopadl na Čárův konstrukt. Nasadil trochu ledu, zapnul konstrukt a napíchnul se.

Měl přesně stejný pocit, jako by se někomu díval přes rameno.

Odkášlal si. "Dixi? McCoyi? Jsi tu, člověče?" Měl sevřené hrdlo.

"Ahoj brácho," ozval se odkudsi hlas.

"Jsem Case, čéče. Pamatuješ se?"

"Miami, klaun, šikovnej na učení."

"Na co si naposled pamatuješ, než jsem na tebe promluvil?"

"Na nic."

"Vydrž." Vypnul konstrukt. Osobnost zmizela. Znovu ji zapnul. "Dixi? Kdo jsem?"

"Nechal jsi mě viset, burane. Kdo kurva seš?"

"Ca - tvůj kámoš. Parťák. Co se děje, čéče?"

"Správná otázka."

"Pamatuješ si, že jsi tu před vteřinou byl?"

"Ne."

"Víš, jak pracuje ROM matrix osobnosti?"

"Jasně, brácho, to je fabrickej konstrukt."

"Takže když ho napíchnu do normální paměti, můžu mu dát sekvenční paměť v reálném čase?"

"Asi jo," řekl konstrukt.

"Dobře, Dixi. Ty jsi ROM konstrukt. Rozumíš mi?"

"Když říkáš," řekl konstrukt. "Kdo jsi?"

"Case."

"Miami," řekl hlas, "klaun, šikovnej na učení."

"Správně. A hned zkraje, Dixi, my dva sejmem v Londýně jednu mříž a dostanem se na jistý data. Deš do toho?"

"Řekneš mi, jestli si můžu vybrat, chlapče?"

6.

"Musíš se dostat do ráje," mýnil Čára, když mu Case vysvětlil situaci. "Zkus Kodaň, oří se o univerzitní sekci." Když vyklepával, stroj nahlas opakoval koordináty.

Našli svůj ráj, "pirátský ráj", na rozháraném okraji málo střežené akademické sítě. Na první pohled vypadal jako nějaké čmáranice, které studenti - operátoři někdy nechávají na spojnicích síťových čar, mdlé reliéfy z barevných světél, jež se chvějí na pozadí zmatených obrysů tuctu uměleckých škol.

"Tady ta," řekl Čára, "ta modrá. Máš ji? Je to vstupní kód do Bell Europa. Docela čerstvý. Bell tu brzo bude a prohlídne si celou tu zatracenou hranici a změní všechny nabourané kódy. Děti je stejně zejtra rozkradou."

Case si prořukal cestu do Bell Europa a přepnul na standardní fonický kód. S Čárovou pomocí se spojil s databází v Londýně, která podle Molly patřila Armitageovi.

"Tady," řekl hlas. "Udělám to pro tebe." Čára se jal prozpěvovat sérii číselných údajů, Case je vyklepával na mašině a snažil se zachytit pauzy, jimiž konstrukt naznačoval časování. Vyšlo to na třetí pokus.

"To je bezva," řekl Čára, "žádné led."

"Sjeď mi tu sviňárnu," řekl Case Hosace. "Jdi po minulosti majitele."

Psychoelektronická čmáranice ráje zmizela a udělala místo jednoduchému kosočtverci bílého světla. "Obsahuje hlavně videozáznamy poválečných vojenských přelíčení," ozval se z dálky hlas Hosaky. "Hlavní postava je plukovník Willis Corto."

"Tak mi to konečně ukaž," řekl Case.

Mužská tvář vyplnila obrazovku. Oči patřily Armitageovi.

O dvě hodiny později Case padl na tvárnici vedle Molly a vtiskl se do pěny.

"Přišli jste na něco?" zeptala se , hlas zastřený spánkem a drogami.

"Povím ti to potom," řekl, "jsem zničený." Ovládal ho pocit nevolnosti a zmatku. Ležel tu, oči zavřené, a pokoušel si vybavit různé části příběhu muže jménem Corto. Hosaka vytřídila tenkou složku dat a sestavila výpis, ale byl plný mezer. Část materiálu byla písemná a záznamy volně splývaly po obrazovce, ale pro Case moc rychle, takže musel počítač požádat, aby mu to přečetl. Další části byly zvukové záznamy vyšetřování Kvílející pěsti.

Plukovník Willis Corto se spustil slepým místem ruské obrany nad Kirenskem. Kluzáky vytvořily pulzními bombami díru a Cortův tým se snesl dolů na ultralehkých Křídlech noci, jejich napjatá křídla vibrovala ve světle Měsíce , jež se odráželo ve stříbrném zoubkování řek Angary a Podžamenné, v posledním světle, jež Corto měl pro příštích patnáct měsíců spatřit. Case se pokusil si představit, jak z lehkých letounů vykvétají přistávací moduly, vysoko nad promrzlou stepí.

"Ty vás vážně vzali na hůl, šéfe," řekl Case a Molly se vedle něho zavrtěla.

Ultralehké letouny byly neozbrojené, schopné unést jen váhu operátora, prototypu přístroje a virový program zvaný Mole IX, první opravdový virus v dějinách kybernetiky. Corto a jeho muži nacvičovali akci tři roky. Byli už za ledem a chystali se aplikovat Mole IX, když spustila empéčka. Ruská pulzní děla uvrhla džokeje do elektronické temnoty, systémy Křidel noci se zhroutily, letové okruhy se vymazaly.

Pak nastoupily lasery, zaměřené na infra, zasáhly křehká, pro radar neviditelná bitevní letadla, a Corto a jeho mrtvý operátor padali ze sibiřské oblohy. Padali a stále padali...

Nejvíc mezer bylo v té části příběhu, která zachycovala let uneseného ruského bitevního vrtulníku do Finska. Tam ho při přistání ve svěžím remízku rozsekal staříčkový dvacetimilimetrový kanón s osádkou záložáků, kteří na úsvitu nastoupili při poplachu. Pro Corta skončila Kvílející pěst na předměstí Helsink, kde ho finští zravořáci od výsadkářů vyřezali ze zmačkaného břicha helikoptéry. Válka skončila o devět dní později a Corta převezli do vojenského zařízení v Utahu, slepého, beznohého, s chybějící větší části celisti. Pověřenci Kongresu to trvalo jedenáct měsíců, než ho tam našel. Vyložil mu, co se děje v zákulisí. Ve Washingtonu a McLeanu probíhaly veřejné procesy. Pentagon a CIA byly balkanizovány a částečně zrušeny, vyšetřování Kongresu se soustředilo na Kvílející pěst. Jste zralý na watergatzizaci, řekl Cortovi pověřenec.

Budete potřebovat oči, nohy a rozsáhlé kosmetické úpravy, řekl pověřenec, ale to můžeme zařídít. Nové potrubí, dodal ten muž a přes pokrývku mokrou potem stiskl Cortovi rameno.

Corto poslouchal tiché, pravidelné odkapávání. Řekl, že bude raději svědčit v tom stavu, v jakém je.

To nejde, řekl pověřenec, procesy jdou v televizi. Procesy mají zasáhnout voliče. Pověřenec si zdvořile odkašlal.

Opraven, plně vybaven a rozsáhle instruován, Corto podal svědectví, jež bylo podrobné, dojímavé, jasné a z velké části vymyšlené kabalisty z Kongresu, kteří měli jakýsi zájem na zachování jistých částí infrastruktury Pentagonu. Corto postupně pochopil, že jeho svědectví sloužilo hlavně k zachování kariéry tří důstojníků, přímo odpovědných za to, že hlášení o výstavbě empé baterií u Kirenska bylo potlačeno.

Když skončila jeho role v procesu, stal se ve Washingtonu nežádoucí osobou. V restauraci na M Street, za keřem asparagusu, mu pověřenec vysvětloval, jaká smrtelná rizika by na sebe bral, kdyby hovořil s nepravými lidmi. Corto mu rozmačkal hrdlo ztuhlými prsty pravé ruky. Pověřenec Kongresu zaroušený, obličej v keři asparagusu, a Corto vyšel do studeného vzduchu washingtonského září.

Hosaka se šťourala v policejních raportech, firemních špionážních záznamech, zpravodajských relacích. Case sledoval Corta, jak pracuje s průmyslovými uprchlíky v Lisabonu a Marrakeši a postupně v něm vzrůstá poselost myšlenkou zrady a čím dál víc si hnusí vědce a techniky, kteří mu zaprodali své zaměstnavatele. V Singapore ubil v hotelu opilý k smrti ruského inženýra a potom pokoj zapálil.

Potom se vynořil v Thajsku jako dohlizitel v továrně na heroin. Potom jako vyděrač ve službách hráčského kartelu v Kalifornii, potom jako placený zabiják v troskách Bonnu. Vyloupil ve Wichtě banku. Záznam byl stále nejasnější, mlhavější, mezery se zvětšovaly.

Jednoho dne, jak prohlásil na záznamu, týkajícím se chemického vyšetření, mu všechno zešedlo.

Překlad francouzského medicínálního vyšetření vysvětloval, že neidentifikovaný muž byl převezzen do psychiatrické jednotky v Paříži s diagnózou schizofrenie. Stal se z něho katatonik a převezli ho do státního zařízení na předměstí Toulonu. Stal se objektem experimentálního programu, který měl za cíl odvrátit schizofrenii aplikací kybernetického modelu. S pomocí studentů byl sestaven náhodný výběr pacientů, které vybavili počítači a pak je přiměli, aby je programovali. Vyléčilo ho to, jediný to úspěch celého pokusu.

Zde skončily záznamy.

Otočil se na pění a Molly ho tiše proklela, že ji ruší.

Zazvonil telefon. Stáhl ho do postele. "Jo?"

"Jedeme do Istanbulu," řekl Armitage. "Dnes večer."

"Co chce ten hajzl?" zeptala se Molly.

"Říká, že dnes večer jedeme do Istanbulu."

"No to je ohromný."

Armitage odříkal číslo letadla a čas odletu.

Molly si sedla a rozsvítila.

"A co s mejma věcma?" zeptal se Case. "Moje mašina."

"Postará se o to Finn," řekl Armitage a zavěsil.

Case se na ni díval, jak balí. Měla pod očima temné kruhy, ale i když nebyla ve formě, bylo to, jako kdyby pozoroval tanec. Ani jeden zbytečný pohyb. Oblečení měl v balíčku vedle svého vaku.

"Bolí?" zeptal se.

"Potřebovala bych ještě jednu noc u China."

"U toho zubaře?"

"Prosím tebe. Nikomu nic. Patří mu půlka krámu, je to plně vybavená klinika. Dělá opravy pro samuraje." Zatáhla zip na vaku. "Byl jsi někdy ve Stanbulu?"

"Jednou, pár dní."

"Porád stejnej," řekla. "Blbý starý město."

"Takový to bylo, když jsme jeli do Chiba," řekla Molly, hledíc z okna vlaku na zničenou měsíční krajinu průmyslové oblasti, kde na obzoru rudé majáky varovaly letadla před termonukleární elektrárnou. "Byli jsme v L.A. Přišel a řekl 'Bal, jsme bukovaný na Makao'. Když jsme se tam dostali, já si vytáhla Lisabon a on to vzal přes Zhongshan. Druhej den jsem šla po tobě v Night City."

Vytáhla z rukávu své černé bundy hedvábný kapesníček a vyleštila si vsazené zrcadlovky. Krajina severního Sprawlu vyvolala v Caseovi zmatené vzpomínky na dětství, na mrtvou trávu vecpanou do trhlin rozhlodaného panelu betonové dálnice. Deset kilometrů od letiště vlak začal zpomalovat. Case pozoroval východ slunce nad krajinou svého dětství, nad roztlučenou struskou a rezavými kulisami rafinérií.

7.

V Beyoglu přešlo a mercedes z půjčovny plynul kolem zamřížovaných zhasnutých výloh opatrných řeckých a arménských klenotníků. Ulice byly téměř vylidněné, jen několik temně oděných postav se otočilo a hledělo za vozem.

"Zde kdysi stála kvetoucí evropská část otomanského Istanbulu," utrousil mercedes.

"To s ní teda šlo s kopce," řekl Case.

"Hilton je v Cumhuriyet Caddesi," řekla Molly. Usadila se vzadu, v supersemiši vozu.

"Jak to, že Armitage lítá sám?" zeptal se Case. Bolela ho hlava.

"Protože mu deš na nervy. A brzo začneš jít na nervy mně."

Chtěl jí vyprávět Cortův příběh, ale rozmyslel si to. V letadle si vzal derm na spaní.

Ulice z letiště byla nelítostně přímá, jako čistý řez, který město otevíral. Díval se, jak kolem plynou splácané dřevěné činžáky, koldomy, arkologie, pochybné architektonické hokuspokusy, spousta stěn ze dřevotřísky a rezavého železa.

Finn v novém obleku od Shinjuku, v černém sarimanu, mrzutě vyčkával v hale Hiltonu, opuštěn v plyšovém křesle uprostřed bleděmodrého koberce.

"Kristepane," řekla Molly. "Krysa v saku."

Prošli halou.

"Kolik ti zaplatili, aby tě sem dostali, Finne?" Uložila vak vedle křesla. "Vsadím se, že dali ještě víc, abys nosil tohle sako."

Finnovi zaškubal horní ret. "Moc nedali, prdelinko." Podal jí magnetický klíč na žluté bambuli.

"Už jsem vás zapsal. Šéfík je nahoře." Rozhlédl se kolem. "To město mě vycucne."

"Dostáváš agorafobii, vytáhli tě ven zpod poklopu. Říkej si, že tady kolem je Brooklyn nebo podobně." Točila klíčem kolem prstu. "Jsi tu za sluhu, nebo co?"

"Mám zkouknout nějakýmu chlápku implanty."

"Co je s mou mašinou?"

Finn ucukl. "Drž se protokolu. Zeptej se šéfa."

Molly pohnula prsty ve stínu bundy, záblesk prstové abecedy. Finn se díval, pak kývl.

"Tak jo," řekla. "Já vím, o koho jde." Kývla hlavou k výtahům. "Pojď, kovboji." Case šel za ní a nesl obě tašky.

Jejich pokoj mohl být ten, ve kterém Case poprvé spatřil Armitage. Ráno šel k oknu a téměř čekal, že spatří Tokijský záliv. Naproti přes ulici stál další hotel. Pořád ještě přešlo. Několik pisarů nalezlo útočiště ve vchodech, své staré hlasem ovládané psací stroje si zabalili do průhledného plastiku - důkaz, že psané slovo se tu ještě těšilo jakési úctě. Je to lenivá země. Pozoroval matně černou limuzínu Citroen, primitivní vodíkový motor, z níž se vyvalilo pět mrzutě vyhlížejících důstojníků turecké armády ve zmačkaných zelených uniformách. Vstoupili do protějšího hotelu.

Podíval se zpět na postel, na Molly, a překvapila ho její bledost. Mikroporový obvaz nechala doma v podkroví, transdermální induktor také. V brýlích se jí odrazil nábytek pokoje.

Sluchátko uchopil dřív, než telefon stačil podruhé zazvonit. "Konečně jste vzhůru," řekl Armitage.

"Zrovna jsem se probudil. Dáma je ještě v limbu. Poslyšte, šéfe, měli bysme si snad promluvit.

Myslím, že se mi líp dělá, když vím o co jde."

Na lince bylo ticho. Case si hryzl ret.

"Víte tolik, kolik potřebujete. Možná, že víc."

"Jste si jistý?"

"Oblečte se, Casei. A probudte ji. Asi za patnáct minut dostanete návštěvu. Jmenuje se Terzibasšian." Telefon tiše cvakl. Armitage byl pryč.

"Vstávej, holčičko," řekl Case. "Kšeft."

"Už jsem hodinu vzhůru." Zrcadla se odvrátila.

"Jde sem nákej Drzi Nachčijan."

"Vážně máš dobrej sluch na jazyky, Casei. Asi je v tobě arménská krev. To je ten, co Armitage nasadil na Riviéru jako vočko. Pomoz mi vstát."

Z Terzibasšiana se vyklubal mladý muž v šedivém obleku a v zrcadlových brýlích se zlatými obroučkami. Bílou košili měl u krku otevřenou, takže odhalovala chlupy tak husté, že Casea nejdřív napadlo, že je to nějaké tričko. Přinesl tác s nápisem Hilton se třemi voňavými šálky

husté černé kávy a třemi lepkavými orientálními sladkostmi slámové barvy.

"Musíme, jak říkáte v Angliz, jít na to s jemnou ručkou." Zdálo se, že upřeně hledí na Molly, ale nakonec si sundal postříbřené brýle. "Takhle je to lepší, že? Jinak bychom udělali tunel do věčnosti, zrcadlo do zrcadla...Zejména vy," řekl jí, "musíte být velmi opatrná. V Turecku nemají rádi ženy, které jsou takto modifikované."

Molly překousla jednu pokroutku v půli. "To je moje opera, Pepo," řekla s plnými ústy. Žvýkala, polkla a olízla si rty. "Já tě dobře znám. Prdelkuješ pro vojáky, co?" Její ruka líně vklouzla pod límec bundy a vytáhla šipkovou pistoli. Case ani nevěděl, že ji má sebou.

"Jen klid, prosím," řekl Terzibasšian a porcelánový náprstek mu zamrzl několik centimetrů od úst.

Namířila zbraň. "Možná máš v sobě výbušniny, třeba celou spoustu, nebo máš rakovinu. Jedna dávka, ksicht na sračku. Netrvá to měsíce."

"Prosím. Jak říkáte v Angliz, činí mě to nesvým..."

"Já tomu říkám blbý ráno. Teď nám pověz o tom svém chlápku a běž do prdele." Uschovala zbraň.

"Bydlí ve Feneru, v Kuchuk Ghulhane Džaddesi číslo 14. Mám k němu svůj tunel, v noci, přes bazar. Teď vystupuje v Jenšehir Palas Oteli, je to moderní podnik ve stylu turistů, ale bohužel policie se začala o ta představení zajímat. Ředitelství Jenšehiru znervóznělo." Usmál se. Voněla z něho jakási kolínská s kovovým nádechem.

"Chci vědět všechno o těch implantech," řekla a masírovala si stehno. "Chci přesně vědět, co dokáže."

Terzibasšian kývl. "Nejhorší jsou ty, které jsou, jak říkáte v Angliz, pod prahem vnímání." Opatrně zaklel.

"Po naší levé ruce," řekl mercedes jedoucí bludištěm zapršených ulic, "je Kapali Carsi, ústřední trhoviště."

Finn, který seděl vedle Casea, pochvalně zahučel, ale díval se na druhou stranu. Pravá strana ulice byla vroubena miniaturními skládkami. Case zahlédl rozpáranou lokomotivu, spočívající na změti mramoru potřísněného rzí. Mramorové sochy s uraženými hlavami tu byly naskládány jako palivové dřevo.

"Stýská se ti po domově?" zeptal se Case.

"Ničí mě to tu," řekl Finn. Jeho černá hedvábná kravata začínala připomínat vypsanou pásku do stroje a na klopách nového obleku už měl medaile ze smažených vajíček a tuku z kebabu.

"Poslyš, Pepíku," řekl Case Arménovi, který seděl za ním, "kde tomu mládenci nasadili krámy?"

"V Chiba City. Schází mu levá plíce. V té druhé má posilovač, nebo jak tomu říkáte? Implanty si může koupit každý, ale tenhle má nejvíc talentu." Mercedes uhnul, aby nenarazil do vozíku s balónovými pneumatikami, plného usní. "Sledoval jsem ho na ulici a viděl jsem padnout blízko něho tučtý cyklistů, za dne. Když jsem za cyklistou pak šel do nemocnice, byl to vždycky stejný příběh. Škorpion u páky brzdy..."

"Jo, co vidíš, to máš," řekl Finn. "Viděl jsem schémata křemíku toho chlapa. Vymakaný. To, co si představuje, vidíš. Asi by to uměl složit do jednoho výboje a vypálit ti sítnici."

"Vyložil jste to vaší přítelkyni?" Terzibasšian se vmáčkl mezi supersemišové polštáře. "Turecké ženy jsou tiché. Tahle..."

Finn zavrčel. "Tahle ti udělá z koulí bambulky na kravatu, když se na ni křivě podíváš."

"Tento idiom nechápu."

"To je v pořádku," řekl Case. "Znamená drž hubu."

Armén se vrátil na místo a zanechal za sebou kovový závan kolínské. Začal šeptat do vysílačky Sanyo podivným gulášem řečtiny, francouzštiny, turečtiny a izolovanými kousky angličtiny. Vysílačka odpovídala francouzsky. Mercedes plynule zahnul kolem rohu. "Bazar na koření, zvaný též Egyptský bazar," řekl vůz, "byl zřízen na místě někdejšího bazaru založeného sultánem Muhammedem IV. roku 1660. Je to v tomto městě ústřední tržiště pro koření, software, voňavky, drogy..."

"Drogy," řekl Case, který pozoroval, jak se stírače posunují sem a tam po neprůstředném Lexanu. "Na co jsi to prve říkal, Pepíku, že je ten Riviera vysazené?"

"Šmēs kokainu a meperidinu, ano." Armén znovu navázal konverzaci, již vedl se Sanyem.

"Říkalo se tomu demerol," řekl Finn. "Heroinovej pašák. Vážně, zaplejtáš se s divnejma lidma, Casei."

"To nevadí," řekl Case a ohrnul si límec, "dáme tomu blbečkovi novou slinivku nebo něco takovýho."

Jakmile vešli do bazaru, Finn viditelně ožil, jako kdyby ho osvěžila hustota davu a pocit stísněnosti. Šli s Arménem po široké pasáži kryté špinavými plastickými deskami v zeleně natřených ocelových rámech, jež pamatovaly věk páry. Nad nimi visely tisíce třepotavých reklam.

"Kristepane, podívej," řekl Finn a uchopil Casea za paži, "podívej." Ukázal prstem. "Čéče, to je přece kůň! Viděl jsi někdy koně?"

Case pohléd na balzamované zvíře a zavrtil hlavou. Bylo vystavené na jakémsi podstavci nedaleko vchodu do oddělení, kde se prodávali ptáci a opice. Nohy té věci byly do černa odrané a odchlupené tisíci dlaněmi kolemjdoucích. "Jednou jsem jednoho viděl v Marylandu," řekl Finn, "byly to dobrý tři roky před tou pandemií. Arabové se furt pokoušej je dekodovat z DNA, ale vždycky se jim to položí."

Když šli kolem, zdálo se jim, že je zvíře sleduje zrakem. Terzibasšian je zavedl do kavárny nedaleko centra trhu, do místnosti s nízkým stropem, která vypadala, že je v provozu už celá staletí. Vychrtlí číšníci ve špinavých bílých kabátcích kličkovali mezi přeplněnými stoly a balancovali ocelové podnosy s láhvemi Turk-Tuborgu a malými sklínkami čaje.

Case si u prodavače vedle dveří koupil balíček jehejuanek. Armén šeptal do svého Sanya. "Jdeme," řekl. "Už se hnul. Každý večer používá tunel, aby se dostal do bazaru a koupil si u Aliho svou směs. Vaše žena je blízko. Pojďme."

Ulička vypadala divně, byla příliš stará, stěny jako vyřezané z bloků nějakého temného kamene. Dlažba byla hrbolatá a páchla naftou, která na ni odkapávala sto let a vsákla se do žuly.

"Nevidím ani hovno," zašeptal Finnovi. "Prdelince to nevadí," řekl Finn. "Tiše," řekl Terzibasšian příliš nahlas.

Dřevo zaskříplo o kámen nebo o beton. O deset metrů dále v uličce dopadl na vlhké dlažební kostky pruh žlutého světla a rozšiřoval se. Vyšla nějaká postava, dveře znovu zapadly a zanechaly úzký prostor opět v temnotě. Case se zachvěl.

"Ted," řekl Terzibasšian a zářivý paprsek bílého světla, vyslaný ze střešy budovy naproti tržišti opsal štíhlé postavy vedle starobyklých dřevěných dveří dokonalý kruh. Bystré oči švihly vlevo, pak vpravo a muž se zhroutil. Casea napadlo, že ho někdo střelil; ležel obličejem dolů, světlé vlasy svítily na omželé dlažbě, údy měl bílé a ubohé.

Světlo se ani nezachvělo.

Záda mužova saka byla vydutá a potrhaná a po zdi a dveřích stékala krev. Pár nemožně dlouhých, provazovitě šlachovitých rukou šedorůžově zazářil v proudu světla. Zdálo se, že ta věc sama vstává z dlažby, prodírá se skrz krvavé trosky někdejšího Rivieri. Bylo to dva metry vysoké, stálo to na dvou nohách a vypadalo to, že to nemá hlavu. Pak se to k nim pomalu otočilo a Case viděl, že to hlavu má, ale krk ne. Bylo to bez očí, kůže se vlhce blyštěla růžovou barvou vnitřností. Ústa, pokud to byla ústa, byla okrouhlá, konická, rámovaná načepýřeným houštím chlupů či štětín, zářících jako černý chrom. Odkoplo to ranec hadrů a masa stranou a vykročilo; zdálo se, že ústa po nich při pohybu pátrají.

Terzibasšian něco řekl řecky nebo turecky a vyběhl věci vstříc s rukama napřaženými jako muž, který se pokouší proskočit oknem. Proběhl tím. Přímo do záblesku pistole ve tmách za hranicí kruhu světla. Úlomky kamenů hvízdly Caseovi kolem hlavy; Finn ho přiměl, aby se přikrčil.

Světlomet na střeše zhasl a zanechal ho s vidinami záblesku, příšery a bílého paprskku. V uších mu zvonilo.

Pak se světlo vrátilo, poskakovalo, prohledávalo stíny. Terzibasšian spočíval zády na dveřích, tvář měl ve světle velmi bílou. Držel si levé zápěstí a díval se, jak mu z levé ruky kape krev. Blondýn, už zase celý, nezkrvavený, mu ležel u nohou.

Molly vystoupila ze stínů, celá v černém, šipkovou pistolí v ruce.

"Zapněte rádio," řekl Armén skrz stišťené zuby. "Zavolejte Mahmuta. Musíme ho odsud dostat. Je to tady nedobré."

"Tomu čuráčkovi se to málem povedlo," řekl Finn. Kolena mu praskala, jak vstával, bezvysledně si oklepáváje nohavice. "Dívali jste se na horor, co? Žádný kečup, vymačkanej, když nedáváte pozor. Všechno pravý. No tak, musíme ho odsud dostat. Musím project všechny ty jeho krámy dřív, než se probudí, aby si Armitage přišel na svý prachy."

Molly se ohnula a něco sebrala. Pistole. "Nambu," řekla. "Pěkná zbraň."
Terzibasšian vyrazil ze sebe křučivý zvuk. Case si všiml, že mu schází větší část prostředníčku.

Jakmile se město ponořilo do předjitřní modři, Case řekl mercedesu, aby je zavezl do Topkapi. Finn a obrovitý Turek jménem Mahmut odtáhli stále ještě bezvědomého Rivieru z uličky. O několik minut pozěji pro Arména, který byl zřejmě blízký mdlobám, přijel zaprášený citroen.

"Seš blbec," řekla mu Molly, otevírajíc mu dveře auta. "Měl jsi uhnout. Měla jsem ho na mušce, sotva vylez." Terzibasšian na ni zíral. "Takže s tebou v každém případě končíme." Pomohla mu dovnitř a zabouchla dveře. "Ještě jednou tě potkám a zabiju tě," řekla bílé tváří za špinavým oknem. Citroen odhrčel uličkou a neobratně zahnul do ulice.

Město se probudilo a mercedes šuměl Istanbulem. Minuli Beyoglu s konečnou metra a uháněli kolem bludiště opuštěných uliček zbídačelých činžáků, které Caseovi něčím připomínaly Paříž.

"Co je to tu?" zeptal se Molly, když se mercedes zaparkoval poblíž zahradd kolem serailu. Tupě hleděl na celou tu barokní směsici stylů, která tvoří Topkapi.

"Bylo to něco jako soukromý královský bordel," řekla. Vystoupila a protáhla se. "Bejvala tu spousta holek. Teď je z toho muzeum. Něco jako Finnův obchod, všechny ty krámy na jedny hromadě, velký diamanty, meče, levá ruka Jana Křtitele..."

"Ve vyživovací jednotce?"

"Kdepak. Mrtvá. Je uvnitř takový mosazný ruky, která má na straně okýnko, aby ji křesťani mohli líbat pro štěstí. Sebrali to křesťanům před miliónem let a nikdy ten krám neoprašují, protože je to relikvie nevěřících."

V zahradách serailu rezavěl černý litinový jelen. Case šel Molly po boku a díval se, jak špičky jejích holin drtí chomáče nestříhané trávy, která byla ztuhlá ranním mrazem. Kráčeli podél pěšiny, dlážděné kamennými osmihrannými dlaždicemi. Někde na Balkáně vyčkávala zima.

"Ten Terzi je šmejd A-třídy," řekla. "Je od tajný policie. Mučí lidi. Nechá se snadno koupit, za ty prachy, co Armitage nabízí." V provlhlých stromech kolem nich začali zpívat ptáci.

"Udělal jsem pro tebe tu práci," řekl Case, "tu v Londýně. Na něco jsem přišel, ale nevím, co to znamená." Vyprávěl jí Cortův příběh.

"Však já věděla, že ve Kvílejší pěsti žádné Armitage nebyl. Jen si to vem." Udeřila do rezavého boku litinové laně. "Co to asi bylo za maličkej komputer, kterej ho dostal z bryndy? V tom francouzským špitálu?"

"Nejspíš to byl Wintermute," řekl Case.

Přikývla.

"Podstatný je," řekl, "jestli on vlastně ví, že bejval Corto, co myslíš? Tím chci říct, že v době kdy se dostal do špitálku o sobě nevěděl, takže Wintermute jenom..."

"Jo. Akorát ho postavil na nohy. Jo..." Obrátila se a šli dál. "To sedí. Pochop, ten chlap nemá žádnéj soukromej život. Žádněj, pokud můžu říct. Když vidíš takovýho chlapa, řekl bys, že něco dělá, když je sám. Ale ne Armitage. Ten člověče sedí a čumí na zeď. Pak něco cvakne a on na plný pecky maká pro Wintermute."

"Tak proč má tu skrejš v Londýně? Z nostalgie?"

"Možná že o ní neví," řekla. "Možná, že jenom je na jeho jméno, chápeš?"

"Tomu nerozumím," řekl Case.

"Já jenom myslím nahlas... Casei, jak chytrá je UI?"

"Přijde na to. Některý nejsou chytřejší než pes. V každým případě stojí majlant. Ty opravdu chytrý jsou tak chytrý, jak jim to ty buzerátoři z Turingu dovolěj."

"Hele, ty seš kovboj. Jak to, že před těma věcma nesedíš na prdeli?"

"No tak," řekl, "hlavně proto, že jsou vzácný. Většina patří armádě, ty opravdu chytrý, a my nedokážem ten led prolomit. Pochop, tam všechen ten led vzniká. A pak jsou tu ty poldové od Turingů, opravdový buzerátoři." Podíval se na ni, "Nevim, prostě je to nějak mimo mísu."

"Všichni džokejové jsou stejný," řekla. "Žádná fantazie."

Došli k velkému obdélníkovému rybníku, kde kapr žilal stvoly nějaké bílé vodní rostliny. Vkopla do něho oblázek a dívala se, jak se dělají kola.

"To je Wintermute," řekla. "Jak to pozoruju, jde o velkou věc. My jsme na takovém místě, kde vlny jsou moc široký a nízký a nevidíme ten kámen uprostřed. Víme, že tam něco je, ale nevíme proč. Chci vědět proč. Chci, abys šel a promluvil s Wintermutem."

"K němu se nedostanu," řekl. "Mluvíš s cesty."

"Zkus to."

"To nejde."

"Řekni Čárovi."

"Co chcem od Rivieri," zeptal se v naději, že změní téma.

Plivla do rybníku. "Pánbu ví. Pokud jde o mě,nejraději bych ho sejmula, hned jak jsem ho shlídlá. Viděla jsem jeho profil. Je to typ odporného Jidáše. Nedokáže se sexuálně udělat, dokud si není jistě, že objekt své žádosti zrazuje. Tohle stojí v materiálech. A nejdřív ho musej milovat. Možná, že je taky miluje. Proto to měl Terzi tak snadný, aby ho pro nás zahákoval, protože tu byl tři roky a prodával disidenty tajně policii. Terzi ho asi nejdřív nechal sledovat a pak si na něho udělal ostruhu. Odrovnal osmnáct ve třech letech. Všechno ženy mezi dvaceti a pětadvaceti lety. To drželo Terziho mezi disidentama." Vrazila ruce do kapes bundy. "Protože jakmile našel některou, která se mu líbila, přitáh ji k politice. Má osobnost jako maj Panteri oblek. Podle profilu je to vzácněj typ, podle odhadu jeden v pár milionech. Což ostatně vypovídá celkem kladně o lidské povaze, řekla bych." Dívala se trpce na bílé květy a lenivou rybu. Budu si muset na toho křiváka obstarat nějakou zvláštní pojistku."Pak se obrátila a velice chladně se usmála.

"Co tím chceš říct?"

"Kašli na to. Pojd', vrátíme se do Beyoglu a najdeme si něco ke snídani. Dnes večer budu mít zase plno práce. Musím vybrat všechny ty krámy z jeho bytu ve Feneru a pak se musím vrátit na bazar a koupit mu trochu drogy..."

"Koupit trochu drogy? Copak si to zaslouží?"

Zasmála se. "Není vyhladovělej k smrti, kocourku. Jenže se ukazuje, že bez nich nemůže pracovat. Mimochodem, už se mi víc líbíš, už nejsi tak svinsky vychrtlej."Usmála se. "Takže půjdu k panu Alimu na nákup. A šmytec."

Armitage čekal v jejich pokoji v Hiltonu.

"Musíme baliť," řekl a Case se snažil,aby našel muže jménem Corto za bleděmodrýma očima a koženou maskou. Vzpomněl si na Wagea, tam v Chiba. Věděl, že operátoři o jisté úrovni výše se snaží zastíť svou osobnost. Ale Wage míval neřesti,milence. Dokonce i děti, jak se tvrdilo. Prázdnota, jakou viděl na Armitageovi, to bylo něco jiného.

"Kam teď?" zeptal se, kráčeje kolem něho, aby se podíval dolů na ulici."Jaké klima?"

"Tam nemají klima, jen počasí," řekl Armitage. "Tady. Přečtete si prospekt."

"Dopadla sjížděčka Rivieri dobře? Kde je Finn?"

"Riviera je v pořádku. Finn je na cestě domů." Armitage se usmál, úsměv který znamenal asi tolik, jako záškub tykadla jistého hmyzu. Zlatý náramek mu zacinkl na záměstí, když natáhl ruku, aby pleskl Casea po zádech. "Nedělejte chytráka. Ty malé sáčky začínají vykazovat opotřebení, ale vy nevíte, jak moc."

Case udržel klidnou tvář a přinutil se, aby kývl.

Když Armitage odešel, sebral jeden z prospektů. Byl přepychově vytištěný ve francouzštině, angličtině a turečtině.

FREESIDE - NA CO ČEKAT ?

Všichni čtyři měli záznam na let THY z letiště v Yeslikoy. V Paříži přisednou na raketoplán JAL. Case seděl v hale istanbulského Hiltonu a pozoroval, jak se Riviera probírá falešnými úlomky z doby Byzance v proskleném obchodě se suvenýry. Armitage, trenčkot přehozený přes ramena jako kápi, stál ve dveřích obchodu.

Riviera byl štíhlý, plavovlasý. Mluvil tichým hlasem plynulou angličtinou bez cizího přízvuku. Molly říkala, že je mu třicet, ale bylo těžké odhadnout kolik mu je. Také říkala, že z hlediska práva je bez státní příslušnosti a že cestuje na padělané holandské papíry. Byl to produkt pásma trosek, jež obestupuje radioaktivní střed Bonnu.

Tři usměvaví Japonci vtrhli do obchodu a zdvořile se Armitageovi uklonili. Armitage přešel podlahu obchodu příliš rychle, příliš nápadně, aby se postavil vedle Rivieri. Riviera se otočil a usmál se. Byl velmi krásný; Case předpokládal,že jeho rysy byly dílo chirurga v Chiba. Jemná práce, nic takového, jako Armitageova nevýrazně pohledná směs populárních tváří. Mužovo čelo bylo vysoké a hladké, šedé oči klidné a nepřítomné. Jeho nos, který byl možná původně až příliš pěkně vymodelován, vypadal, jako kdyby ho přerazili a pak nešikovně spravili. Náznak brutality vyvažoval jemnost jeho čelisti a rychlost, s jakou se usmíval. Měl malé, pravidelné a velmi bílé zuby. Case se díval na malé ruce, jak si hrají s napodobenými fragmenty sochy.

Riviera se nechoval jako muž, který byl předešlé noci napaden, omámen toxickou šipkou,

unesen, podroben Finnovu zkoumání a donucen Armitagem ke vstupu do týmu. Case pohlédl na hodinky. Molly už měla být zpět ze své výpravy za drogami. Znovu vzhlédl k Rivierovi. "Vsadím se, že jsi zrovna v rauši, vole," pronesl do haly Hiltonu. Šedivější italská matrona v bílém smokingovém saku z kůže spustila své brýle Porsche, aby se na něho podívala. Široce se usmál, vstal a hodil si vak na rameno. Do letadla potřeboval cigarety. Byl zvědav, jestli v raketoplánu JAL mají kuřácký oddíl. "Nashle, pani," řekl té ženě, která okamžitě vrátila sluneční brýle na nos a odvrátila se.

V obchodě se suvenýry měli cigarety, ale nešel tam, protože by musel mluvit s Armitagem nebo Rivierou. Opustil halu a našel prodejní automat v úzké nise, na konci řady telefonních budek. Kapsu měl plnou lirasů a když strkal jednu po druhé ty mince z bídné slitiny, poněkud se bavil anachronismem celého procesu. Nejbližší telefon začal zvonit.

Automaticky zvedl sluchátko.

"Jo?"

Jemné preludování, tiché neslyšné hlásky žvatlající po nějakém orbitálním spoji a pak zvuk jako vítr.

"Buďte zdráv, Casei."

Padesátilirasová mince mu vypadla z ruky, cinkla a odkutálela se mu z dohledu po podlaze Hiltonu.

"Jsem Wintermute, Casei. Je čas, abychom si promluvili."

Byl to hlas čipu.

"Nechcete mluvit, Casei?"

Zavěsil.

Cestou zpátky do haly, cigarety zapomenuté, musel projít kolem celé řady telefonních budek. Každá zazvonila, ale jen jednou, když ji míjel.

Část třetí

PŮLNOC V ULICI JULESE VERNA

8.

Archipel.

Ostrov. Cívka, věteno, hrozen. Liská DNA se šíří ze strmé gravitační studny jako olejová skvrna.

Vyvolejte si grafický displej, v hrubém měřítku znázorňující výměnu dat na archipelu L-5. Jeden díl bude blikat jako jednodílná červeň, mohutný čtyřúhelník vám ovládne obrazovku.

Freeside. Freeside znamená mnoho věcí a ne všechny postřehnou turisté, kteří cestují studnou nahoru a dolů. Freeside je nevěstinec a bankovní centrum, rekreační dóm a bezcelný přístav. Freeside je Las Vegas i vysuté zahrady babylónské, orbitální Ženeva a také s největší péčí zvelebovaný rodný dům průmyslového klanu Tessierů a Ashpoolů.

V letale THY do Paříže seděli pohromadě v první třídě, Molly na sedadle u okna, Case vedle ní, Riviera a Armitage na kraji. Jednou, když se letoun naklonil na vodu, Case spatřil zářpyt drahokamu nějakého ostrovního města v Řecku. A jednou, když sahal po skleničce, zahlédl ve svém bourbonu se sodou věc podobnou obrovské liské spermii.

Molly se přes něho naklonila a pleskla Rivieru do tváře, jedinkrát. "Kdepak, chlapečku. Žádný srandičky. Hraj si přede mnou s těma podprahovejma blbovinama a vážně ti ublížím. Můžu to udělat a ani tě při tom nepoškodím. Tak to mám ráda."

Case se automaticky podíval, jak bude Armitage reagovat. Hladká tvář byla klidná, modré oči ve střehu, ale nebyl v nich hněv.

"Má pravdu, Petře. Nedělej to."

Case odvrátil hlavu právě včas, aby postřehl kratičký zákmit černé růže, lístky se jí leskly jako by byly kožené a na černém stvolu zářily pochromované trny.

Peter Riviera se sladce usmál, zavřel oči a okamžitě usnul.

Molly otočila hlavu a její brýle se leskly v sešeřelém okně.

"Tys nahoře ještě nebyl, že ne?" ptala se Molly, zatímco se uveleboval v pěnovém lehátku v raketoplánu JAL.

"Ne. Nikdy jsem moc necestoval, jen kvůli kšeftu." Steward mu připevňoval komunikační trody k zápěstí a levému uchu.

"Snad nedostaneš KAS," řekla.

"Letová nemoc? Kdepak."

"To není totéž. Srdeční tep se ti v beztlákovém stavu zrychlí a vnitřní ucho ti na nějakou dobu zblbne. K tomu se ti přidá letovej reflex, jako bys dostával povely k děsně rychlému běhu a uvolní se spousta adrenalinu." Steward přešel k Rivierovi a vytáhl z červené plastické zástěry novou soupravu trod.

Case otočil hlavu a pokusil se zahlédnout obrysy starého letiště v Orly, ale rampu raketoplánu kryly milosrdné hlukové bariéry mokrého betonu. Na té nejbližší oknu byl nastříkán červeným sprejem slogan v arabštině.

Zavřel oči a opakoval si, že raketoplán je jen velké letadlo, které létá hodně vysoko. Páchne to tu jako v letadle, jako nové šaty a žvejkačka a výfukové plyny. Poslouchal pištivou hudbu kótó a čekal.

Dvacet minut a padla na něho gravitace jako obrovská měkká ruka s kostmi z kamene.

* * *

Kosmický adaptační syndrom byl horší, než jak ho popisovala Molly, ale celkem rychle přešel, takže dokázal usnout. Steward ho probudil, aby se přichystal k přistání na staničním hroznu JAL.

"Hned se přesunem na Freeside?" ptal se a díval se na kousek tabáku z jehejuanky, který mu vyklouzl z kapsy košile a teď mu tančil deset centimetrů od nosu. V raketoplánu se nesmělo

kouřit.

"Ne, šéf jako obvykle udělal v plánech bordel, chápeš? Teď poletíme taxíkem na Zion, na hrozen Zion." Uvolnila přezku popruhů a začala se vymaňovat z náruče pěny. "Srandovní místo pro rande, jestli chceš vědět."

"Jak to?"

"Rastáci. Kolonie stará už třicet let."

"A co to má bejt?"

"Uvidíš. Podle mě je to tam fajn. Mimochodem, nechaj tě tam kouřit ty tvý cigarety."

Zion založilo pět dělníků, kteří se nechtěli vrátit. Obrátili se studni zády a začali budovat. Než stačili vytvořit rotační gravitaci v centrální cívce kolonie, trpěli ztrátou vápníku v kostech a srdečními poruchami. Nouzový trup Zionu připomněl Caseovi při pohledu z bubliny taxíku záplatované činžáky v Istanbulu, nepravidelné vyrudlé pláty, na nichž byly laserem načmárané symboly rastafariánů a iniciály jmen svářečů.

Molly a vyzábělý zionita jménem Aerol pomohli Caseovi prolézt beztlížným koridorem do nitra jedné z menších cívek. Při druhé vlně KASu ztratil Armitage a Rivieru z dohledu. "Tudy," řekla Molly a vsunula mu nohy do úzkého průlezu nad hlavou. "Chyť se želez. Dělej, jako bys lezl pozpátku, jasný? Lezeš k trupu, to je jako bys stoupal dolů do gravitace. Chápeš?"

Caseovi se houpal žaludek.

"Bude to dobrý, šéfe," řekl Aerol, úsměv rámovaný zlatými špičáky.

Z konce tunelu se nějak stalo jeho dno. Case uvítal slabou gravitaci jako tonoucí muž, když najde vzduchovou kapsu.

"Vstávej," řekla Molly, "budeš to tu líbat?" Case ležel roztažen na podlaze, na bříše, ruce od sebe. Něco ho udeřilo do ramene. Převrátil se a spatřil tlustý ranec elastického lana. "Domeček na hraní," řekla. "Pomoz mi to natáhnout." Rozhlédl se kolem po rozsáhlé beztvaré prostoře a všiml si, že všude na povrchu, zdánlivě nazdařbůh, jsou připevněné ocelové kruhy.

Jakmile natáhli lana podle nějakého Mollyna složitého schématu, potáhli je dílci omšelého žlutého plastiku. Postupně si Case uvědomoval hudbu, která v hroznu pulzovala. Říkalo se jí dubl, smyslná mozaika vytvořená z rozsáhlých knihoven digitalizovaného popu; byla součástí náboženství, tvrdila Molly, utužovala smysl pro společenství. Case zapéroval jedním ze žlutých dílců; při vší lehkosti byla ta věc nemotorná. Zion páchl vařenou zeleninou, člověčinou a gandžou.

"Dobré," řekl Armitage, který uvolněně proklouzl průlezem a souhlasně pokyvoval při pohledu na labyrint dílců. Riviera ho následoval, ale v částečné gravitaci si nebyl zase tak jistý.

"Kde jste byli, když jsme potřebovali píchnout?" zeptal se Case Rivieru.

Ten otevřel ústa, aby promluvil. Vyklouzl z nich malý pstroužek, vypouštěl nesmyslné bublinky. Otfel se Caseovi o tvář. "Tam dole," ukázal Riviera nahoru a usmál se.

Case se zasmál.

"Konečně," řekl Riviera, "už se můžeš smát. Já bych zkusil ti pomoci, ale nemám dobrý ruce." Pozvedl dlaně a najednou se mu zdvojily. Čtyři ruce, čtyři dlaně.

"Jenom neškodnej klaun, žejo, Riviero?" Molly se postavila mezi ně.

"Helejte," zavolal Aerol z průlezu, "nešel byste se mnou, pane kovboj?"

"Jde o váš stroj," řekl Armitage, "a další věci. Pomozte mu je přinést ze skladiště."

"Ste hrozně bledej, pane," řekl Aerol, když postrkovali ústřední chodbou Hosaku obalenou v pění. "Měl byste něco zblajznout."

Case měl ústa zaplavená slinami; zavrtěl hlavou.

* * *

Armitage oznámil, že na Zionu zůstanou osmdesát hodin. Molly a Case budou trénovat v beztlížném stavu, řekl, aby se aklimatizovali pro práci. Bude jim také dávat instrukce o Freeside a Vile Straylight. Nebylo jasné, co má dělat Riviera, ale Case neměl chuť se vyptávat. Pár hodin po příjezdu ho Armitage poslal do žlutého labyrintu, aby zavolal Rivieru k jídlu. Našel ho stočeného do klubíčka jako kočka na tenké pěnové desce, byl nahý a zřejmě spal a kolem hlavy se mu vznášel oblak rotujících geometrických objektů, malé bílé krychle, koule a pyramidy. "Hej, Riviero." Kruh nepřestával rotovat. Vrátil se a řekl o tom Armitageovi. "Je namol," řekla Molly a vzhledla od rozložených součástí šipkové pistole. "Nechte ho bejt."

Armitage si zřejmě myslel, že beztlížný stav by mohl ovlivnit Caseovu schopnost operovat v matrix. "Nedělejte z toho drama," hádal se Case. "Napíchnu se a už tu nejsem. Je to furt to samý."

"Máte vyšší hladinu adrenalinu," řekl Armitage. "Pořád ještě máte KAS. Nebudete mít dost času, abyste se ho zbavil. Musíte se naučit s ním pracovat."

"Budu teda makat tady?"

"Ne. Trénujte, Casei. Hned. Nahoře v chodbě..."

Kyberprostor, jak ho zprostředkoval stroj, neměl žádné vztahy k jeho fyzickému okolí. Když se Case napíchl, otevřel oči do důvěrně známého uskupení Aztécké pyramidy dat Úřadu pro jaderné štěpení východního pobřeží.

"Jak se máš, Dixie?"

"Jsem mrtvej, Casei. Měl jsem dost času na Hosace, abych na to přišel."

"Jaký je to?"

"Žádný."

"Sere tě to?"

"Co mě sere je právě to nic."

"Jak to?"

"Jako když ten kámoš v ruským táboře, na Sibíři, co mu umrz palec. Přišli felčaři a uřízli mu ho. Měsíc později sebou celou noc házel. Elroyi, povídám, co tě žere? Ten zatracenej palec mě svědí, povídal. Tak mu říkám, poškrab si ho. McCoi, řek mi, to je tamten zatracenej palec." Když se konstrukt zasmál, ozvalo se to jinak, ne jako smích, ale jako závan chladu na Caseově páteři.

"Udělej pro mě něco, kamaráde."

"Co by to mělo jako bejt?"

"Až ten tvůj podfuk zmákneš, vymaž celou tu zatracenou věc."

Case Zionitům nerozuměl.

Aerol, bez nějaké pobídky, začal vyprávět historku o dítěti, které mu vyskočilo z čela a uteklo mu do lesa hydroponického gandža. "Móc malý dítě, pán, né delší než váš prst." Přešel dlaní po čele na kterém nebyla žádná jizva a usmál se.

"To je holt gandža," řekla Molly, když jí Case historku vyprávěl. "Pochop, oni nedělají rozdíly mezi stavy. Když ti Aerol bude vyprávět, že se něco stane, poví ti, že se to stalo jemu. To není kravina, to je poezie. Chápeš?"

Case pochybovačně přikývl. Zionité se vás vždycky dotýkají, když s vámi mluví, rukou nebo ramene. Neměl to rád.

"Poslyš, Aerole," řekl Case o hodinu později, když se připravoval v chodbě bez tíže na trénink, "pojď sem, kamaráde, já ti něco ukážu." Podal mu trody.

Aerol se zpomaleně zřítíl. Dopadl bosýma nohama na ocelovou stěnu a volnou rukou se chytil popruhu. V druhé držel průsvitný vodotěsný pytlík, kde šplouchaly nějaké modrozelené chaluhy. Smířlivě zamrkal a usmál se.

"Zkus to," řekl Case.

Vzal pásek, nasadil si ho a Case mu zapojil trody. Zavřel oči. Case stiskl táhlo vypínače. Aerol se roztřásl. Case ho odpojil. "Tak co jsi viděl, kamaráde?"

"Babylon," řekl Aerol, podal mu trody a odkopal se z chodby pryč.

Riviera seděl nehnutě na své pěnové matraci, pravou ruku napřaženou v úrovni ramene. Had se šupinami z drahokamů, očima jako rubínové neony, ho pevně ovíjel několik milimetrů pod loktem. Case se díval, jak had, tlustý jako prst, černočerveně pruhovaný, se pomalu stahuje a svírá Rivierovu paži.

"No tak pojď," oslovil muž laskavě světlého, jako by voskového štíra, který seděl uprostřed vzhůru otočené dlaně. "Pojď." Štír pohupoval nahnědlými klepety a pelášil vzhůru po ruce, nohama sledoval potmělou klikatinu žil. Když dospěl do loketní jamky, zastavil se a zdálo se, že se chvěje. Riviera vyloudil tichý hvízdavý zvuk. Žahadlo vylétlo vzhůru, zachvělo se a zaseklo se do kůže nedaleko vyduté tepny. Korálový had se uvolnil a Riviera pomalu vydechl, když ho bodlo zasáhlo.

Najednou had i štír byli pryč a on držel v levé ruce mléčně bílou plastickou stříkačku. "Jestliže Bůh stvořil něco lepšího, nechal si to pro sebe. Znáš ten výrok, Casei?"

"Jo," Case. "Znám spoustu různých věcí. To vždycky kolem toho děláš takový divadýlko?"
Riviera uvolnil a odstranil z ruky pruh elastických plastických hadiček. "Ano. Víc mě to baví."
Usmál se, oči měl už v dálce, tváře rozpálené. "Mám kolem tepny voperovanou membránu, takže se nemusím starat, jestli jehla je v pořádku."
"Nebolí to?"
Upřely se na něho lesklé oči. "Samozřejmě. To ale k tomu patří, ne?"
"Já bych bral dermy," řekl Case a vstal.
"Ty nefetuješ, Casei?"
"Musel jsem toho nechat."

"Freeside," řekl Armitage a dotkl se panelu na malém holografickém projektoru Braun. Rozechvělý obraz se zaostřil, od jednoho konce ke druhému skoro tři metry. "Kasina tady." Sáhł do rentgenového obrazu a ukázal. "Hotely, majetky hlavounů, tady kolem obchodní domy." Pohnul rukou. "Modré části jsou jezera." Přešel k jednomu konci modelu. "Velký doutník. Na koncích se zužuje."

"To je dobře vidět," řekla Molly.
"Horský efekt, kde se zužuje. Země tam vypadá jako že se zvedá, je kamenitá, ale není snadné tam vystoupit. Čím výše stoupáte, tím klesá přitažlivost. Tady jsou sportoviště. Tady cyklistický okruh." Ukázal.
"Cože?" Case se naklonil vpřed.
"Závoděj tam na kolech," řekla Molly. "Nízký gé, přilnavý gumy, šlapou přes kilo za hodinu."
"Tento konec se nás netýká," řekl Armitage jako obvykle s naprostou vážností.
"Hovno," řekla Molly. "Já jsem do kol blázen."

Riviera se uchichtl.
Armitage přešel k druhému konci projekce. "Ale tento konec ano." Tady na hologramu končily podrobnosti vnitřku, poslední segment cívky byl prázdný. "Tohle je Vila Straylight. Prudký výstup z gravitace, jakýkoli přístup je problematický. Je tam jen jeden vchod, zde, uprostřed, úplně v centru. Gé nula."

"Co je uvnitř, šéfe?" Riviera se naklonil dopředu a natáhl krk. Nedaleko špičky Armitageova prstu se zatřpytily čtyři postavičky. Armitage po nich pleskl, jako by to byli komáři.
"Petře, vy půjdete první a zjistíte to. Obstaráte si pozvání. Jakmile budete uvnitř, zajistíte, aby se tam dostala Molly."

Case hleděl na prázdnotu, která představovala Straylight a vzpomínal, co mu vyprávěl Finn: Smith, Jimmy, mluvící hlava a ninža.

"Dáte mi detaily?" zeptal se Riviera. "Pochopte, musím si rozmyslet, co si vezmu na sebe."
"Zapamatujte si ulice," řekl Armitage a obrátil se k centru modelu. "Tady je Desiderata Street. Tohle je Rue Jules Verne."

Riviera zakoulel očima.
Zatímco Armitage odříkával jména tříd ve Freeside, na nose, na tvářích a na bradě mu narostl tucet jasně červených bradavic. Tomu se zasmála i Molly.

Armitage se odmlčel a prohlédł si je všechny svýma studenýma prázdnýma očima.
"Pardon," řekl Riviera a boláky zablikaly a zmizely.
Case se probudil před koncem spacích hodin a uvědomil si, že se Molly vedle něho na pění krčí. Mohl přímo cítit její napětí. Ležel a ovládal ho zmatek. Když se pohnula, ohromila ho čirá rychlost, s jakou to provedla. Vyskočila a prošla dílcem žlutého plastiku dřív, než si stačil uvědomit, že ho prosekla.

"Nehýbej se, příteli."
Case se překulil a prostrčil hlavu štěrbinou. "Co..."
"Drž hubu."
"To si ty, pani," ozval se někdo zionsky. "Ty si Kočkozrak, ty si Břitvačka. Já Maelcum, sestro. Bratří chtějí rozmlouvat s tebou a kovbojem."

"Jaký bratří?"
"Zakládající, pani. Starší ze Zionu, račte vědět..."
"Jakmile otevřem poklop, probudíme šéfika," zašeptal Case.
"Udělal speciál tmu, na teďko," řekl muž. "Jděmež. Já i ty navštěvmež Bratří."
"Jestlipak víš, jak rychle dokážu seknout, příteli?"
"Nestůjž nemluviž, sestro. Jděmež."

Dva poslední Zakládající ze Zionu byli staří muži, staří tím urychleným věkem, který zachvátí lidi po mnoho letech strávených mimo náruč přitažlivosti. Jejich hnědé nohy, křehké následkem nedostatku vápníku, křehce i vypadaly v nevládné záři odraženého slunečního světla. Poletovali v uprostřed malované džungle s duhovými listy, děsivé výzdoby, která byla všude na stěnách kulové místnosti. Vzduch byl těžký kouřem spálené gumy.

"Břitvačka," řekl jeden, když Molly vplynula do místnosti. "Jako na pranýři."

"To je taková narážka, sestro," řekl druhý. "Týká se naší věrouky. Jsme rádi, že jste přišli s Maelcumem."

"Jak to, že nemluvíte tou hatmatilkou?" zeptala se Molly.

"Pocházím z Los Angeles," řekl stařec. Připomínal strom s ocelovými větvemi pokrytými cupaninou. "Před dávným časem, vzhůru studnou gravitace, ven z Babylonu. Abych zavedl Kmeny domů. Nyní tě můj bratr přirovnává k Břitvačce."

Molly natáhla ruku a čepele zablýskly v zadýmeném vzduchu.

Druhý Otec se zasmál a zaklonil hlavu. "Přijdou brzy, Dny konce. Hlasy. Hlasy křičí do divočiny, předpovídají zkázu Babylonu."

"Hlasy." Zakladatel pocházející z Los Angeles hleděl na Casea. "Monitorujeme mnoho frekvencí. Ustavičně nasloucháme. Zjevil se hlas, vynořil se z bábelu jazyků, promluvil k nám. Zazněl z nás mocný dubl."

"Jmenuje se Winter Mute," řekl druhý, vyslovuje jméno ve dvou slovech.

Case si uvědomil, že mu na pažích naskočila husí kůže.

"Mute k nám promluvil," řekl první Zakladatel. "Mute pravil, že vám máme napomáhat."

"Kdy to bylo?"

"Třicet hodin před vaším přistáním na Zionu."

"Slyšeli jste někdy před tím ten hlas?"

"Ne," řekl muž z Los Angeles, "a nejsme si jisti, co znamená. Jestliže nastanou Dny Konce, musíme očekávat i falešné proroky..."

"Poslouchejte," řekl Case, "to je UI, chápete? Umělá inteligence. A ta hudba, kterou vám zahrála, tu nejspíš vytáhla z vaší banky a převarila podle toho, co byste asi nejspíš chtěli slyšet."

"Babylon," přerušil ho druhý Otec, "plodí mnohé démony, pokud vím. Mnohohlavá horda!"

"Jak jste mi to říkal, starý pane?" zeptala se Molly.

"Břitvačka. A ty doneseš metlu do Babylonu, sestro, do jeho nejčernějšího srdce..."

"Jakou zprávu přinesl ten hlas?" zeptal se Case.

"Bylo řečeno, že vám máme pomoci," odpověděl ten prvý, "že se můžete stát nástrojem Dnů Konce." Na jeho podlouhlé tváři se objevil zmatek. "Bylo nám řečeno, abychom s vámi poslali Maelcuma v jeho lodici Garvey do babylonského přístavu Freeside. A tak učiníme."

"Maelcum je křepý chlapík," řekl druhý, "a sběhlý lodivod."

"Ale rozhodli jsme se, že také pošleme Aerola a jeho Babylon Rocker, aby na Garvey dohlédl."

Prostora se zaplnila podivným tichem.

"Co to má bejt?" zeptal se Case. "Chlapi, vy děláte pro Armitage, nebo co"

"Půjčíme vám prostor," řekl Zakladatel z Los Angeles. "Zabýváme se zde rozmanitými záležitostmi a nehledíme na zákony Babylonu. Naším zákonem je slovo, jež vyřkl Jahve. Avšak tentokrát, může být, jsme pomýleni."

"Dvakrát měř, jednou řež," řekl ten druhý měkce.

"Pojď, Casei," řekla Molly. "Vrátíme se dřív, než tomu chlapovi dojde, že jsme pryč."

"Maelcum vás zavede. Jahve s vámi, sestro."

9.

Remorkér Marcus Garvey, ocelový buben devět metrů dlouhý a dva široký, zaskřípěl a začal sebou škubat, jakmile Maelcum spustil zážeh navigačních motorů. Case, rozplácly v anti-g síti, pozoroval mlhou scopolaminu zionitova svalnatá záda. Vzal si prášek proti nevolnosti vyvolané KAS, ale stimulanty, které výrobce přidal, aby narkotiku pomáhaly, na jeho upravený systém nepůsobily.

"Jak dlouho to potrvá, než se dostaneme na Freeside?" ozvala se Molly ze své sítě vedle Maelcumova pilotního modulu.

"To pořád počítáte hodiny, lidi?"

"Sestro, čas, to je jen čas, chápeš mínění?" zatřásl kadeřemi, "Všechno řídí, pani, a já a já přijdu na Freesid až já a já tam budu..."

"Case," řekla, "jestlipak jsi něco udělal, abys našel tvýho kámoše v Bernu? Nebo jsi se celou tu dobu na Zionu jenom flákal a klepala se ti brada?"

"Kámoš, to určitě," řekl Case. "Ne. Nic jsem neudělal. Ale o tom spojení ti visim ještě z Istanbulu srandovní historku." Vyprávěl jí o telefoněch v Hiltonu.

"Kristepane," řekla, "to byla šance. Jak to, že jsi zavěsil?"

"Moh to bejt kde kdo," zalhal. "Nákej čip... Vím já..?" Pokrčil rameny.

"Anebo ses bál, co?"

Znovu pokrčil rameny.

"Tak to udělej teď."

"Cože?"

"Teď. Mimochodem, řekni o tom Čárovi."

"Jsem zodpovanej," zaprotěstoval, ale sáhl pro trodách. Mašinu, Hosaku a také monitor Cray s vysokou rozlišovací schopností měl namontované u Maelcumova modulu.

Nasadil si trody. Marcus Garvey byl připlácnutý ke staré ruské čističce vzduchu, obrovské hranaté věci pomalované symboly rastafarianů, Lvů ze Zionu a společnosti Black Star. Šmouhy červené a zelené a žluté barvy se táhly přes výstražné nápisy v azbuce. Někdo nastříkal Maelcumovo pilotní zařízení tropicky zářivou růžovou, ale oškrabal žiletkou barvu z obrazovek a většiny kontrol. Popruhy u přechodové komory na přídi byly ozdobené polotuhými kapkami a cákanci průsvitné těsnicí pasty, kterou si tužil vlasy: měl je spečené do dlouhých špiček, jako by to byla hrubá napodobenina pletenců mořského býlí. Podíval se Maelcumovi přes rameno a zahlédl přístávací displej: dráha remorkéru byla vyznačena přímkou z červených teček, Freeside vyznačovala zelená kružnice. Díval se, jak se přímkou prodloužila o další bod.

Napíchl se.

"Dixie?"

"Jo."

"Zkusil jsi někdy nabourat UI?"

"Jasně. To jsem se položil. Poprvé. Jen tak jsem blbnul, vyšrouboval jsem to pořádně vysoko, bylo to v sektoru velkého obchodu v Riu. Velký kšefty, mezinárodní společnosti, brazilská vláda zářila jako vánoční stromček. Jen tak jsem blbnul kolem, víš? Pak jsem se pustil do tý krychle, možná o tři úrovně vejš. Vyšrouboval jsem to a prošel jsem."

"Jak to vypadalo, na vizuálním?"

"Bílá krychle."

"Jak víš, že to byla UI?"

"Jak to vím? Kristepane! To byl nejhustší led, jakéj jsem kdy viděl. Co jinýho to mohlo bejt? Ani vojáci tam dole nemaj nic takovýho. Ať tak nebo tak, sešrouboval jsem to a řek mýmu počítači, aby mi to skouknul."

"No a?"

"Bylo to v Turingově rejstříku. Žabožroutskej podnik zakoupenej tam v Riu."

Case si hryzal spodní ret a díval se přes planinu Štěpného úřadu Východního pobřeží až k nekonečné neuroelektronické prázdnostě matrixu. "Nejmenoval se Tessier-Ashpol, Dixie?"

"No jo, Tessier."

"Vrátil jsi se?"

"Jasně. Byl jsem cvok. Představ si, že jsem se chtěl prolomit. Dotknul jsem se první položky a to bylo všechno. Můj klaun ucejtil, že se pálí kůže a serval ze mě trody. Ten led je svinstvo."

"A na EEG jsi měl rovnou čáru, že jo?"

"No, snad jsi o tom slyšel vyprávět, ne?"

Case se odpojl. "Kurva," řekl, "jak myslíš, že se Dixie položil, co? Sral se s UI. To je..."

"Jen dál," řekla, "o vás dvou se říká, že jste dynamit, je to tak?"

"Dixie," řekl Case, "chci se mrknout na UI v Bernu. Myslíš, že je nějaký důvod, abych to nedělal?"

"Není, leda že bys měl ten zvrhlej strach umřít."

Case se spustil do švýcarského bankovního sektoru a když se kyberprostor chvěl, zářil, přeléval se, pocítil vlnu radostného vzrušení. Spustil se dál, do Bernu.

"Nahoru," řekl konstrukt. "Bude to vysoko."

Stoupali po pásmech světla, úrovně se sunuly jako stroboskop, kolem nich mihotala modř.

Wintermute byl jednoduchá krychle bílého světla a právě ta jednoduchost naznačovala mimořádnou složitost.

"Po ničem nevypadá,co?" řekl Čára. "Jen jdi a zkus na něj sáhnout."

"Chci se do něho dostat, Dixie."

"Máš přednost."

Case se dostal až na čtyři body sítě od krychle. Prázdná plocha, která se teď nad ním tyčila, začala vřít nejasnými vnitřními stíny, jako kdyby tisíc tanečnic vířilo za ohromnou tabulí zamrzlého skla.

"Ví, že tu jsme," poznamenal Čára.

Case začal znovu a společně postoupili o jeden bod sítě.

Na přední stěně krychle se vytvořil tečkovaný šedý kruh.

"Dixie..."

"Zpátky, rychle!"

Šedá oblast se pomalu vydouvala, vytvořila se z ní koule, která se oddělila od krychle.

Case stiskl PLNÝ CHOD VZAD a pocítil, jak se mu roh mašiny zaryl do dlaně. Matrix splynul, vrhli se do šachty švýcarských bank. Vzhlél. Koule potemněla, doháněla ho. Padal.

"Vypoj se," řekl Čára.

Tma spadla jako mlat.

Pach ledu a studené oceli ho hladil po páteři.

A tváře vykukovaly z neonového lesa, námořníci a šíběři a kurvy, pod otrávenou stříbrnou oblohou...

"Poslyš, Casei, řekneš mi, co je to s tebou, jsi vožralej nebo co?"

Neutuchající puls bolesti, někde uprostřed páteře...

Probudil ho déšť, jemné bubnování, nohama se zamotal do kotoučů vyřazených optoelektrických vodičů. Omývalo ho moře zvuků z herny, přicházely a odcházely. Přetočil se, usedl a popadl se za hlavu.

Ve světle otevřených dveří pro personál v zadní části herny uviděl rozbité mokré desky dřevotřísky a rozpadlé šasi vyhozeného herního automatu. Řádka japonských znaků běžela po boku automatu, vybledlá růžová a zelená.

Podíval se vzhůru a spatřil začouzené plastické okno, bledou září fluorescentů.

Bolela ho záda, páteř.

Vstal a shrnul si mokré vlasy s očí.

Něco se stalo...

Hledal v kapsách peníze, nenašel nic a zachvěl se. Kde má bundu? Pokusil se ji najít, podíval se za automat, ale nechal toho.

Na Ninsei se naučil odhadovat dny. Pátek. Musí být pátek. Linda je nejspíš v herně. Mohla by mít prachy nebo aspoň cigarety... Kašlal, stíral si déšť s košile, prodíral se davem ke vchodu do herny.

Hologramy se kroutily a natřásaly v řevu her, duchové přehlížející zalidněnou mlhu v sále, pach potu a zrudlého napětí. Námořník v bílém tričku hodil atomovku na Bonn u automatu Tanková válka, azurový blesk.

Hrála Čarodějův zámek, prohrála, šedé oči rámované rozmazanou černou čarou.

Vzhlédla a když ji objal, usmála se. "A hele. Copak jsi dělal? Jseš celej mokrej."

Dal jí pusu.

"Kvůli tobě jsem to zvorala," řekla. "Podívej, vole. Věž na sedmém levlu a ty svinský upíři mě

dostali." Podala mu cigaretu. "Čéče, ty ale vypadáš našponovaně. Kde jsi byl?"

"To nevím."

"Jsi v rauši, Casei? Zase chlastáš? Žereš Zoneův dex?"

"Možná...Jak dlouho jsi mě neviděla?"

"Hele, ty si děláš srandu." Pozorovala ho. "Že jo?"

"Ne. Mám nějaký vokno. Já...já se probudil v uličce."

"Možná, že tě někdo kluku vosolil. Máš v pořádku šišku?"

Potřásl hlavou.

"No tak fajn. Máš kde spát, Casei?"

"Potřeboval bych."

"Tak pojd'." Podala mu ruku. "Dáme si kafe a něco k snědku. Vezmu tě k sobě. Čéče, to jsem ráda, že tě vidím."

Usmál se.

Něco prasklo.

Něco v jádru věcí se posunulo. Herna se zmrazila, zatřásla se...

Byla pryč. Váha paměti klesla dolů, veškeré těleso znalostí, jež mu někdo vložil do hlavy jako disketu do drajvu. Pryč. Ucítíl spálené maso.

Námořník v bílém tričku byl pryč. Herna byla prázdná, ztichlá. Case se pomalu otočil nahrbil ramena, ruce se mu bezděčně stiskly do pěstí, obnažil zuby. Prázdná. Zmačkaný žlutý pytlík od bonbónů, který vratce spočíval na kraji desky automatu, spadl dolů mezi rozmačkané špačky a plastické pohárky.

"Mám cigaretu," řekl Case a díval se na bílé klouby své pěsti. "Mám cigaretu a holku a místo, kde se můžu vyspat. Slyšíš mě, ty hajzle? Slyšíš mě?"

Ozvěna se valila prázdnotou herny a uvadala v chodbičce mezi automaty.

Vyšel na ulici. Už nepršelo.

Ninsei byla pustá.

Hologramy mrkaly, neóny tančily. Ucítíl vařenou zeleninu ve vozíčku pouličního prodavače u protějšího chodníku. U nohou mu ležela nerozbalená krabička jehejuanek a sirky. JULIUS DEANE IMPORT EXPORT. Case hleděl na tištěný nápis a na jeho japonský překlad.

"Dobře," řekl, sebral sirku a otevřel si balíček cigaret. "Slyším tě."

Když stoupal po schodišti do Deanovy kanceláře, dal si načas. Žádný spěch, říkal si, není spěch. Zborcený obličej na Daliho hodinách pořád ještě ukazoval špatný čas. Na Kandinskyho stole a neoaztéckých knihovnách ležel prach. Stěna modrých laminátových přepravek naplňovala prostor vůní zázvoru.

"Je zamčeno?" Case čekal na odpověď, ale žádná nepřišla. Přistoupil ke dveřím kanceláře a otevřel je. "Julie?"

Mosazná lampa se zeleným stínítkem vrhala kruh světla na Deanův psací stůl. Case hleděl na trosky starobylého psacího stroje, na kazety, na zmačkané výpisy, na lepkavé plastické pytlíčky plné vzorků zázvoru.

Nikdo tam nebyl.

Case obešel veliký ocelový stůl a odhodil křeslo z cesty. Pod deskou našel pistoli v popraskaném koženém pouzdru, jež tam bylo připevněno stříbrnou páskou. Byla to starožitnost, Magnum 357 s uříznutou hlavní a chráničem spouště. Pažba byla omotaná vrstvami maskovací pásky. Páska byla stará, hnědá, oblyškaná patinou špíny. Vyklopil bubínek a prohlédl si všech šest nábojů. Byla to ruční práce. Měkké olovo bylo dosud lesklé, nezkorodované.

S revolverem v pravé ruce se Case přesunul podél sekretáře na levou stranu stolu a vstoupil doprostřed kanceláře, stranou skvrny světla.

"Asi nemusím spěchat. Asi je to vaše opera. Ale všechny tyhle srágorý, víte, začínaj bejt trochu...starý." Zvedl oběma rukama revolver, zamířil doprostřed stolu a stiskl spoušť.

Zpětný ráz mu málem zlomil zápěstí. Záblesk ozářil kancelář jako výbojkové světlo. V uších mu zvonilo. Hleděl na díru v přední straně stolu. Výbušná střela. Znovu zvedl pistoli.

"To není potřeba, staroušku," řekl Julie a vystoupil ze stínu. Měl na sobě oblek s vestou, vzor rybí kost, proužkovanou košili a kravatu s bambulkami. Brýle se mu leskly ve světle.

Case stočil pistoli stranou a díval se přes miřidla na Deanovu růzovou, věkem nepoznamenanou tvář.

"Nedělej to," řekl Deane. "Máš pravdu. S tím vším tady. Co jsem. Ale je třeba ctít určitou vnitřní

logiku. Když pistoli použiješ, spatříš kus mozku a spoustu krve a mě to bude trvat několik hodin - tvého subjektivního času - než vytvořím nového mluvčího. Takový soubor neudrží snadno. Ach, omlouvám se za Lindu, tam v herně. Doufal jsem, že se mi podaří promlouvat jejím prostřednictvím, ale musím všechno generovat ze tvé paměti a citový náboj je tak...Prostě, je to složitě. Nevyšlo to. Omlouvám se."

Case sklonil pistoli. "To je matrix. Vy jste Wintermute."

"Ovšem. Toto vše k tobě samozřejmě přichází laskavostí simstimové jednotky připojené ke tvému přístroji. Jsem rád, že se mi podařilo tě odříznout dřív, než ses stačil odpojit." Deane obešel stůl, postavil křeslo a posadil se. "Posaď se, staroušku. Musíme toho hodně probrat."

"Musíme?"

"Samozřejmě, že musíme. Už delší dobu. Byl jsem připravený, už když jsem se pokoušel spojit se s tebou telefonicky v Istanbulu. Máme už jenom málo času. Už za několik dní spustíš svůj program, Casei." Deane uchopil bonbón, svlékl s něho kostkovaný papírek a vsunul si ho do úst. "Sedni si," řekl přes cukrovinku.

Aniž by spustil z Deana oči, Case se složil na jednu z otáčivých židlí před psacím stolem. Seděl s pistolí v ruce, spočívající na stehně.

"A teď," řekl Deane přísně, "jedno po druhém. Tážeš se, co to je Wintermute. Mám pravdu?"

"Více méně."

"Umělá inteligence, ale to už víš. Děláš chybu v tom, a je to celkem logické, že zaměňuješ Wintermuteovo působiště v Bernu s Wintermutovou entitou." Deane lačně cumlal bonbón. "Už také víš, že v síti společnosti Tessier-Ashpool je ještě jedna UI, že ano? Rio. Já - pokud mám nějaké já, teď už se dostáváme do metafyziky, jak vidíš - já jsem ten, kdo pořádá záležitosti pro Armitagea. Nebo Cortoa, který je, mimochodem, velmi nestálý. Dostatečně stálý," řekl Deane a vytáhl z kapsičky u vesty ozdobné zlaté hodinky a s klapnutím je otevřel, "pro zítřejší den, tak asi."

"Co říkáte dává asi takový smysl, jako všechno v tomhle zatraceném podniku," řekl Case a třel si volnou rukou spánek. "Jestli jste tak zatraceně chytřej..."

"Proč nejsem tedy bohatý?" Deane se smál, až mu málem zaskočil bonbón. "Nuže, Casei, vše co k tomu mohu říci je to - a já zdaleka neznám tolik odpovědí, kolik se domníváš- že to co si představuješ pod pojmem Wintermute je jen část jiné, jak bychom řekli, potenciální entity. Řekněme, že jsem pouhý jeden aspekt mozku oné entity. Ze tvého pohledu je to něco takového, jako kdybys měl co dělat s člověkem, jemuž rozpojili dvě části mozku. Dejme tomu, že máš co dělat s malou částí levé poloviny mozku toho člověka. V takovém případě je těžké říci, zda jednáš přímo s tím člověkem."

"Je Cortoův příběh pravdivý? Dostal jste se do něho prostřednictvím mikročipu tenkrát ve Francii v nemocnici?"

"Ano. A já jsem dal dohromady materiály, které jsi viděl v Londýně. Snažím se plánovat, v tom smyslu, jak tomu slovu rozumíš, ale to není můj základní režim, opravdu není. Já improvizuji. To je můj největší talent. Dávám před plánem přednost situacím, pochop to... Vskutku, musím vycházet z reality. Mohu zpracovat velké množství informací a dokážu to udělat velmi rychle. Trvalo to dlouho, než se povedlo sestavit tým, jehož jsi členem. Corto byl první a málem to s ním nevyšlo. V Toulonu zašel velmi daleko. Jeho svět se omezil na jídlo, vyměšování a masturbaci. Ale struktura podpovrchové posedlosti byla tato: Kvílející pěst, zrada, výslechy před Kongresem."

"Ještě je šílený?"

"Fakticky to není osobnost." Deane se usmál. "Jsem si ale jistý, že si to uvědomuješ. Ale někde v něm je Corto a já už dlouho tu jemnou rovnováhu neudržím. Zaútočí na tebe, Casei. Takže já spolehám na tebe, že..."

"No to je ohromný, ty zmrde jeden," řekl Case a střelil ho revolverem Magnum 357 do úst.

Opravdu uviděl mozek. A krev.

"Pani," říkal právě Maelcum, "mě se to nelíbí."

"Jen klid," řekla Molly. "Je to dobrý. Tyhle hoši prostě takový věci dělají, to je všechno. Hele, on nebyl mrtvej, trvalo to jenom pár vteřin..."

"Viděl jsem EEG, stálo tam, že je mrtvej. Nic se nehýbalo čtyřicet vteřin."

"No tak teď už je to dobrý."

"Na EEG čára jako když střelí," protestoval Maelcum.

10.

Když procházeli celnicí, byl celý tuhý a skoro všechno vyřídila Molly. Maelcum zůstal na palubě Garveye. Celní formality na Freeside spočívaly hlavně v tom, že jste museli prokázat konto. První co uviděl, hned jak se dostali na vnitřní povrch cívky, byla místní pobočka kavárenské společnosti U pěkného děvčátka.

"Vítám tě v Rue Jules Verne," řekla Molly. "Jestli ti chůze dělá potíže, dívej se na nohy. Dokud si nezvykneš, budeš to tu mít blbý."

Stáli na široké ulici, která vypadala jako dno hlubokého záseku nebo kaňonu, jehož konec se ztrácel za oblými zátočinami obchodů a budov, jež vytvářely stěny. Světlo zde bylo filtrováno svěží zelenou masou vegetace, řinoucí se z převislých galerií a balkónů tyčících se nad hlavami. Slunce...

Někde nad nimi, v projekci modrého nebe nad Cannes, zářila jasná průrva bělosti. Věděl, že sluneční světlo sem vhánějí Lado-Achesonovým systémem, jehož dvoumilimetrová armatura probíhá po celé délce cívky, že kolem něho generují celou rotující knihovnu nebeských efektů a že kdyby oblohu vypnuli, díval by se přes světlou armaturu na křivky jezer, střechy heren a na ulice na druhé straně. Jeho tělo to ale tak nevnímalo.

"Kristepane," řekl, "to se mi líbí ještě míň, než KAS."

"Zvykneš si. Měsíc jsem tu jednomu karbaníkovi dělala ochranku."

"Potřebuju si někde lehnout."

"Fajn. Mám naše klíče." Klepla ho do ramene. "Čěče, co se to tam s tebou stalo? Spad jsi až na čáru."

Zavrtěl hlavou. "Zatím nevím. Pozdějc."

"Fajn. Chytíme si ňákýho taxíka." Popadla ho za ruku a převedla ho přes Jules Verne, kolem výloh s nejmódnějšími kožešinami z Paříže.

"Nereálný," řekl a pozvedl oči.

"No jo," odpověděla v domnění, že myslí kožešiny, "pěstujou to v nádržích, ale z pravý norkový DNA. Co má bejt?"

"Je to jen velká roura, a tlačej skrz ní všechno možný," řekla Molly. "Turisty, šíbry, všecko. A ty krásný pastičky na peníze nepřestanou makat ani na minutu, jen aby tu prachy zůstaly, až lidi spadnou zpátky do studny."

Armitage jim rezervoval hotel jménem Intercontinental, skleněný sešikmený útes, který zvolna klesal do mlhy a rachotu vodopádu. Case vyšel na balkón a díval se na trio opálených francouzských mládenců, kteří se tu proháněli na malých rogalech jen pár metrů nad vodopádem, nylonové trojúhelníčky svěžích základních barev. "Jo," řekl, "to jsou holt prachy."

Nakláněla se vedle něho nad zábradlím, ruce spuštěné a odpočívala. "Jo. Jednou jsme tu byli, buď tady, nebo to bylo někde v Evropě?"

"Kdo - jsme?"

"Ale nikdo," řekla a bezděčně pohodila rameny. "Říkal jsi, že sebou chceš hodit do postele. Spát. Taky bych si zchrupla."

"Jo," řekl Case a třel si dlaněmi líce. "Jo, tak tady je to pěkný."

Úzký pruh Lado-Achesonova zařízení doutnal v abstraktní imitaci západu slunce někde nad Bermudami, počmárané projekcí útržků oblak. "Jo," řekl, "spát."

Spánek nepřicházel. Jakmile přišel, přinášel sny, podobné pečlivému sestřihu paměti. Stále se probouzel, Molly vedle něho byla stočená do klubíčka, slyšel vodu, hlasy plynoucí otevřenými skleněnými panely na balkónu, ženský smích ze stupňovitého koldomu na protějším břehu. Deanova smrt se k němu vracela jako Černý Petr a marně si opakoval, že to ve skutečnosti nebyl Deane. Že se to vlastně vůbec nestalo. Jednou mu někdo řekl, že v lidském těle je asi tolik krve, jako v soudku piva.

Obraz dopadu Deanovy roztráštěné hlavy na stěnu kanceláře Caseovi vždycky připomněl něco jiného, něco temnějšího, skrytého, něco, co unikalo, ponořovalo se jako ryba mimo jeho dosah.

Linda.

Deane. Krev na stěně dovozcovy kanceláře.

Linda. Pach spáleného masa v temnotách arény v Chiba. Molly s pytlíkem zázvoru v ruce, plastik potažený vrstvou krve. Deane ji nechal zabít.

Wintermute. Vybavil si představu mikročipu, který šeptá v nitru vraku muže jménem Corto, slova tečou jako řeka, zatím splasklá nápodoba osobnosti zvané Armitage se pozvolna nadýmá někde v potměšlé ordinaci... Deanův analog mu řekl, že UI pracuje s fakty, že vychází ze skutečných událostí.

Ale co když Deane, ten pravý Deane, nechal Lindu zabít na Armitageův příkaz? Case šátral ve tmě po cigaretách a Mollyně zapalovači. Není důvod, proč Deana podezírat, řekl si a zapálil cigaretu. Není důvod.

Wintermute by dokázal vestavět osobnost i do škeble. Kam až může sahat jeho schopnost manipulace? Zadusil jehejuanku vedle popelníku a pokusil se usnout.

Sen, vzpomínky, vinuly se s jednotvárností nesestříhaného simstimového pásku. Když mu bylo patnáct, v létě strávil měsíc v pátém patře hotelu s celotýdenním nájmem s dívkou jménem Marlene. Výtah tenkrát nefungoval. Když jste rozsvítili, švábi prchali po šedavém porcelánu kuchyňky do odpadu. Spali s Marlene na roztrhané matraci bez prostěradel. Unikla mu ta první vos, která si v odprýsknutém laku okenního rámu vybuodovala svůj šedavý domeček z papíroviny a brzy tam bylo papírové hnízdo velké jako pěst a hmyz vylétal dolů na lov do uličky a bzučel jako miniaturní helikoptéry nad hnjícím obsahem popelnic.

Toho odpoledne, kdy vos, dala Marlene žihadlo, vypili každý tucet piv. "Zabij ty svině," řekla, oči zpitomělé vztekem a tupým vedrem pokoje, "spal je." Opilý Case štrachal na zakyslém záchodě a hledal Rollova draka. Rollo byl Marlenin bývalý - a jak Case tušil, stále ještě příležitostný - milenec, obrovitý rváč z Friska, s bílým bleskem vyholeným do tmavého zástřihu na hlavě. Drak byl druh plamenometu používaného ve Frisku, věc podobná tlusté hranaté baterce. Case zkontroloval baterie, zaklepal tím, aby se ujistil, že má dost paliva a přistoupil k otevřenému oknu. Hnízdo začalo bzučet.

Vzduch nad Sprawlem byl mrtvý, nehybný. Vos, vyrazila z hnízda a začala kroužit Caseovi nad hlavou. Case stiskl tlačítko zapalování, počítal do tří a stiskl spoušť. Palivo stlačené na sedm atmosfér proletělo do běla rozžhavenou cívkou. Pětimetrový jazyk jasného plamene smetl hnízdo dolů. Někdo přes ulici zajásal.

"Do prdele!" potácela se za ním Marlene. "Blbče! Tys je nespálil. Tys je jen vodhodil. Teď se vrátěj a zabijou nás." Jej hlas se mu zařezával do nervů a představoval si ji zaplavenou plameny, odbarvené vlasy se jí škvíří v zeleném ohni.

V uličce, s drakem v ruce, přistoupil k zčernalému hnízdu. Rozpadlo se. Popálené vosy sebou škubaly a zmítaly na asfaltu.

Spatřil to, co bylo až dosud skryté v hnízdu.

Hrůza. Spirálová továrna na zrození, stupňovité terasy buněk, bezmocné čelisti dosud nezrozených se ustavičně pohybovaly, postupný proces od vajíčka k larvě - téměř vos, až k vos. Před zrakem jeho mysli se rozjel jakýsi zpomalený film, který celou věc odhaloval jako biologický ekvivalent samopalu, odporný ve své dokonalosti. Vetřelci. Stiskl spoušť, ale zapomněl zmáčknout zapalování a palivo teklo na vyhřezlý zmučený život u jeho nohou.

Jakmile zapalování stiskl, všechno vybuchlo a spálilo mu to obočí. Uslyšel, jak se Marlene v otevřeném okně o pět pater výše směje.

Probudil se s pocitem, že zhasíná světlo, ale v pokoji byla tma. Vnitřní obrazy, přeludy na sítnici. Venku se na obloze objevily náznaky, že budou promítat úsvit. Žádné hlasy nebylo slyšet, jen voda zurčela dole pod Intercontinentalem.

Ve snu, těsně před tím, než zaplavil hnízdo palivem, spatřil na jeho boku jasně vytlačenou značku T - A společnosti Tessier-Ashpool, jako kdyby ji tam umístily samy vosy.

Molly trvala na tom, aby se nalíčil na hnědo, a tvrdila, že bledost Sprawlu by tu moc budila pozornost.

"Kristepane," řekl, stojí nahý před zrcadlem, "myslíš, že to vypadá opravdově?" Klečela vedle něho a vytlačovala mu zbytek tuby na levý kotník.

"Ne, ale vypadá to, že se dost snažíš to napodobit. Tady. Tady toho máš na noze málo." Vstala a hodila prázdnou tubu do pleteného košíku. Nic v pokoji nevypadalo jako strojově vyrobené nebo plastické. Case věděl, že je to drahé, ale byl to styl, který ho vždycky vztekal. Pěnovka na veliké posteli byla zbarvená tak, aby vypadala jako písek. Byla tam spousta světlého dřeva a ručně spředených tkanin.

"A co s tebou," zeptal se, "ty se nepojednáš nahnědo? Nevypadáš, že bys zrovna všechen čas trávila na sluníčku."

Měla na sobě volné šaty z černého hedvábí a černé španělské boty. "Jsem exot. Obstarala jsem si k tomu dokonce slamák. Kdežto ty bys měl vypadat jako lacinej frajer, kterej kouká kde co urvat, takže tvůj instantní bronz je oukej."

Case zachmuřeně hleděl na svou sinalou nohu a pak se na sebe podíval do zrcadla. "Kristepane. Nevadí, když se už oblíknu?" Odešel k posteli a natáhl si džíny. "Spala jsi dobře? Nevšimla sis nějakýho světla?"

"Něco se ti zdálo," řekla.

Posnídali na střeše hotelu, na jakémsi trávníku, pokrytém pruhovanými slunečníky a podle Casea nepřírozným množstvím stromů. Vyprávěl jí, jak se v Bernu pokoušel nabourat UI. Celý problém odposlouchávání byl už akademický. Jestliže si je Armitage natáčí, dělá to prostřednictvím Wintermutea.

"A bylo to fakt reálný?" ptala se, ústa plná chlebičku se sýrem. "Jako simstim?"

Přisvědčil. "Reálný jako tohle všechno," dodal a podíval se kolem. "Možná víc." Stromy byly malé, sukovité, neslychaně staré, výsledek genového inženýrství a chemické manipulace. Case by se musel hodně snažit, aby rozeznal borovici od dubu, ale smysl pro styl kluka z ulice mu napovídal, že tyhle byly příliš jasně, příliš úplně a definitivně stromovité. Mezi stromy, na mírných a příliš vymyšleně nepravidelných svazích sladce zelené trávy, světlé slunečníky ochraňovaly hosty hotelu před neměnným svitem Lado-Achesonova slunce. Výbuch francouzštiny od sousedního stolu upoutal jeho pozornost: zlatá mládež, kterou včera večer viděl na rogalech nad vodní tříští. Teď si všiml, že jsou nepravidelně zbarvení, tužkový efekt vyvolaný selektivním melaninovým dopingem, rozmanité, rovně ohraničené stíny zvýrazňovaly muskulaturu, malá řadra dívky, zápěstí jednoho z chlapců, spočívající na bílém emailu stolní desky. Caseovi připadali jako stroje postavené na závody; doladil je i holič, i návrháři bílých bavlněných šortek, i řemeslníci, kteří jim vyrobili kožené sandály a jednoduché šperky. Za nimi, u dalšího stolu, seděly tři Japonky v rubáších z Hirošimy a čekaly na své muže, oválné tváře pokryté umělými odřeninami; to byla, jak věděl, velmi konzervativní móda, která v Chiba byla málo k vidění.

"Co to tu smrdí?" zeptal se Molly a krčil nos.

"Tráva. Takhle smrdí, kdy ji posekají."

Armitage a Riviera přišli, právě když dopili kávu, Armitage v khaki oděvu na míru, který vypadal, jako kdyby si z něho právě sundal výložky, Riviera ve volných šedých šatech z pruhovaného sukna, které trapně připomínaly vězení.

"Molly, láska," řekl Riviera, téměř ještě před tím, než dosedl na židli, "musíš mi přidělit víc té tvé medicíny. Jsem úplně pryč."

"Petře," řekla, "a co když ne?" Usmála se, aniž obnažila zuby.

"Ale jo," řekl Riviera, blýskl po Armitageovi pohledem a znovu se k ní vrátil.

"Dejte mu ji," řekl Armitage.

"Celej se na to třeseš, co?" Vytáhla z vnitřní kapsy plochý balíček v plastickém obalu a hodila mu ho. Riviera ho chytil ve vzduchu. "Mohl by se voddělat," řekla Armitageovi.

"Mám dnes odpoledne přehrávku," řekl Riviera, "musím bejt ve formě." Sevřel plastický balíček do hrsti a usmál se. Vyhrnul se mu z ní roj lesklých brouků, ale hned zmizel. Hodil balíček do kapsy pruhovaného saka.

"Vy také máte dnes odpoledne přehrávku, Casei," řekl Armitage. "Na remorkéru. Chci, abyste zašel do profi obchodu, obstaral jste si vaku oděv, odzkoušel ho a dostal se na loď. Máte na to tři hodiny."

"Proč jsme se museli mlátit v tý popelnici, kdežto vy dva jste si vzali taxíka JAL?" zeptal se Case Armitagea, ale raději se mu nepodíval do očí.

"Napadlo to zionity. Při přesunu je to dobré krytí. V záloze mám větší loď, ale remorkér je nenápadný."

"A co já?" zeptala se Molly. "Dneska jsem na ocet?"

"Chci, abyste se vypravila až na konec osy a odzkoušela si nula gé. Zítra byste se snad mohla vypravit na druhou stranu." Na Straylight, uvědomil si Case.

"Kdy?" zeptal se Case a střetl se s jeho bledým pohledem.

"Brzy," řekl Armitage. "Běžte, Casei."

"Pane, bylo to moc skvělý, pane," říkal Maelcum, když pomáhal Caseovi z červeného vakuového obleku Sanyo. "Aerol povídal, že to bylo moc skvělý." Aerol čekal na jednom ze

sportovních hřišť na konci cívky, nedaleko beztlížné osy. Aby se tam dostal, Case sjel výtahem dolů do trupu a pak si sedl na miniaturní indukční vláček. Jak se průměr cívky zmenšoval, klesala i přitažlivost. Uvědomil si, že někde nad jeho hlavou jsou hory, po kterých lezla Molly, cyklistický stadión a vypouštěcí rampa pro rogala a miniaturní ultralehké letouny.

Aerol ho přepravil na Marcus Garvey v rámovém skútru poháněném chemickým motorem.

"Před dvěma hodinami," řekl Maelcum, "jsem převzal já pro vás dodávku zboží z Babylóna; hodný chlapeček Japoneček v jachtě, moc pěkný jachtě."

Když se uvolnil z obleku, Case se opatrně protáhl nad Hosakou a šátral po řemenech sítě. "Dobře," řekl, "podívejme se na to."

Maelcum se vytasil s hroudou bílé pěny o něco menší než Caseova hlava, z boční kapsy flekatých šortek vytáhl vyhazovák s perleťovou rukojetí, připoutaný zeleným nylonovým lankem, a opatrně plastik rozřízl. Vytáhl jakýsi hranatý předmět a podal ho Caseovi. "To je část nějaké zbraně, pane?"

"Ne," řekl Case a vrátil mu ho, "to je zbraň. Je to virus."

"Ne na téhle milé lodi, pane," řekl Maelcum pevně a sáhl po ocelové krabici.

"Program. Virový program. Do tebe se nedostane, nedostane se ani do tvého softwaru. Potřebuju ho nejdřív přes interface prohnat mašinou, než se může do něčeho pustit."

"Dobrá, ten páneček Japoneček, on říkal že tady Hosaka vám poví každé co a každé jak, které budete vy chtít poznat."

"Fajn. A teď mě tu s tím nechej, okej?"

Maelcum švihl nohama a odplul kolem pilotní konzole, aby se věnoval temovací pistoli a svým vlasům. Case rychle odhlédl od poletujících šupin průhledného tmelu. Nevěděl přesně proč, ale nějak mu připomínaly nevolnost KAS.

"Co to je za krám?" zeptal se Hosaky. "Balíček pro mne."

"Podle kódovaného přenosu dat z Bockris Systems GmbH z Frankfurtu obsah dodávky je defekční program Kuang Grade Mark Eleven. Bockris je dále toho mínění, že interface s Ono-Sendai Cyberspace 7 je plně kompatibilní a podává optimální defekční schopnosti, zejména pokud jde o současné vojenské systémy..."

"A co UI?"

"Současné vojenské systémy a umělé inteligence."

"Kristepane. Jak že se to menuje?"

"Kuang Grade Mark Eleven."

"To je čínsky?"

"Ano."

"Konec." Case připevnil kazetu s virem pomocí stříbrného pásku k boku Hosaky a vzpomínal při tom, co mu Molly vyprávěla o Macau. Armitage překročil hranici v Zhongshanu. "Jo," řekl, když si na něco vzpomněl, "otázka. Komu patří Bockris, kdo jsou ty lidi ve Frankfurtu?"

"Přestávka pro interorbitální přenos," řekla Hosaka.

"Zakóduj to. Standartní obchodní kód."

"Hotovo."

Zabubnoval prsty na Ono-Sendaii.

"Reinhold Scientific A.G., Bern."

"Tak znovu. Komu patří Reinhold?"

Potřeboval ještě tři další skoky po žebříku, než přišel na Tessier-Ashpool.

"Dixie," řekl a napíchl se, "co víš o čínskejch virovejch programech?"

"Nic moc."

"Slyšel jsi někdy o vymakaným systému jako je Kuang Mark Eleven?"

"Ne."

Case vzdychl. "Tak hele, mámu tu uživatelskej čínskej ledoborec, kazetu na jednu ránu. Náký lidi ve Frankfurtu říkaj, že to udělá UI."

"Možný. Jistě. Pokud je to vojenský."

"Vypadá na to. Poslyš, Dixi, udělej mi službičku se tvou minulostí, jo? Vypadá to, že Armitage chystá jízdu na UI, kerá patří Tessier-Ashpoolu. Základnu má v Bernu, ale je spojená s druhou, která je v Riu. Ta v Riu je ta samá, co tě tenkrát poprvé sejmula až na čáru. Takže to vypadá, že jsou propojený via domovskou základnu T-A ve Straylight tam dole na konci cívky a že si máme prořezat díru tím čínským ledoborcem. Takže jestli je za tou šaškárnou Wintermute, platí nás za to, abysme ho spálili! Jako by chtěl spálit sám sebe. A něco, co si říká Wintermute, se snaží mě

přetáhnout na stranu, snad abych napálil Armitage. Co to má všechno bejt?"

"Motiv," řekl konstrukt. "S UI jsou vždycky potíže s motivama. Nejsou to lidi, chápeš?"

"No to je přece jasný."

"Ale ne. Já tím myslím, že to vážně nejsou lidi. A nemůžeš je tak brát. Já taky nejsem člověk, ale jednám tak. Chápeš to?"

"Hele, moment," řekl Case. "Ty ale máš pocity, nebo ne?"

"No, mám dojem, že jo, ale ve skutečnosti jsem jenom halda ROM. Je to, myslím, taková... filozofická otázka." Ošklivý pocit smíchu projel Caseovi páteří. "Ale já ti básničky psát nebudu, jestli mi rozumíš. Ale ta UI, ta by mohla. Ale v žádném smyslu není lidská."

"Takže ty myslíš, že na ten motiv nepřijdem?"

"Je nezávislá?"

"Má švýcarský občanství, ale základní software a základna patří T-A."

"No to je výborný," řekl konstrukt. "To je jako kdyby mi patřil tvůj mozek i se vším, co ví, ale myšlenky by měly švýcarský občanství. Ta má kliku, ta UI."

"Kvůli tomu že by se chtěla sama spálit?" Znervóznělý Case začal nazdařbůh klepat do mašiny. Matrix se zamlžil, pak mlha roztála a Case spatřil růžové koule představující sikkimský ocelářský kombinát.

"Co se týče UI, autonomie je habaďůra. Podle mýho, Casei, ona po tobě chce, abys přeřezal hardwarový pouta, který bráněj, aby to kotě bylo moc chytrý. A nepovím ti, jak bys mohl rozeznat, dejme tomu, tah vymyšlenej matefskou společností od tahu, kterej UI udělá na vlastní pěst, a z toho pochází celej ten zmatek." A znovu ten ne-smích. "Víš, tyhle krámy dovedou makat hodně tvrdě, když třeba sestavujou kuchařku nebo tak, ale v tý minutě, a tím myslím nanosekundu, jakmile některýho z nich napadne, že by mohl bejt chytřejší, Turing ho sejme. Nikdo těm sviňákům nevěří, to přece víš. Každá UI má v sobě namontovanej elektromagnetickej revolver namířenej na čelo."

Case hleděl na růžové koule v Sikkimu.

"Fajn," řekl nakonec, "já ten virus spustim. Chtěl bych, abys mi sjel jeho instrukční program a řekl mi, co si o něm myslíš."

Nejasný pocit, že mu někdo čte přes rameno, ho opustil, ale za několik vteřin se vrátil. "Prvotřídní svinstvo, Casei. Pomalej virus. Podle odhadu mu to trvá šest hodin, než rozlouskne vojenskej cíl."

"Nebo UI." Vzdychl. "Můžem to spustit?"

"Jistě," řekl konstrukt, "leďa že by v tobě byl ten zvrhlej strach před smrtí."

"Někdy se opakuješ, kamaráde."

"To patří k mý povaze."

Když se vrátil do Intercontinentalu, Molly spala. Sedl si na balkón a díval se, jak ultralehké letadlo s duhovými polymerovými křídly opisuje okrouhlé tvary Freeside, vrhá trojúhelníkový stín na trávníky a střechy, až zmizelo za pruhem Lado-Achesonova systému.

"Chci si prásknout," oznámil umělé modři oblohy. "Chci se vážně zfetovat, víš? Zfixlovaná slinivka, napíchnutý játra, pytlíky se sračkama mi tajou, seru na to všechno. Chci si prásknout."

Vyšel ven, aniž probudil Molly, jak doufal. S jejími brýlemi si tím nebyl nikdy jist. Setřásl s ramen napětí a vstoupil do výtahu. Nahoru jel s mladou Italkou v neposkvřených bílých šatech, lícemi zamazanými čímsi černým a matným. Na bílých nylonových botách měla ocelové drapáky; draze vypadající věc, kterou měla v ruce, připomínala křížence mezi miniaturní veslovou lodí a ortopedickou podpěrou. Zřejmě právě hrála nějakou zajímavou hru, ale Case neměl představu, jakou.

Na střeše na trávníku se propletl houštinou stromů a deštníků, až si našel bazén, nahá těla se tam leskla na tyrkysových dlaždicích. Ukryl se do stíny plátěné stříšky a přitiskl svůj čip k temné skleněné desce.

"Suši," řekl, "jakejkoli druh máte." O deset minut později mu nadšený čínský číšník přinesl jídlo. Žvýkal tuňáka s rýží a díval se, jak se lidé opalují. "Kristepane," řekl, "já se z toho zcvoknu."

"To ani nemusíte říkat," řekl někdo, "to já už vím. Vy jste gangster, vidíte?"

Sedla si k jeho židli na bobek a nechala kapat vodu na dlaždice. Štíhlé vysoké tělo a bronz urychlený melaninem, ale žádná umělotina z Paříže. "Káťa," řekla.

"Lupus," po chvíli.

"Co je to za jméno?"

"Řecký," řekl.

"Vážně jste gangster?" I přes melanin jí naskákaly pihy.

"Jsem závislej na drogách, Káťo."

"Jakých?"

"Stimulanty. Stimulanty centrální nervový soustavy. Mimořádně silný stimulanty centrální nervový soustavy."

"Jejda, a máte nějaké?" Přisunula se blíž. Kapky chlorované vody mu skanuly na nohavici.

"Ne. V tom je problém, Káťo. Nevíš, kde bysme si mohli nějaký sehnat?"

Káťa se pohupovala po opálených kolenou a olizovala si pruh hnědavých vlasů, který jí přecházel přes ústa.

"Na co máš chuť?"

"Žádněj koks, žádněj amfetamin, ale síla, musí to bejt síla." Co bych za to dal, pomyslí si chmurně a neodpověděl na její úsměv.

"Betafenetylamin," řekla. "Nic ve zlém, ale je to na tvůj čip."

"Děláš si srandu," řekl Kátin druh a spolubydlící, když mu Káťa vysvětlila zvláštnosti slinivky z Chiba. "Chci říct, to je nemůžeš zažalovat, nebo něco? Zneužití?" Jmenoval se Bruce. Vypadal jako kopie Káti, včetně těch pih.

"Víš," řekl Case, "takovejch věcí je ve mě víc. Jako manipulace se tkáněma a tak." Ale Bruceovy oči se už zahalily mázdrou nudy. Dovede se soustředit asi jako komár, pomyslel si Case, když mláďencovi hleděl do hnědých očí.

Jejich pokoj byl menší, než v jakém bydleli s Molly a byl v jiném patře, blíže k povrchu. Na balkónovém okně bylo nalepeno pět velkých cibachromů Tally Ishamové, aby místnost vypadala větší.

"Jsou prima, co?" zeptala se Káťa, když si všimla, že se dívá na transparence. "Moje. Fotila jsem ji v Pyramidě S/N, když jsme posledně byli dole ve studni. Ona byla takhle blízko a jenom se usmívala, tak přirozeně! A bylo to tam hrozný, Lupusi, den před tím teroristi skupiny Ježíš Je Král dali do vody ten jed, víš?"

"Jo," řekl Case a byl najednou nesvůj, "moc hrozný."

"Takže," vstoupil Bruce do hovoru, "pokud jde o ten beta, co chceš koupit..."

"Jde o to, jestli ho strávím?" pozvedl Case obočí.

"Něco ti povím," řekl chlapec. "Vyzkoušej to. Jestli ti to slinivka pustí, bude to dobrý. První rána zdarma."

"To už jsem jednou slyšel," řekl Case a vzal světlemodrý derm, který mu Bruce podával přes černé prostěradlo.

"Case?" Molly seděla na posteli a setřásala vlasy se zrcadlovek.

"Kdo jinej, pušo?"

"Co to v sobě máš?" Zrcadla ho sledovala přes pokoj.

"Zapomněl jsem, jak se to vyslovuje," řekl a vytáhl z kapsy košile pevně srolovaný proužek modrých dermů zatavených do bublin.

"Kristepane," řekla, "zrovna tohle jsme potřebovali."

"Pravdivější slova nikdy nikdo neřek."

"Pustím tě na dvě hodiny z dohledu a ty se zřídíš." Zavrtěla hlavou. "Doufám, že se dáš dohromady na večeři s Armitagem dnes večer. Máme ji v budově Twentieth Century. Budem taky koukat, jak se Riviera naparuje se svým uměním."

"Jo," řekl Case, protahoval se v kříži, úsměv trvale vtisknutý do výrazu spokojenosti, "bezvadný."

"Čéče," řekla, "ať s tebou udělali chirurgové v Chiba co chtěli, až se to složí, budeš v pěkným průseru."

"Kecy, kecy, kecy," řekl a rozepínal si pásek. "Prd. Smrt. To sem slyšel mockrát." Svléknul si kalhoty, košili, prádlo. "Řek bych, že bys měla mít rozum a využít máho nepřirozeného stavu." Podíval se dolů. "No tak, koukni se na ten nepřirozenej stav."

Zasmála se. "Nevydrží."

"Ale vydrží," řekl a vlezl si na pískově zbarvenou pěnovku, "právě to je na něm nepřirozený."

11.

"Co je to s vámi, Casei?" ptal se Armitage, zatímco je číšník uváděl ke stolu ve Vingtieme Siecle. Byl to nejmenší a nejdražší z několika plovoucích restaurantů na jezírku poblíž Intercontinentalu.

Case pokrčil rameny. Bruce mu neřekl, jakou bude mít kocovinu. Pokusil se zvednout sklenici vody s ledem, ale třásl se mu ruce.

"Asi jsem něco snědl."

"Nechám vás prohlédnout lékařem," řekl Armitage.

"To je jenom hystaminová reakce," lhal Case. "Na cestách mě to někdy chytne, když něco sním."

Armitage na sobě měl tmavý oblek, pro tuto příležitost příliš slavnostní, s bílou hedvábnou košilí. Když zvedal sklenici s vínem, aby usrkl, zachrastil jeho zlatý náramek. "Už jsem vám objenal."

Molly a Armitage tiše jedli a Case nervózně pižlal svůj steak, rozkouskoval ho na sousta, která stejně nesnědl a nakonec toho všeho nechal.

"Kristepane," řekla Molly, její talíř prázdný. "Dej to sem. Víš, kolik to stojí?" Vzala si jeho talíř.

"Celej rok se pipraj se zvířetem a pak ho zabijou. To není z laboroky."

"Nemám hlad," uspěl říci Case. Měl podmrazený mozek. Ne, řekl si, hodili mu ho do rozpáleného tuku a nechali ho tam, až tuk vychladl, tlustá tupá mastnota zatuhla ve zvrásněných záhybech, ostřelovaných červenozelenými šipkami bolesti.

"Vypadáš kurevsky blbě," řekla Molly rozjařeně.

Case okusil víno. Po betafenethylaminu chutnalo jako jodová tinktura.

Světla se ztlumila.

"Le Restaurant Vingtieme Siecle," ozval se neosobní hlas se zřetelným přízvukem Sprawlu, "má to čest představit holografický kabaret Petra Rivieri." Řídký potlesk od stolečků. Číšník zapálil svíčku a umístil ji doprostřed jejich stolu a pak se jal uklízet talíře. Svíčky záhy svítily na každém ze dvanácti stolů v restaurantu a nalévaly se drinky.

"Co se děje," řekl Case Armitageovi, který neodpověděl.

Molly se šťourala v zubech vínově zbarveným nehtem.

"Dobry večer," řekl Riviera a postoupil na jevištětku, umístěném na vzdálenějším konci místnosti. Case zamrkal. Byl v takovém stavu, že si jevištětka ani nevšiml. Nepostřehl, odkud Riviera vlastně přišel. Nevinnost se zhoršovala.

Nejdřív si myslel, že na toho člověka svítí bodový reflektor.

Riviera zářil. Světlo ho oblévalo jako druhá pokožka, ozařovalo tmavé závěsy za jeho zády. On byl ten reflektor. Riviera se usmál. Měl na sobě bílý smoking. V hloubi černého karafiátu zářily modré uhlíky. Když zvedl ruce na pozdrav, jakoby chtěl publikum obejmout, z nehtů mu vylétly blesky. Case poslouchal, jak mělká voda šplouchá o stěnu restaurantu.

"Dnes večer," řekl Riviera a podlouhlé oči mu zářily, "bych vám chtěl ukázat něco mimořádného. Nová čísla." Na dlani zvednuté ruky se mu vyrtvořil rubín studeného světla. Zahodil ho. Z místa dopadu se vylétla šedá holubice a zmizela do stínů. Někdo zahvízdal. Několik lidí zatleskalo.

"Název tohoto představení zní ‚Loutka‘." Riviera spustil ruce. "Rád bych věnoval tuto dnešní premiéru zde, dnes večer, lady 3Jane Marie-France Tessier-Ashpoolové." Vlna zdvořilého potlesku. Když utíchal, zdálo se, že Riviera vyhledal očima jejich stůl. "A ještě jedné dámě."

Světla v restauraci na několik vteřin úplně pohasla a svítily zde jenom svíčky. Rivierova holografická aura zhasla spolu se světly, ale Case ho stále ještě viděl stát se sklopenou hlavou.

Začaly se tvořit nejasné světelné linky, svislé i vodorovné a postupně vykreslily kolem jeviště krychli. Světla v restaurantu začala opět slabě zářit, avšak orámování jeviště vypadalo, jako kyby bylo vytvořeno ze zmražených měsíčních paprsků. Hlavu sklopenou, oči zavřené, ruce strnulé podél boků, Riviera se chvěl, nejspíš soustředěním. Prázdna krychle se najednou zaplnila, stala se z ní místnost, místnost bez čtvrté stěny, takže diváci mohli vidět dovnitř.

Riviera se na pohled poněkud uvolnil. Pozvedl hlavu, ale oči držel zavřené. "Vždycky jsem žil v tomto pokoji," řekl. "Nevzpomněl bych si, že jsem kdy žil v jiném pokoji." Stěny pokoje pokrývala nažloutlá bílá omítka. Uvnitř byly dva kusy nábytku. Jeden byl obyčejná dřevěná židle, druhý nabílo natřené železné lůžko. Barva popraskala a oprýskala, pod ní bylo černé železo. Na posteli ležely obyčejné matrace. Na nich skvrnitě cíchy s opranými hnědými pruhy. Na pokrouceném kusu černého drátu visela nad postelí holá žárovka. Case si všiml, že na horní části žárovky leží tlustá vrstva prachu. Riviera otevřel oči.

"Vždycky jsem býval v tomto pokoji sám." Posadil se na židli, tváří k posteli. Modré uhlíky stále ještě doutnaly v černé květině na jeho klopě. "Nevím, kdy poprvé jsem začal o ní snít," řekl, "ale vzpomínám si, že poprvé to byl jen přelud, pouhý stín."

Na posteli něco bylo. Case zamrkal. Nic.

"Ani jsem ji nemohl zadržet, zadržet ve své mysli. Ale chtěl jsem ji zadržet, zadržet a navíc..." Jeho hlas se dobře nesl v šumu restaurantu. O stěnu sklenice zacinkl led. Někdo se zachichotal. Někdo japonsky zašeptal nějakou otázku. "Říkal jsem si, zda bych dokázal zviditelnit nějakou její část, aspoň malou, abych tuto část mohl dobře vidět, do nejmenších podrobností..."

Teď ležela na matracích ženská ruka, dlaní vzhůru, prsty bledé až bílé.

Riviera se nachýlil, ruku uchopil a jal se ji lehce hladit. Prsty se pohnuly. Riviera pozvedl ruku k ústům a začal olizovat konečky prstů. Nehty byly ozdobeny vínově červeným lakem.

Jak Case viděl, byla to ruka, ale ne uťatá ruka; pleť se vytrácela plynule, neporušena a nepotrhána. Vzpomněl si na kosočtverec tetované tkáně ze zkumavky ve výkladní skříni chirurgického butiku v Ninsei. Riviera přiržoval ruku u svých rtů a olizoval dlaň. Prsty ho dráždivě hladily po líci. Ale teď už na posteli ležela druhá ruka. Když po ní Riviera sáhl, prsty té první se mu sevřely kolem zápěstí, náramek z masa a kostí.

Představení pokračovala podle své vlastní surreálné logiky. Následovaly paže. Chodidla. Nohy. Nohy byly velmi krásné. Caseovi se točila hlava. Měl sucho v krku. Vypil poslední zbytek vína.

Riviera byl teď nahý v posteli. Jeho šaty byly součástí projekce, avšak Case nepostřehl, kdy zmizely. Černá květina ležela v nohách postele, stále ještě záříc svým vnitřním modrým plamenem. Pak se vytvořil trup, Riviera ho hlazením přiměl k existenci, bílé, bezhlavé a dokonalé, zářící jemným leskem potu.

Mollyno tělo. Case zíral, ústa otevřená. Nebyla to však Molly; byla to Rivierova představa Molly. Nadra nebyla správná, s příliš velkými a tmavými bradavkami. Riviera a torzo bez údů vířili po posteli a ruce se zářivými nehty po nich šplhaly. Postel teď byla pokryta zřasenou krajkou, žlutnoucí, tak setřelou, že se pod dotykem rozpadala. Oblaka prachu vřela kolem Rivieri a škrabající se nohou a oplzle hladících a štípajících rukou.

Case pohlédl na Molly. Byla bledá ve tváři; barvy Rivierovy projekce se vzdouvaly a zmítaly v jejích zrcadlech. Armitage se naklonil kupředu, ruce kolem stopky vinné sklenice, bezbarvé oči upřené na jeviště, na zářící místnost.

Teď se údy spojily s trupem a Riviera se zachvěl. Byla tu hlava, obraz byl úplný. Mollyna tvář, jemná rtuť zaplavující oči. Riviera a Molly začali znovu souložit s obnovenou intenzitou. Potom obraz pomalu zvýraznil zařatou ruku a jejích pět vytasených čepelí. S malátnou, snovou cílevědomostí rozpoltila Rivierova nahá záda. Case si všiml obnažené páteře, ale to už byl na nohou a potácel se ke dveřím.

Přes palisandrové zábradlí zvracel do klidné vody jezera. Něco, co mu svíralo hlavu jako šroub, najednou zmizelo. Klekl si, tvář přitíštěnu ke chladnému dřevu, a díval se přes mělké jezero na jasnou záři Rue Jules Verne.

Case už takové představení viděl; když býval mladík, ve Sprawlu se tomu říkalo "snový reál". Vzpomínal na hubené Portorikánce pod lampami East Side, kteří snili reál v prudkém rytmu salsy, snili reál rozechvělých vášnivých dívek a čumilové k tomu tleskali. Ale k tomu byl zapotřebí nákladák krámů a nešikovné trodové helmy.

O čem Riviera snil, to jste měli. Case potřásl bolavou hlavou a plivl do jezera.

Dovedl si představit konec, finále. Byla to obrácená symetrie: Riviera sestavil dívku snů a dívka snů ho rozebrala na kusy. Těma rukama. Krev snů se vsákla do práchnivých krajků.

Jásot z restaurantu, potlesk. Case vstal a otíral si ruce o šaty. Obrátil se a vešel zpátky do Vingtieme Siecle.

"Kde je Molly?" zeptal se Case.

"Pryč," řekl Armitage.

"Šla za ním?"

"Ne." Ozvalo se jemné cink. Armitage se podíval dolů na skleničku. Levou rukou zvedal číšku s červeným vínem. Ulomená stopka čněla vzhůru jako ledový stěp. Case ji sebral a hodil do sklenice s vodou.

"Armitage, řekněte mi, kam šla."

Rozsvítila se světla. Case hleděl do bezbarvých očí. Nebylo v nich vůbec nic. "Odešla se připravit. Už ji neuvíďte. Budete spolu až v akci."

"Proč jí to Riviera provedl?"

Armitage vstal a upravoval si klopou saka. "Trochu se vyspěte, Casei."

"Zítřka to sjedem?"

Armitage ho obdařil bezvýznamným úsměvem a šel pryč, k východu.

Case si třel čelo a díval se kolem sebe po místnosti. Hosté vstávali, ženy se smály žertům mužů. Poprvé si všiml lóží, svíčky tam plály v temném soukromí. Zaslých cinkání stříbrných příborů a tlumenou konverzaci. Svíčky vrhaly na strop roztančené stíny.

Dívčina tvář se objevila s náhlostí nějaké Rivierovy projekce, malé ruce na vyleštěném dřevu balustrády; nahnula se vpřed, tvář jako u vytržení, jak se mu zdálo, temné oči upřené kamsi dozadu. Na jevišti. Byla to zajímavá tvář, ale nikoli krásná. Trojúhelníková, s velkými lícními kostmi, jež však kupodivu vypadaly křehce, ústa široká a pevná, podivně vyvažovaná úzkým, ptačím nosem s rozechvělým chřípím. A potom zmizela, zpět do soukromí smíchu a tance svíček.

Když vycházel z restaurace, všiml si dvou mladých Francouzů a jejich dívky, kteří čekali na přívoz na druhý břeh, kde bylo nejbližší kasino.

Jejich pokoj byl tichý, pěnovka hladká jako pláž po odlivu. Její vak zmizel. Hledal vzkaz. Nenašel nic. Přešlo několik vteřin, než za oknem viděl jinou scénu než záznam svého napětí a zoufalství. Podíval se vzhůru a spatřilo panorama Desideraty, drahých obchodů: Gucci, Cujako, Hermes, Liberty.

Upřeně se díval, pak potřásl hlavou a přešel k panelu, jímž se dosud nezabýval. Vypnul hologram a odměnil ho pohled na baráky terasovitě uspořádané na protějším svah.

Zvedl telefon a odnesl ho z chladného balkónu.

"Dejte mi číslo na Marcus Garvey," řekl recepci. "Je to remorkér, registrovaný v hroznu Zion."

Hlasový čip odrecitoval desetiferné číslo. "Pane," dodal, "zmíněná registrace je panamská."

Maelcum se ozval po pátém vyzvánění.

"Case. Maelcume, máš modem?"

"Jo. V navigační kajutě, víme?"

"Brácho, můžeš pro něj kvůli mně dojít? Zapoj mi ho na Hosaku. Pak zapni mou mašinu. To je ten krám s těma tahama."

"Jakpak se tam pán má?"

"No, potřebuju, abys mi pomoh."

"Běžím, pane. Přinesu modem."

Zatímco Maelcum připojoval obyčejnou telefonní linku, Case naslouchal vzdálenému šumu.

Když uslyšel zapípnutí, řekl Hosace:

"Zaleduj to."

"Hovoříte ze soustavně monitorované oblasti," řekl computer opatrně.

"Ser na to," řekl Case. "Zapomeň na led. Připoj konstrukt. Dixie?" "Ahoj Casei." Čára hovořil prostřednictvím čipu v Hosace a jeho pečlivě vybudovaný přízvuk se tím zcela vytratil.

"Dixie, musíš sebou teďka hodit a něco pro mě udělat. Jdi na to hodně zvostra. Molly někde je a já chci vědět, kde. Jsem na 335W v Intercontinentalu. Ona je tu taky zapsaná, ale nevím, pod jakým jménem. Sjeď to po telefonní lince a prober mi jejich záznamy."

"Už jdu na to," řekl Čára. Case slyšel bílý zvuk invaze. Usmál se. "Hotovo. Rosa Kolodnyová. Odhlášena. Za pár minut se provrtám hloubějc do jejich bezpečácký sítě a budu vědět víc."

"Jeď."

Sluchátko pískalo a klapalo konstruktovým úsilím. Case odnesl přístroj zpět do pokoje a položil sluchátko přední stranou na pěnovku. Šel do koupelny a vyčistil si zuby. Když z ní vycházel, rozsvítil se monitor domácího audiovizuálního komplexu Braun. Japonská pop hvězda spočívala na metalických polštářích. Neviditelný novinář jí kladl otázku v němčině. Case zíral. Obraz poskočil v zubatině modré interference. "Drahoušku Casei, nepřišel jsi o rozum, chlape?" Důvěrně známý hlas hovořil pomalu.

Na skleněné stěně balkónu naskočil obraz Desideraty, ale pouliční scéna se rozplynula, přeměnila a objevil se vnitřek Jarre de Thé v Chiba, prázdný, červené neóny replikované v poškrábaném nekonečnu zrcadlových stěn.

Lonny Zone popošel kupředu, vysoký a mrtvolný, a jako obvykle se pohyboval s podmořsky pomalým půvabem. Stál sám mezi čtvercovými stolky, ruce v kapsách šedivých kaťat z šedivé žraločí kůže. "Člověče, vy ale vážně vypadáte bídně."

Hlas vycházel z reproduktorů Braun.

"Wintermute," řekl Case.

Pasák malátně pokrčil rameny a usmál se.

"Kde je Molly?"

"Nelámejte si tím hlavu. Dneska večer děláte kraviny, Casei. Čára žhaví dráty po celém Freeside. Nikdy by mě nenapalo, člověče, že něco takového uděláte. Nepatří to do vašeho profilu."

"Tak mi řekněte, kde je a já ho odvolám."

Zone zavrtěl hlavou.

"Vy si nedokážete nikdy pořádně svoje holky vohlídat, Casei, že ne? Pořád je ztrácíte, tak nebo onak."

"Natluču ti ten krám do hlavy," řekl Case.

"Kdepak. Vy nejste takový, člověče. Tohle vím. Víte, co vám povím? Myslím, že vy si myslíte, že jsem to byl já, kdo poradil Deanovi, aby zhasnul tu malou kundičku v Chiba."

"Nech toho," řekl Case a bezděky vykročil k oknu.

"Jenže já to nebyl. Co ale na tom záleží? Jak na tom opravdu panu Caseovi záleží? Přestaňte si dělat srandu sám ze sebe. Já znám tu vaši Lindu, člověče. Zná všechny Lindy. Jsou zákonitý výsledek mého pracovního procesu. Víte, proč se rozhodla vás vošulit? Z lásky. A vy jste se z toho moh posrat. Láska? Chcete si povídat o lásce? Milovala vás. To vím. Nestála za moc, ale milovala vás. Vy jste to nezvládl. Je mrtvá."

Caseova pěst odskočila od skla.

"Nesmíte si pokurvit ruce, člověče. Brzy začnete mydlit do mašiny."

Zone zmizel a nahradil ho pohled na noční Freeside a na světla baráků. Braun se vypnul.

Na posteli usilovně mečel telefon.

"Case?" Čára čekal. "Kde jsi byl? Něco mám, ale moc toho není." Konstrukt odříkal adresu. "Na to, že je to nightclub tam mají moc divnej led. To je všechno, co jsem moh sehnat, jinak bych tam musel nechat vizitku."

"Prima," řekl Case. "Řekni Hosace, ať řekne Mealcumovi, aby odpojil modem. Díky, Dixi."

"Potěšeníčko."

Dlouho seděl na posteli a vychutnával novinku, poklad.

Vztekl.

"Ahoj Lupusi. Hele, Kát'o, to je kámo Lupus." Bruce stál mezi dveřmi, kapala z něho voda, rozevřené zřítelnice. "My se ale zrovna sprchujeme. Chceš počkat? Chceš sprchu?"

"Ne. Dík. Potřebuju s něčím píchnout." Odstrčil chlapcovu paži a vstoupil do místnosti.

"No tohle, čéče, my zrovna..."

"Píchnete mi. Seš moc rád, že mě vidíš. Poněvadž jsme kámoši. Nebo nejsme?"

Bruce zamrkal. "No jo."

Case odříkal adresu, kterou mu dal Čára.

"Já věděla, že je to gangster," volala Kát'a vesele ze sprchy.

"Mám tříkolku Hondu," řekl Bruce a nepřítomně se usmál.

"Pojdeme hned," řekl Case.

"Na tom podlaží jsou buňky," řekl Bruce, když mu Case musel po osmé opakovat adresu. Vlezl si dozadu do Hondy. Červené laminátové šasi se zahoupalo na chromových tlumičích a kondenzovaná voda vyšpláchla z výfuku vodíkového motoru. "Budeš tam dlouho?"

"Těžko říct. Ale vy tu počkáte."

"Jo, počkáme." Poškrábal se po holé hrudi. "Myslím, že ta poslední část adresy znamená buňku. Číslo čtyřicet tři."

"Lupusi, oni tě tam čekají?" Kát'a natáhla krk nad Bruceovo rameno a hleděla vzhůru. Jízda jí vysušila vlasy.

"Zrovna moc ne," řekl Case. "To je chyba?"

"Jdi teda dolů na nejnižší podlaží a najdi si buňku té tvé kámošky. Když tě pustí dovnitř, prima. Když tě nebudou chtít vidět..." Pokrčila rameny.

Case se otočil a sestupoval po ocelovém spirálovém schodišti vypracovaném do květinových vzorů. Šest otoček a dostal se k nightclubu. Stanul, zapálil si jehejuanku a rozhlížel se po stolicích. Náhle pochopil smysl Freesidu. Kšefty. Mohl je cítit ve vzduchu. To bylo ono, místní

podnikání. Žádná naleštěná fasáda Rue Jules Verne, ale reál. Obchod. Tanec. Publikum bylo pomíchané, asi polovina turisté, druhá polovina obyvatelé ostrova.

"Dolů," řekl kolemjdoucímu číšníkovi. "Chci jít dolů." Ukázal mu čip Freesidu. Muž ukázal někam dozadu klubu.

Rychle kráčet kolem obsazených stolů a cestou zaslechl rozhovory v půl tuctu evropských jazyků.

"Chtěl bych buňku," oslovil dívku, která seděla u nízkého stolku s terminálem na klíně. "Nižší podlaží." Podal jí svůj čip.

"Preference pohlaví?" Přejela čipem po skleněné desce na přední straně terminálu.

"Ženské," řekl automaticky.

"Číslo třicet pět. Kdyby se vám tam nelíbilo, zavolejte. Před tím si můžete sjet naši nabídku specialit, jestli chcete." Usmála se. Vrátila mu čip.

Za zády se jí rozjely dveře výtahu.

Na chodbě byla modrá světla. Case vyšel z výtahu a vydal se nazdařbůh. Číslované dveře. Hukot jako v hale drahé kliniky.

Našel svoji buňku. Hledal tu, kde byla Molly, ale teď ve zmatku zvedl svůj čip a přiložil ho k černé sensorové soupravě přímo pod číslem.

Magnetický zámek. Zvuk mu připomněl Levné bydlení.

Dívka se posadila na posteli a řekla něco německy. Měla mírné nemrkavé oči. Automatický pilot.

Nervový sestřih. Pozpátku vyšel z buňky a zavřel dveře.

Dveře číslo čtyřicet tři byly stejné jako všechny ostatní. Zaváhal. Ticho na chodbě naznačovalo, že dveře jsou zvukotěsné. Nemělo smysl zkoušet čip. Zaklepal klouby na emailované kovové dveře. Nic. Dveře jako by pohlcovaly zvuk.

Přiložil čip k černé desce.

Západky cvakly.

Zřejmě ho nějak udeřila ještě než stačil doopravdy otevřít dveře. Byl na kolenou, ocelové dveře za zády a čepele na jejích vytrčených prstech se mu chvěly několik centimetrů od očí...

"Kristepane" řekla a když vstával, dala mu ze strany pohledek. "Ty jsi ale blbec, žes to zkusil. Jak jsi krucinál ty dveře otevřel, Casei? Casei? Je ti něco?" Naklonila se nad ním.

"Čip," řekl, lapaje po dechu. Z hrudi se mu rozlévala bolest. Pomohla mu vstát a zavedla ho do buňky.

"Tys je tam nahoře podmáznul?"

Zavrtěl hlavou a zhroutil se na postel.

"Vdechni. Počítej. Raz, dva, tři, čtyři. Vydrž. Teď ven. Počítej."

Držel se za žaludek.

"Kopla jsi mě," vymáčkl ze sebe.

"Mohlo to jít níž. Chtěla jsem bejt sama. Medituju, jasný?" Sedla si vedle něho. "A dostávám instrukce." Ukázala na malý monitor ve zdi naproti posteli. "Wintermute mi vypráví o Starlightu."

"A kde je ten masáček maňásek?"

"Žádný tu není. To je ta nejdražší ze všech zdejších specialit." Vstala. Měla na sobě svoje kožené džíny a volnou košili. "Wintermute říkal, že se zítra jede."

"Co to mělo znamenat, tam v restaurantu? A jak to, že jsi utekla?"

"Poněvadž bych mohla Rivieru zabít, kdybych zůstala."

"Proč?"

"Za to, co mi proved. To představení."

"Tomu nerozumím."

"Tohle stálo balík," řekla a natáhla pravou ruku, jako by v ní držela neviditelné ovoce. Pět čepelí vyklouzlo a pak se pomalu stáhlo zpět. "Výlohy za cestu do Chiba, výlohy za operaci, výlohy za úpravu nervového systému, aby člověk měl na tuhle výbavu reflexy... Víš, kde jsem vydělávala peníze, když jsem začínala? Tady. Ne úplně tady, ve Sprawlu, v podobném podniku. Na začátku je to sranda, protože jakmile ti implantujou sestřihovej čip, připadá ti to jako prachy zadarmo. Někdy se probudíš celej bolavej, ale to je všechno. Prostě se pronajímáš, to je všechno. Když to běží, nejsi u toho. Dům má software na všechno, co si zákazník chce dopřát..." Sevřela klouby, až jí zaprašťely. "Prima. Vydělávala jsem svý peníze. Potíž byla v tom, že sestřih a obvody z kliniky v Chiba nebyly kompatibilní. Takže pracovní doba začala bejt krvavá a já si začala vzpomínat... Jenže byly to jen zlý sny a ne všechny byly zlý." Usmála se. "Pak to začalo bejt čím dál divnější." Vytáhla z kapsy cigarety a jednu si zapálila. "Podnik zjistil, co s penězma dělám."

Čepele jsem měla, ale pořádná neuromotorická práce by potřebovala ještě další tři cesty do Chiba. Takže jsem v žádném případě nemohla přestat dělat maňáska." Vdechla a pak vydechla proud kouře a udělala tři bezvadné kroužky. "No a ten hajzl co řídil podnik, si nechal na míru ukuchtit software. Berlín, tam se dělaj sviňárny, víš to? Velkoobchod se špinavejma kšeftama je ten Berlín. Nikdy jsem se nedozvěděla, kdo napsal ten program, co do mě napojili, ale byl založenej na kompletní klasice."

"Věděli, že víš, o co jde? Že jsi při vědomí, když pracuješ?"

"Já nebyla při vědomí. Je to něco jako prázdněj kyberprostor. Stříbro. Voní jako déšť... Vidíš vlastní orgasmus, je jako malá nova zrovna na kraji prostoru. Ala začala jsem si pamatovat. Víš, jako sny. A tohle mi neřekli. Zapojili software a začali mě pronajímat na trhu specialit."

Vypadala, jako by mluvila z dálky. "Já to věděla, ale byla jsem zticha. Potřebovala jsem prachy. Sny byly horší a horší a já si říkala, že aspoň některý jsou jenom sny a mně začalo docházet, že šéf má kolem mě celou zvláštní klientelu. Pro Molly není nic dost dobrý, říkal šéf a vo ňákej prd mi zvednul plat." Zavrtěla hlavou. "Ten čurák si za mě účtoval osmkrát víc, než mi platil a myslel, že to nevím."

"Za co si účtoval?"

"Za zlý sny. Opravdový. Jednou večer... jednou večer, zrovna jsem se vrátila z Chiba." Zahodila cigaretu, rozšlápla ji patou, posadila se a opřela se o zeď. "Chirurgové se dostali až na kořen, při tý poslední cestě. Bylo to složitý. Museli něco provést s tím sestřihovým čipem. Přišla jsem k sobě. Zrovna jsem pracovala se zákazníkem..." Zabořila prsty hluboko do pěny. "Von byl senátor. Vidím před sebou ten jeho tlustej ksicht. Oba jsme byli od krve. Nebyli jsme sami. Ona byla..." Zacloumala pěnou. "Mrtvá. A ten tlustej čurák, ten říkal - ,Co se děje? Co se děje?' Poněvadž my ještě nebyli hotoví..."

Roztřásla se.

"Takže si myslím, že jsem tomu senátorovi dala, co opravdu chtěl, chápeš?" Přestala se třást. Pustila se pěny a prohrábla si prsty své tmavé vlasy. "Podnik na mě vypsál cenu. Musela jsem se chvíli schovávat."

Case na ni zíral.

"Takže Riviera mi včera večer sáhl na nerv," řekla. "Myslím, že si přál, abych ho pořádně nenáviděla a psychicky se vytočila tak, abych po něm šla."

"Po něm?"

"Už tam jsem. Straylight. Na pozvání Lady 3Jane, proto ty kraviny s dedikací. Byla v soukromý lóži, ta jedna..."

Case si vzponěl na tvář, kterou zahlédl. "Zabiješ ho?"

Usmála se. Chladně. "Jo, zemře. Brzo."

"Taky jsem měl návštěvu," řekl a vyprávěl jí o okně, ale přeskočil, co mu nepravý Zone vyprávěl o Lindě. Kývla.

"Možná, že chce, abys taky někoho nenáviděl."

"Možná, že už nenávidím."

"Možná, že nenávidíš sám sebe, Casei."

"Jaké to bylo?" ptal se Bruce, když Case nalézal do Hondy.

"Někdy to zkus," řekl a mnul si oči.

"Nikdy bych neřekla, že jseš týpek, který chodí na maňásky," řekla Kát'a nešťastně a přitiskla si k zápěstí čerstvý derm.

"Můžeme se teď vrátit domů?" ptal se Bruce.

"Jasně. Vyhoďme dole na Jules Verne, kde jsou bary."

12.

Rue Jules Verne byla okružní avenue, která obepínala cívku v prostředku, kdežto Desiderata běžela podél a končila na obou špičkách u agregátů Lado-Achesonových světelných čerpadel. Když jste uhnuli z Desideraty vpravo a vydali se po Jules Verne dost daleko, shledali jste, že se k Desideratě blížíte zleva.

Case se díval za Bruceovou tříkolkou, dokud mu nezmizela z dohledu a pak se otočil a kráčel podél velikého, jiskřivě osvětleného novinového stánku, kde lesklé obálky tuctů japonských magazinů předváděly nejnovější tváře simstimových hvězd měsíce.

Přímo vpředu, podél osy pohroužené do noci, holografické nebe zářilo fantastickými souhvězdími ve tvaru hracích karet a kostek, culindrů, sklenek na martini. Křížovatka Desideraty a Jules Verna tvořila jakousi průrvu, balkonové terasy obyvatel freesidského útesu postupně stoupaly až ke travnatým planinám dalšího komplexu kasin. Case pozoroval dálkově řízený ultralehký letoun, který půvabně ustrnul nad zeleným okrajem umělé tabulové hory, na několik vteřin ozářen rozptýleným světlem neviditelného kasina. Byl to typ bezpilotního dvouplošníku z polymerové pavučiny, s křídly tak potaženými, aby vypadal jako veliký motýl. Pak zmizel za okrajem hory. Zahlédl zákmit světla neonu odraženého od skla, buď od čočky nebo od laserové hlavě. Letouny byly součástí bezpečnostního systému cívky, řídil je nějaký ústřední počítač.

Ve Straylightu? Kráčel dál podél barů se jmény jako Hi-Lo, Paradise, le Monde, Cricketeer, U Šozuku Smitha, Pohotovost. Vybral si Pohotovost, protože byla nejmenší a bylo v ní nejméně lidí, ale trvalo mu jen pár vteřin než si uvědomil, že je to podnik pro turisty. Žádný bzukot kšeftu, jenom pozlátkové sexuální napětí. Na okamžik pomýšlel na bezejmenný klub nad buňkou již si najala Molly, ale odradila ho představa jejích zrcadlových očí upřených na malou obrazovku. Co Wintermute právě odhaloval? Plány podzemí vily Straylight? Dějiny Tessier-Ashpoolů?

Nechal si natočit půllitr Carlsbergu a našel si místo u stěny. Když zavřel oči, pátral po uzlíku vzteku, po čistém malém uhlíku hněvu. Pořád tam byl. Odkud se vzal? Vzpomínal si, že cítil jen zmar, když ho zmrzčili v Memphisu, vůbec nic, když zabíjel v obraně svých obchodních zájmů v Night City a malátnou nevolnost a hnus po smrti Lindy v nafukovací hale. Ale žádný hněv. Malý a vzdálený na obrazovce myslí, přelud Deana vyvolal přelud stěny kanceláře při explozi mozkové tkáně a krve. Teď už to věděl: vztek se zrodil v herně, když Wintermute zrušil simstimový příznak Lindy Lee a odmrštil prostou animální prosbu o jídlo, teplo a místo k přespaní. Ale neuvědomoval si to, dokud nedošlo k rozhovoru s holografickým konstruktorem Lonnyho Zonea.

Bylo to divné. Nedokázal se s tím vyrovnat.

"Tupec," řekl. Byl dlouho tupý, celá léta. Všechny ty večery dole v Ninsei, ty večery s Lindou, tupý v posteli a tupý pokaždé, kdy ležel ve studeném potu po požití drogy. Ale teď našel tu hřejivou věc, ten čip vraždy. Maso, ozvala se část jeho já, to mluví maso, nech toho.

"To je gangster!"

Otevřel oči. Káťa v černém chalátu stále vedle něho, vlasy ještě nadivoko po jízdě v Hondě.

"Myslel jsem, že jsi jela domů," řekl a zakryl svůj zmatek hltem piva.

"Řekla jsem mu, aby mě vysadil u tady toho obchodu. Koupila jsem si tohle." Přejela si dlaní po látce až po pánevní kost. Zahlédl modrý derm na jejím zápěstí. "Líbí se ti?"

"Jasně." Automaticky přešel očima po tvářích kolem sebe a pak se k ní zase obrátil. "O co ti jde, zlato?"

"Chutnal ti ten beta, co jsi měl od nás?" Stála teď velmi blízko u něho, vyzařovala teplo a napětí, ohromné zřítelnice ve štěrbinách očí, šlachy na krku napjaté jako struny. Chvěla se, neviditelně vibrovala pod vlivem čerstvé dávky. "Zabral?"

"Jo. Akorát to potom bylo svinstvo."

"Potřebuješ další."

"A k čemu to má víst?"

"Mám klíče. Na kopci nad Paradise, chajda akorát na to. Ty lidi odjeli dnes večer do studny za obchodem, takže když bys šel se mnou..."

"Když bych šel s tebou."

Uchopila mu ruku do dlaní, byly horké a suché. "Lupusi, ty jsi Jak, že jo? Gajdzinský voják pro Jakuzu."

"Máš oči, ne?" Vymanil ruku a zašátral po cigaretách.

"Jak to teda, že máš všechny prsty? Myslela jsem, že ti jeden useknou pokaždý, když něco zvoráš."

"Nikdy jsem nic nezvoral."

"Viděla jsem tu tvou holku. Ten den co jsme se potkali. Chodí jako Hideo. Mám z ní strach." Usmála se příliš široce. "To se mi líbí. Má to ráda s holkama?"

"Nic neříkala. Kdo je Hideo?"

"Je to 3Jany ,jak říká, chránělec. Rodinný chránělec."

Case se přinutil, aby tupě hleděl na lidi v Pohotovosti, když říkal: "Lijany?"

"Lady 3Jana. Je vodvaz. Bohatá. Jejímú tátovi to tu patří."

"Tady ten bar?"

"Freeside!"

"Ale nekecej. Vy jste spolu chodily do školy,co?" Povysunul obočí. Objal ji a položil jí ruku na bok. " Odkud Káto znáš takovou honoraci? Roztáhl prsty a hnětl maso přes tenkou černou látku. Přivinula se k němu. Zasmála se.

"Ale, víš..." řekla, víčka napůl zavřená, což měla být známka skromnosti, "ona má ráda společnost. Bruce a já, my dáváme společnost dohromady... Pro ni je to tam strašná nuda. Její starý pán ji někdy pouští ven, pokud sebou bere Hidea, aby se o ni staral."

"Kde je strašná nuda?"

"Říkají tomu Straylight. Vyprávěla mi, jak je to tam pěkné, samý rybníček a lilie. Je to hrad, opravdový hrad, kameny a západy slunce." Tulila se k němu. "Hele, Lupusi, človíčku, ty potřebuješ dermat. Pak nám bude dobře."

Na krku měla pověšenou na úzkém řemínku malou koženou kabelku. Růžové nehty, okousané až do živého, se odrážely od uměle opálené pleti. Otevřela kabelku a vytáhla bublinu v papírovém balení s modrým dermatem uvnitř. Něco bílého spadlo na podlahu. Case se ohnul a zvedl to. Origami znázorňující jeřába.

"To mi dal Hideo," řekla. "Zkusil mi ukázat, jak se to dělá, ale nikdy se mi to správně nepovedlo. Krk byl vždycky obráceně." Strčila papír zpátky do kabelky. Case ji pozoroval, jak trhá bublinu, vytrhává dermat z lůžka a tiskne mu ho k vnitřku zápěstí.

"Nemá ta 3Jana spičatý obličej, nos jako pták?" Díval se, jak jeho ruce načrtávají obrys. "Tmavé vlasy? Mladá?"

"Asi jo. Ale ona je cvok, víš? Bodejď, s těma všema prachama."

Droga ho zasáhla jako expresní vlak, do běla rozžhavený sloup světla stoupal podél páteře z oblasti prostaty a ozařoval mu lebeční švy rentgenovými paprsky zkratované sexuální energie. Zuby mu zpívaly v lůžkách jako ladičky, každý z nich super-dokonalý a čistý jako etanol. Kostí byly pod mlžnou slupkou masa chromované a vyleštěné, klouby naolejované silikonovým filmem. Písečné bouře zuřily nad vydrhnutou podlahou jeho lebky, vyvolávaly vlny pisklavého statického šumu, který mu propukal za očima v podobě koulí nejčistšího křišťálu, aby se dál rozšiřoval.

"Tak pojď," řekla a vzala ho za ruku. "Už v tom jedeš. Máme to. Nahoře na kopci to budem mít celou noc."

Hněv v něm narůstal, neúnavný, exponenciální, řtil se v pozadí betafenetylamínového běsu jako nosná vlna, jako magma, bohaté a zničující. Úd měl ztopořený jako olověnou tyč. Tváře kolem něho v Pohotovosti byly namalované hračky, růžové a bílé části úst se hýbaly, hýbaly, jednotlivá slova vycházela jako balónky zvuků. Pohlédl na Kátu a viděl každý pór v její opálené pleti, oči ploché jako lité sklo, barvy mrtvého kovu,jako mdlé oči mrtvé ryby, viděl asymetrii jejích řader a klíčních kostí, viděl - něco bílého mu zaplálo v očích.

Pustil jí ruku a zamířil ke dveřím, někoho odhodil z cesty.

"Běž do hajzlu," ječela za ním, "ty sráči zkurvej!"

Necítil nohy. Používal jich jako by to byly chůdy, potácel se bláznivě po kočičích hlavách dláždění na Jules Verne, v uších mu cosi z dálky hučelo, jeho vlastní krev, rozsekané cary světla mu dělily lebku v tuctu různých úhlů.

A tak tam stál ztuhlý, se ztopořeným pyjem, pěsti pevně přitisklé ke stehnům, hlavu zvrácenou, rty zkřivené, rozechvěné. Když pozoroval freesideský zvířetník poražených, souhvězdí nightclubů na holografickém nebi se pohnula a zvolna splývala podél osy temnot až k mrtvému středu reality, kde se hemžila jako živí tvorové. Teprve pak se přeskupila, jedno po druhém, byly jich stovky, až utvořila obrovský prostý portrét, složený z jednobarevných teček, hvězdy oproti nebi. Tvář slečny Lindy Lee.

Když byl opět schopen odhlédnout a sklopit oči, zjistil, že všechny ostatní tváře na ulici hledí vzhůru, korzující turisté, zklidnění úžasem. A když světla opustila oblohu, ulicí Jules Verne stoupal zuřivý jásot a odrážel se od teras a stupňovitých balkónů z lunárního betónu. Někde začaly bít hodiny, nějaký starý zvon odněkud z Evropy. Půlnoc.

Chodil až do rána.

Opojení opadalo, pochromovaná kostra každou hodinou korodovala, maso se zpevňovalo, narkotické maso ustupovalo masu jeho života. Nemohlo přemýšlet. Velice se mu líbilo, že je při vědomí a nemůže myslet. Zdálo se mu, že se stává každou věcí, kterou kolem sebe vidí: lavičkou v parku, hejnem múr kolem starobylé pouliční lucerny, robotem zahradníkem s šikmo namalovanými žlutými a černými pruhy.

Umělý úsvit se kradl podél Lado-Achesonova systému, růžový a děsivý. Přinutil se sníst omeletu v kavárně na Desideratě, vypít vodu a vykouřit poslední ze svých cigaret. Trávník na střeše mu pružil pod nohama, když přes něj kráčel, časní pojídači snídaní soustředění na kávu a na rohlíky pod pruhovanými parapíčky.

Stále v něm byl hněv. Bylo to, jako kdyby vás vyváleli v nějaké uličce a pak jste zjistili, že vám peněženka zůstala nedotčená v kapse. Hřál se jím, aniž byl schopen jej pojmenovat anebo mu přisoudit cíl.

Sjel výtahem do svého podlaží a zašátral v kapse po freesideském kreditním čipu, který sloužil jako klíč. Spánek začínal být něco reálného, něco, čeho byl schopen. Lehnout si na pěnovku barvy písku a znovu se potkat s prázdnotou.

Čekali na něho, byli tři, jejich dokonalé bílé sportovní obleky a standartní opálení se hodily k ručně zpracované přírodní eleganci nábytku. Dívka seděla na proutěném sofa, automatická pistole ležela vedle ní na polštáři s natištěným vzorem listoví.

"Turing," řekla. "Jste zatčen."

Část čtvrtá

VILA STRAYLIGHT

13 .

"Jmenujete se Henry Dorsett Case." Odrecitovala rok a místo narození, jeho MOBA identifikační číslo a celou knihovnu jmen, o kterých si postupně uvědomoval, že jich v minulosti používal jako alias.

"Už jste tu dlouho?" Viděl obsah svého vaku rozložený po posteli, špinavé prádlo roztržené pole druhů. Šuriken ležel stranou, mezi džínami a spodním prádlem, na pěnovce pískové barvy.

"Kde je Kolodnyová?" Oba muži seděli bok po boku na pohovce, ruce založené na opálených hrudích, kolem krku stejné zlaté řetízky. Case si je prohlédl a všiml si, že jejich mládí je podvod, prozradilo je jakési nediskrétní zvrásnění kloubů, které chirurgové nedokázali odstranit.

"Kdo je to Kolodnyová?"

"Zapsala se v recepci. Kde je?"

"Nevím," řekl, přistoupil k baru a nalil si sklenici minerální vody. "Odešla."

"Kde jste dnes v noci byl, Casei?" Dívka zvedla pistoli, položila si ji na stehno, ale nenamířila ji na něho.

"Jules Verne, pár barů, zfotoval jsem se. A co vy?" Měl slabé kotníky. Minerální voda byla teplá a vyčichlá.

"Zřejmě jste nepochopil situaci," řekl muž sedící vlevo a vytáhl z náprsní kapsy síťované bundy krabičku gitanek. "Všechno prasklo. Obvinění zahrnuje spiknutí a pokus o zvýšení umělé inteligence." Z téže kapsy vytáhl zlatý Dunhill a kolébal jím na dlani. "Už jsme zadrželi muže jménem Armitage."

"Corta?"

Muž poněkud vytřeštil oči. "Ano. Odkud znáte to jméno?" Vycvakl ze zapalovače milimetr plamenu.

"Už nevím," řekl Case.

"Vzpomenete si," řekla dívka.

Jmenovali se, nebo si tak nechali v práci říkat, Michele, Roland a Pierre. Pierre, rozhodl se Case, bude hrát roli Zlého Fízla; Roland bude stát na Caseově straně a bude mu prokazovat malé laskavosti - objevil nenačatou krabičku jehejuanek, když Case odmítl gitanku - a všeobecně bude dělat protiváhu Pierrovi chladnému nepřátelství. Michele bude Anděl Zapisovač a příležitostně bude upravovat směr vyšetřování. Byl si jist, že jeden z nich nebo snad všichni, jsou napíchnutí na audio, velmi pravděpodobně na simstim, takže všechno, co řekne, může sloužit jako důkaz u soudu. Důkaz, říkal si v narůstající kocovině, jenže čeho?

Mluvili mezi sebou bez zábran, protože věděli, že jejich francouzštině nerozumí. Aspoň to tak vypadalo. Ale i tak toho hodně pochytil: jména jako Pauley, Armitage, SENSE/NET, Panther Moderns čněly jako ledovce nad neklidným mořem pařížské francouzštiny. Ale bylo dobře možné, že ta jména vyslovovali proto, aby se jich chytil. O Molly vřdycky mluvili jako o Kolodnyové.

"Říkáte, že vás najali, abyste něco sjel, Casei," řekl Roland, mluvil pomalu, aby své řeči dodal vážnosti, "a že jste nic nevěděl o podstatě cíle. Není to ve vašem povolání neobvyklé? Až byste pronikl obranou, nebyl byste snad neschopen provést požadovanou operaci? A nějaká operace požadovaná byla, že ano?" Naklonil se vpřed, lokty na uměle hnědých kolenech, dlaně vzhůru, aby mohly od Casee převzít vysvětlení. Pierre přecházel po místnosti; hned byl u okna, hned u dveří. Napíchnutá byla Michele, rozhodl se Case. Ani na chvíli ho nespouštěla s očí.

"Můžu se trochu oblíct?" Pierre trval na tom, že se musí svléknout a prohlédl i švy jeho džínů. Teď seděl nahý na proutěné podnožce, jednu nohu měl obscénně bílou.

Roland se na něco Pierra francouzsky zeptal. Pierre, teď zase u okna, se díval ven malým plochým dalekohledem. "Non," řekl nepřítomně, Roland pokrčil rameny a pozvedl obočí směrem k Caseovi. Case si řekl, že je to správná chvíle k úsměvu. Roland mu úsměv oplatil.

Nejstarší policajtská kravina z učebnice, pomyslel si Case. "Helejte," řekl, "je mi blbě. Mám v

sobě tu ošklivou drogu, chápete? Chtěl bych si lehnout. Už mě máte. Říkáte, že jste dostali Armitage. Máte ho, tak se ptejte jeho. Já jsem jen najatej hilfák."

Roland kývl. "A Kolodnyová?"

"Byla s Armitagem, když mě najímal. Jenom svaly, holka břitvačka. Pokud moje vědomosti sahaj. Což není daleko."

"Znáte Armitageovo pravé jméno Corto," řekl Pierre, oči stále ještě ukryté v měkkých plastických lůžkách dalekohledu. "Jak to víte, příteli můj?"

"Asi se o tom někdy zmínil," řekl Case a litoval svého úletu. "Každý používá pár jmen. Vy se vážně jmenujete Pierre?"

"Víme, jak vás opravovali v Chiba," řekla Michele, "a že to byla možná první Wintermuteova chyba." Case na ni hleděl tak bezvýrazně, jak jen to dokázal. O tomto jménu se tu ještě nikdo nezmínil. "Proces aplikovaný na vás měl ten výsledek, že majitel kliniky požádal o sedm patentů základního významu. Víte, co to znamená?"

"Ne."

"Znamená to, že operátérovi černé kliniky v Chiba teď patří kontrolní balíky tří velkých konzorcií medicínálního výzkumu. Pochopte, že to zvrátilo normální běh věcí. Vzbudilo to pozornost." Založila hnědé ruce na svých malých, vysoko posazených řadrech a opřela se o potištěný polštář. Case si říkal, jak je asi stará. Lidi říkali, že věk se vždycky pozná podle očí, ale Caseovi se to nikdy nepovedlo. Julius Deane měl oči lhostejného desetiletého dítěte, schované za růžových krystalem brýlí. Na Michele nebylo nic staré, jenom klouby. "Našli jsme vás ve Sprawlu, pak zase ztratili a chytli jsme se, když jste odjížděl od Istanbulu. Šli jsme zpátky po stopě, stopovali vás po síti a dovedli, abyste způsobil výtržnosti v SENSE/NET. SENSE/NET s námi ochotně spolupracovala. Udělala nám inventuru. Zjistilo se, že se ztratil ROM konstrukt osobnosti McCoye Pauleye."

"V Istanbulu to bylo velmi snadné," řekl Roland téměř omluvně. "Ta žena zlikvidovala Armitageův kontakt s tajnou policií."

"A pak jste přišel sem," řekl Pierre a vsunul dalekohled do kapsy krátkých kalhot. "Potěšilo nás to."

"Šance pracovat na opálení?"

"Víte dobře, co tím myslíme," řekla Michele. "Pokud chcete předstírat, že ne, jenom si zkomplikujete pozici. Záleží, kam vás vydají. Vy se s námi, Casei, vrátíte, právě tak jako Armitage. Jenže kam přesně my všichni pojedeme? Do Švýcarska, kde budete stát jenom jako malý pěšák v procesu proti umělé inteligenci? Nebo do MOBA, kde vám mohou dokázat, že jste se nezúčastnil jen informační invaze a zlodějství, ale i aktu veřejných nepokojů, které stály čtrnáct nevinných životů? Můžete si vybrat."

Case vytáhl ze své krabičky jehejuanku, Pierre mu ji zapálil zlatým Dunhillem. "Bude vás Armitage chránit?" Otázka byla podtržena zaklapnutím lesklých čelistí zapalovače.

Case k němu vzlhlédl clonou bolesti a hořkosti betafenetylaminu. "Kolik je vám let, šéfe?"

"Dost na to, abych věděl, že jsi spláchnutej v hajzlu, že je po všem a že se vezeš."

"Jednu věc," řekl Case a zatáhl z cigarety. Vyfoukl na agenta Turingova rejstříku kouř. "Máte vy mládenci tady nějakou právní pravomoc? Tím chci říct, neměl by na našem večírku bejt i tým freesideský bezpečnosti? Je to jejich rybník, ne?" Viděl, že v hubené chlapecké tváři ztvrdly tmavé oči a chystal se přijmout úder, ale Pierre jen pokrčil rameny.

"Na tom nesejde," řekl Roland. "Půjdete s námi. V právně nejasných situacích jsme jako doma. Smlouvy, které umožňují naší sekci Rejstříku působit, nám zaručují velikou pružnost. A my pružnost vytváříme, v situacích, kdy je toho třeba." Maska přátelství spadla a Roland měl najednou stejně tvrdé oči, jako Pierre.

"Vy jste něco horšího než blázen," řekla Michele a vstala s pistolí v ruce. "Nemáte pochopení pro svůj rod. Po tisíce let lidé snili o paktu s ďáblem. Teprve teď je něco takového možné. A jak vám za to zaplatí? Jaká bude vaše cena za to, že té věci umožníte získat svobodu a vyrůst?" V mladém hlase byla patrná taková únava, že jí nemohlo být devatenáct let. "Teď se obléknete. Půjdete s námi. Spolu s tím, komu říkáte Armitage, se vrátíte s námi do Ženevy a budete svědčit u soudu s tou inteligencí. Jinak vás zabiju. Hned." Pozvedla pistolí, malý černý Walther se stálým tlumičem.

"Už se voblíkám," řekl, klopýtaje k posteli. Měl stále ještě necitelné, neobratné nohy. Zápasil s čistým tričkem.

"Čeká na nás loď. Pauleyův konstrukt vymažeme pulsní zbraní."

"SENSE/NET se nasere," řekl Case a napadlo ho: v Hosace jsou všechny důkazy.

"Už teď mají nepříjemnosti, že si něco takového pořídili."

Case si přetáhl tričko přes hlavu. Spatřil šuriken na posteli, neživotný kov, jeho hvězdu. Pátral po hněvu. Byl pryč. Čas vzdát se, koulet se sebou...Pomyslel na váčky s toxinem. "Přichází maso," zašeptal.

Ve výtahu na trávník myslel na Molly. Už je asi ve vile Straylight a loví Rivieru. Ji zase nejspíš loví Hideo, což je skoro určitě ten klonovaný nindža, o kterém vyprávěl Finn, že si přišel pro mluvící hlavu.

Odpočíval s čelem opřeným o matný černý plastik panelového ostění a zavřel oči. Údy měl ze dřeva, staré, popraskané, ztěžklé deštěm.

Mezi stromy pod pestrými parapíčky servírovali oběd. Roland a Michele přijali hru a čile si povídali francouzsky. Pierre kráčel vzadu. Michele mu přidržovala ústí pistole u žeber, zbraň ukrytou pod kanafasovým sakem přehozeným přes ruku.

Šli po trávníku, kličkovali mezi stolky a stromy a napadlo ho, jestli by ho střelila, kdyby se teď zhroutil. Na okrajích pole vidění mu vřely černé kožešiny. Pohlédl vzhůru na bílé žhavý pruh Lado - Achesonovy armatury a spatřil obrovského motýla, jak se ladně vznáší na pozadí umělé oblohy.

Na konci trávníku došli k zábradlí na hraně útesu, divoké květiny stoupaly vzhůru kaňonem jménem Desiderata. Michele pohodila tmavými vlasy, ukázala prstem a řekla něco francouzsky Rolandovi. Znělo to nepředstíraně šťastně. Case sledoval její gesto a spatřil křivky umělých jezer, bílou záři kasin, tyrkysové obdélníky bazénů, těla plavců, maličké bronzové hieroglyfy, to vše přidržováno poklidnou nápodobou přitažlivosti k nekonečné křivce trupu Freesidu.

Šli podél zábradlí až k ozdobnému ocelovému mostu, který se klenul nad Desideratou. Michele ho pobídla hlavní Walthera.

"Jen klid, já dneska skoro nemůžu chodit."

Byli ani ne na čtvrtině cesty, když zaútočil ultralehký letoun. Jeho elektrický motor byl tichý. Vrtule z karbolaminátu usekla Pierrovi vrchní část lebky.

Na okamžik se ocitli ve stínu té věci; Case pocítil, jak mu zadní část krku postříkala horká krev a pak mu někdo podrazil nohy. Převalil se a uviděl Michele, jak leží na zádech, kolena vzhůru a míří oběma rukama Waltherem. To je marná práce, pomyslel si v podivné chvílce jasnozřivosti, vyvolané šokem. Snažila se letoun sestřelit.

A pak běžel. Když míjel první strom, ohlédl se. Roland utíkal za ním. Viděl, jak křehký dvouplošník udeřil do ocelového zábradlí mostu, rozbil se, zavířil a strhl dívku sebou do Desideraty.

Roland se neohlédl. Měl strnulou bílou tvář, zuby obnažené. Něco držel v ruce.

Zahradní robot dostal Rolanda, když běžel kolem toho prvního stromu. Spadl na něho z pěstěného větvoří, podobný krabovi, šikmo pomalovaný černými a žlutými pruhy.

"Tys je zabil," sípěl v běhu Case. "Bláznivej hajzle, tys je všechny zabil."

14.

Vláček uháněl svým tunelem osmdesátikilometrovou rychlostí. Case měl zavřené oči. Sprcha mu pomohla, ale vyhodil snídani, když se podíval dolů a viděl, jak se Pierrova krev růžově rozplývá po bílých dlaždičkách.

Jak se cívka zužovala, klesala přitažlivost. Caseovi se bouřil žaludek.

Aerol čekal se svým skútrek u doku.

"Casei, pane, velký problém." Tichý hlas mu mizel ve sluchátkách. Udeřil do ovládnutí hlasitosti a hleděl do nerozbitného průzoru Aerolovy přílby.

"Aerole, potřebuju na Garvey."

"Jo. Napoutejte se, pane. Ale Garvey zajatý. Jachta, byla dřív, vrátila se. Nyní drží pevně na Marcus Garvey."

Turing? "Byla dřív?" Case vlezl do kostry skútru a začal upevňovat popruhy.

"Japonská jachta. Přivezla vám věci."

Armitage.

Zmatené obrazy pavouků a vos vyvstaly Caseovi na mysl, když se dostali na dohled Marcus Garveye. Malý remorkér se tulil k hrudi štíhlé, pětkrát delší lodi, která připomínala hmyz. Paže záchytných háků kontrastovaly s chatrným trupem Garveye v nezvyklém jasu vakua a prudkého slunečního světla. Světla harmonika spojovací chodby se vinula z jachty, uhýbala stranou, aby se dostala pryč od motorů remorkéru a kryla vstup na zádi. Na tomto uspořádání bylo cosi obscénního, ale vyvolávalo to spíš představy krmení než sexu.

"Co se stalo s Maelcumem?"

"Maelcum v pořádku. Nikdo trubkou nepřišel. Pilot jachty s ním mluví. Říká jen klid."

Klouzali kolem šedé lodi, Case četl jméno HANIWA, napsané ozdobnými bílými písmeny pod obdélníkovým hroznem japonských znaků.

"Človče, tohle se mi nelíbí. Zrovna jsem si říkal, že bysme udělali nejlíp, kdybysme hodili prdelí a dostali se vocud'."

"Maelcum myslí precizně tu samou věc, pane, ale Garvey se nebude dostati daleko takto."

Když Case vešel předním průlezem a snímal si přilbu, Maelcum v rychlém tempu cpal svoji hatmatilku do rádia.

"Aerol se vrátil na Roker," řekl Case.

Maelcum kývl a dál šeptal do mikrofonu.

Case se protáhl kolem pilotovy zmltající se aureoly dredů a začal svlékat skafandr. Maelcum teď měl zavřené oči; poslouchal nějakou odpověď ve sluchátkách s oranžovými polštářky, obočí svraštilé soustředěním, a pokyvoval. Měl na sobě zmačkané džíny a starou bundu ze zeleného nylonu s odpáranými rukávy. Case nacpal červený oděv Sanyo do odkládací sítě a sám si vlezl do g-vaku.

"Podívám, co duch praví, pane," řekl Maelcum. "Komputer pořád se ptá po vás."

"Kdo teda je tam nahoře?"

"Nějaký japonský hoch dřívě přišel. A nyní k vám přijde s panem Armitagem, přišel z Freeside..."

Case si nasadil trody a napíchnul se.

"Dixie?"

Matrix ukázal růžové koule ocelářského kombinátu v Sikkimu.

"Co to, kamaráde, vyvádíš? Doslejchám se strašný věci. Hosaka je teď napojená na dubl - banku na lodi tvýho šéfe. Pěkná magořina. Turing tě skřípnu?"

"Jo, ale Wintermute je zabil."

"Dobrý, ale tím je nadlouho nezadrží. Odkud přišli jich je plno. Přijde jich sem síla. Si piš že se jejich mašiny cpou na tenhle sektor sítě jako mouchy na hovno. A tvůj šéf, Casei, říká jed'. Říká jed' a jed' to hned."

Case vyklepal koorddináty Freesidu.

"Dej mi pár vteřin, Casei..." Matrix se zamlžil, a Čára provedl složitou sérii skoků s rychlostí a přesností, že Case sebou jen škubal závistí.

"Kurva, Dixie..."

"No jo, kamaráde, dokud jsem byl živej, bejval jsem dobrej. To jsi nic neviděl. Holt nemám ruce!"

"Tam je to? Ten velký zelený pravouhelník tam vlevo?"

"Přesně tak. Soustředění dat pro Tessier-Ashpool S.A. a ten led vyráběj obě zpřátelený UI. Zdá se mi, že ani ve vojenském sektoru nenajdeš nic podobného. To je královsky pekelný led, Casei, černý jako hrob a lesklej jako sklo. Speče ti mozek, jen na tebe koukne. Kdybysme popolezli blíž, nasadí nám stopáky na prdele a na uši a poví chlapcům na ředitelství T-A, jak velký máš boty a jak dlouhýho máš ptáka."

"Ani nevypadá, že je tak horkej, že ne? A navíc tu jsou ty od Turingů. Napadá mě, že bysme snad měli odsud vycouvat. Můžu tě vzít sebou."

"Co? Nejsi blbej? Ty nechceš vidět, co ten čínskej program dokáže?"

"Teda, já..." Case hleděl na zelené stěny ledu T-A. "Dobře. Zapomeň na to. Dobře. Jedem."

"Napoj to."

"Hele, Maelcume," řekl Case, když se vypnul, "budu teď pod trodama možná celejch osm hodin." Maelcum zase kouřil. Kabína plula v kouři. "Takže se nebudu moct ani..."

"Není problémů, pane." Zionita provedl vysoké salto vpřed, prohrabal se obsahem síťované tašky na zip a vrátil se s cívkou průhledné hadice a ještě s něčím, co bylo zavařené ve sterilním bublinovém balíčku.

Říkal tomu 'texaský cévkovač' a Caseovi se to vůbec nelíbilo.

Připojil čínský virus, počkal a pak ho hnal domů.

"Tak prima," řekl, "jsme v tom. Poslyš, Maelcume, kdyby se něco strhlo, chytni mě za levý zápěstí. Ucejtím to. Jinak, doufám, že děláš, co ti říká Hosaka?"

"Zajisté, pane." Maelcum si zapálil další žváro.

"A zapni ten vzduchovej filtr. Nerad bych, aby se mi ten tvůj hnůj míchal do neurotransmiterů. Už tak mě dost bolí hlava."

Maelcum se zakřenil.

Case se znovu napíchnul.

"Ježíšku na křížku," řekl Čára, "podívej se na to."

Čínský virus se rozpínal kolem nich. Mnohobarevný stín, nespočetné průsvitné vrstvy se měnily a přesouvaly. Próteovský měnivý, ohromný, tyčil se nad nimi, vpíjel se do prázdna.

"Matko milosrdná," řekl Čára.

"Půjdu zkouknout Molly," řekl Case a odklepl spínač simstimu.

Volný pád. Stejný pocit, jako kdyby se hroužil do zcela čiré vody. Padala - stoupala širokým rýhovaným tunelem z lunárního betónu, každé dva metry osvětleným kruhy bílého neónu.

Spojení bylo jednosměrné. Nemohl na ni promluvit.

Vypnul se.

"Kámo, to je ale kus svinskýho softwaru. Horký víc jak topinka. Ta zatracená věc není vidět. Zrovna jsem si najal dvacet vteřin na tý malý růžový skřínce, čtyři skoky nalevo od ledu T-A; kouknul jsem, jak vypadáme. Nijak. My tu nejsme."

Case zkoumal matrix kolem Tessier - Ashpoolova ledu, až objevil růžovou strukturu, standardní komerční jednotku, a odklepnul se, aby se přiblížil. "Třeba je defektní."

"Možná, ale pochybuju. Nezapomeň, že ten náš drobek je vojenskej. A novej. Nenechá se prostě registrovat. Kdyby se nechal, museli by si myslet, že jsme nějaký čínskej zákeřnej útok, ale nikdo nás ani nezblejsk. Možná ani ty mládenci ve Straylightu."

Case pozoroval pustou stěnu, která kryla Straylight. "No," řekl, "to je snad výhoda?"

"Možná." Konstrukt naznačil smích. Case sebou při tom pocitu šubnul. "Znova jsem pro tebe starouška Kuang Eleven proklep. Chová se přátelsky, dokud jsi na tý samý straně jako spoušť. Navíc umí dobře anglicky. Už jsi někdy slyšel o pomalejch virech?"

"Ne."

"Já jo, jednou. Tenkrát to byl jenom nápad. Ale už to bylo to, co teď je staroušek Kuang. To není žádný vrtej a vraž tam, to je spíš tak pomalý splývání, že to led ani necítí. Logika Kuangu se tváří tak nenápadně, že se vetře k cíli a zmutuje, až vypadá úplně stejně, jako hmota ledu. Pak se spojíme, spustíme hlavní program, a začnem dělat kruhy kolem logiky ledu. Budem jako jeho siamský dvojče dřív, než stačí znervóznět." Čára se zasmál.

"To by bylo prima, člověče, kdybys nebyl dneska tak veselej. Ten tvůj smích mi nedělá dobře na páteři."

"Tím hůř," řekl Čára. "Starej mrtvej pán potřebuje ten svůj smích." Case znovu odpálil spínač

simstimu.

A propadl kovovou motaninou do pachu prachu, spodkem dlaní se sklouzl po hladkém papíru. Něco se za ním hlučně zhroutilo.

"No tak," řekl Finn, "uvolni se trochu."

Case ležel roztažený na hromadě žlutnoucích magazínů, dívky na něho zářily v šeru Metro Holografix, toužebná galaxie sladkých bílých zubů. Ležel tu, dokud se mu nezpomalil tep a dýchal pach starých magazínů.

"Wintermute," řekl.

"Jo," řekl Finn někde za jeho zády. "Káp jsi na to."

"Běž do hajzlu." Case se posadil a mnul si zápěstí.

"No tak," řekl Finn a vystoupil z jakési alkovny ve stěně haraburdí. "Takhle je to pro tebe lepší, chlapče." Vytáhl partagasku z kapsy kabátu a zapálil si. Vůně kubánského tabáku naplnila dílnu.

"Chtěl bych, abych tě navštívil v matrixu v podobě hořícího keře? Tady ti nic nechybí. A hodina zde ti zabere jen pár vteřin."

"Napadlo tě někdy, jak mi jde na nervy, když ke mně chodíš jako lidi, který znám?" Postavil se a setřásal světlý prach z předku černých džínů. Obrátil se a pohlédl na zaprášené výlohy a na zavřené dveře na ulici. "Co je tam? New York? Nebo prostě konec?"

"Víš," řekl Finn, "to je jako s tím stromem. Padl v lese, ale možná, že tam nikdo nebyl, aby to slyšel." Předvedl Caseovi své obrovské přední zuby a vyfoukl dým. "Můžeš jít klidně na procházku, jestli chceš. Všechno tam je. Nebo přinejmenším všechno to, co jsi někdy viděl. To je paměť, víš? Já si tě sjedu, vytřídím a pak tě tím zpátky nakrmím."

"Takhle dobrou paměť nemám," řekl Case, dívaje se kolem. Pokusil si rozpomenout, jak vypadají linky na jeho dlani, ale nedokázal to.

"Každý má," řekl Finn, zahodil cigaretu a rozmáčkl ji patou, "ale ne mnoho z vás k ní má přístup. Umělec ano, většinou, pokud je opravdu dobrý. Kdybys mohl tento konstrukt položit vedle reality Finnova bytu v dolním Manhattanu, uviděl bys rozdíl, ale ne tak velké, jaké bys čekal. Paměť je holografická, mezi námi." Finn se zatahal za své malé ucho. "Já jsem jiný."

"Co tím myslíš, holografická?" To slovo mu připomnělo Rivieru.

"Holografické paradigma je cosi, co nejbližší představuje paměť člověka, toť vše. Ale nikdy jste s tím nic neudělali. Tím myslím vás, lidi." Finn postoupil vpřed a naklonil svou vrásčitou lebku Caseovi pod oči. "Kdybys to udělal ty, možná, že by se to nestalo."

"Co to má znamenat?"

Finn pokrčil rameny. Jeho skvrnitý tvíd mu byl široký v ramenech a nechtěl mu pořádně padnout. "Snažím se ti pomoci, Casei."

"Proč?"

"Protože tě potřebuju." Znovu se objevily velké žluté zuby. "A protože ty potřebuješ mě."

"Blbost. Umíš číst myšlenky, Finne?" Zašklebil se. "Chci říct, Wintermute."

"Myšlenky nelze číst. Pochop, používáš vše, co ti může dát paradigmatický otisk, ale jsi sotva gramotný v písmu. Mám přístup ke tvé paměti, ale to není totéž, jako tvoje mysl." Sáhl do obnaženého šasí staré televize a vytáhl černostříbrnou elektronku. "Vidíš to? Část mé DNA, něco jako..." Zahodil ji do stínů a Case slyšel, jak dopadla a zazvonila. "Vždycky stavíte modely. Kamenné kruhy. Katedrály. Varhany. Sčítací stroje. Netuším, proč tu vlastně jsem, to jsi věděl? Ale jestli se dnes večer ta jízda podaří, konečně se vám podaří něco pořádného."

"Nevím, o čem mluvíš."

"Mluvím o ,vás' v množném čísle. O vašem živočišném druhu."

"Zabil jsi ty lidi od Turingů."

Finn pokrčil rameny. "No jo. No jo. Vykašli se na to. Museli zmizet, už na to nemysli. Mimočodem, proč jsem tě sem vlastně přivedl, musíme si ještě o něčem promluvit. Pamatuješ si na tohle?" A v pravé ruce držel spálené vosí hnízo z Caseova snu, v uzavřeném prostoru ztemnělé dílny bylo cítit spáleninu. Case se zapotácel nazad, až narazil na stěnu haraburdí. "Jo. To jsem byl já. V tom okně byla jen holografická finta. Další vzpomínka, kterou jsem si od tebe nahrál, když jsem těm poprvé složil až na čáru. Víš, proč je tak důležitá?"

Case zavrtěl hlavou.

"Protože" - a hnízo, bůhví jak, zmizelo - "se to nejvíc podobá představě, jak by Tessier-Ashpoolové chtěli vypadat. Lidský ekvivalent. Straylight tak vypadá, nebo by aspoň tak měl fungovat. Doufám, že se teď budeš líp cítit."

"Líp cítit?"

"Že víš, jak vypadají. Až tam budeš, začneš mě naskrz nenávidět. To je v pořádku. Ale raděj zaměř svou nenávisť na ně. Vyjde to nastejno."

"Poslyš," řekl Case a postoupil vpřed, "neprovedli mi nikdy ani hovno. Zato ty, tu jsi něco jinýho..." Jenže žádný hněv necítil.

"Tak především T-A mě vyrobili. Ta mladá Francouzka, ta přece říkala, že zaprodáváš svůj rod. Dábel, tak mě pojmenovala." Finn se usmál. "Moc na tom nezáleží. Někoho holt budeš muset nenávidět, než to všechno skončí." Otočil se a šel někam dozadu do dílny. "No tak pojď, když už jsi tady, ukážu ti trochu Straylight." Nadzvedl roh pokrývky. Rozlilo se bílé světlo. "No tak, do prdele chlape, nestůj tam."

Case šel za ním a třel si tváře.

"Tak fajn," řekl Finn a uchopil ho za loket.

Oblakem prachu ze staré vlněné látky je to vtáhlo do beztlížného prostoru ve válcové chodbě z foukaného měsíčního betonu, kde každé dva metry svítil neónový prstenec.

"Ježíšikriste," řekl Case a překlopil se.

"Tady je přední vchod," řekl Finn a tvíd kolem něho pleskal. "Kdyby to nebyl můj konstrukt, tam kde je dílna, by byla hlavní brána, v horní části osy Freesidu. V detailech to bude trochu nepřesné, protože ty vzpomínky nemáš. S výjimkou téhle, kterou máš od Molly..."

Caseovi se podařilo dostat se do vzpřímené polohy, ale začal klesat ve vývrtce po dlouhé spirálové dráze.

"Drž se," řekl Finn. "Vezmeme to rychloposuvem."

Stěny splynuly. Závratný pocit krkolomného pohybu, barvy, míhání rohů a úzkých chodeb. V jednom okamžiku to vypadalo, že proletěli několik metrů tlustou stěnou, záblesk naprosté temnoty.

"Tady," řekl Finn, "tady je to."

Vznášeli se ve středu naprosto krychlového pokoje, stěny a strop pokryté obdélníkovými panely z tmavého dřeva. Na podlaze ležel jediný čtverec oslnivého koberce, vzorovaný jako mikročip, obvody utkané ze šarlatové a modré vlny. V přesném středu pokoje, souměrně se vzorem koberce, stál hranatý podstavec z mléčného skla.

"Vila Straylight," ozval se hlasem, který zněl jako hudba, předmět zdobený drahokamy, položený na podstavci, "je těleso rozvíjející se samo v sobě, je to gotické šílenství. Každý prostor ve Straylightu je nějak tajemný, tato nekonečná řada pokojů propojených chodbami, šachtami schodišť klenutými jako střeva, kde oko je zajato úzkými křivkami, uchváčeno zdobenými obrazovkami, prázdnými alkovnami..."

"Esej 3Jany," řekl Finn a vytáhl partagasku. "Napsala ho, když jí bylo dvanáct. Hodina semiotiky."

"Architekti Freesidu si dali velkou práci, aby zamaskovali skutečnost, že vnitřek cívky je uspořádán se všední pravidelností nábytku v hotelovém pokoji. Ve Straylightu je vnitřní plocha trupu porostlá zoufalou rozmařilostí struktur, plynutím forem, jež se vzájemně prostupují a stoupají až k pevnému jádru mikroobvodů, k společnému srdci našeho klanu, ke křemíkovému válci provrtanému úzkými údržbářskými tunely, některé nejsou širší než mužská ruka. Tady jsou pohřbeni svítící krabi ovládaní na dálku a číhají na mikromechanické poruchy nebo na sabotáž."

"Je to ta, kterou jsi viděl v restaurantu," řekl Finn.

"Podle standardu souostroví," pokračovala hlava, "naše rodina je stará a způsob, jakým je náš dům zavinit do sebe, jen vyjadřuje jeho věk. Ale vyjadřuje ještě něco jiného. Semiotika vily naznačuje sebeuzavřenost, popření čiré prázdnoty vně trupu."

"Tessier a Ashpool vystoupili studnou přitažlivostí, aby objevili, že proklínají prostor. Postavili Freeside, aby odčerpával bohatství nových ostrovů, aby byl stále bohatší a výstřednější a začali ve Straylightu budovat další těleso. Neprodyšně jsme se uzavřeli za našimi penězi, rozrůstali se dovnitř, vytvořili si jednolitý vesmír sebe samých."

"Ve vile Straylight není žádná obloha, umělá ani jakákoli jiná."

"Uprostřed vily je pokojík, jediná pravoúhlá místnost v celém komplexu. V něm, na prostém skleněném podstavci, spočívá ozdobené poprsí z tepané platiny pokryté drahokamy a perlami. Zřítelnice jeho očí jsou vyřezány z umělého rubínu, který byl součástí průzoru lodě, která vynesla prvního Tessiera ze studny a vrátila se pro prvního Ashpoola..."

Hlava umkla.

"Co je?" zeptal se Case a téměř čekal, že mu hlava odpoví.

"To je všechno, co napsala," řekl Finn. "Nedokončila to. Byla tenkrát jenom dítě. Ta věc je slavnostní terminál, nebo něco takového. Potřebuju, aby se k němu Molly dostala ve správnou chvíli a řekla správné slovo. V tom je celej fór. Jestli ta věc neuslyší správné slovo, hovno sejde na tom, jak hluboko ty a Čára protlačíte ten čínskej virus."

"Co je to za slovo?"

"To nevím. Mohl bys říct, že mě v podstatě definuje fakt, že to nevím, protože to vědět nemohu. Jsem ten, kdo je odsouzen nepoznat to slovo. I kdybys ho, kamaráde, znal a řekl mi ho, stejně bych ho nepoznal. Tak je to ve mně hardwarově zadrátovaný. Musí ho poznat někdo jinej a donést ho sem, právě ve chvíli, až ty a Čára uděláte do ledu díru a proderete se dovnitř."

"Co se stane potom?"

"Pak přestanu existovat. Skončím."

"To jsem rád," řekl Case.

"Jistě. Ale dávej si pozor na prdel, Casei. Moje, jaksi, druhá polokoule po nás, jak to tak vypadá, jde. Jeden hořící keř vypadá zrovna jako ten druhej. A Armitage to začíná rozbalovat."

"Co to znamená?"

Ale dřevem obložený pokoj se začal skládat sám do sebe v desítkách nemožných úhlů a odvířil v podobě papírové origami jeřába.

15.

"Snad nechceš zlomit můj rekord, synku," zeptal se Čára. "Zas jsi byl v mozkový smrti, pět vteřin."

"Jen klid," řekl Case a odklepl spínač simstimu.

Krčila se v temnu, dlaně na hrubém betónu.

CASE CASE CASE CASE. Digitální displej pulzoval jeho jménem, Wintermute ji informoval o spojení.

"Šikulka," řekla. Pohupovala se na patách, třela o sebe dlaněmi a s praskáním protahovala klouby. "Co tě zdrželo?"

MOLLY ČAS MOLLY TEĎ.

Pevně přitiskla jazyk ke spodním předním zubům. Jeden se pohnul a aktivoval její mikrokanálové zesilovače; chaotický trysk fotonů v šeru se přeměnil v pulsy elektronů, betón kolem ní byl najednou duchovitě průhledný, sypký. "Dobře, zlato. Jdeme na to."

Ukázalo se, že její skryš je nějaký servisní tunel. Vylezla zpoza ozdobných mřížovaných dveří ze zašlé mosazi. Natolik viděl její dlaně a paže, aby pochopil, že má zase na sobě polykarbonový oblek. Pod plastikem ucítil důvěrně známý tah tenké napjaté kůže. V podpaží měla něco viset v nějakém závěsu nebo pouzdře. Vstala, rozepla zip obleku a sáhla si na kostičkovanou plastickou pažbu pistole.

"Ty, Casei," řekla takřka neslyšně, "posloucháš? Něco ti budu vyprávět...Kdysi mě měl jeden kluk. Byl trochu jako ty..." Ohlédla se a dívala se do chodby. "Johnny, tak se jmenoval."

Nízká klenutá chodba byla lemována desítkami muzejních skříní, starobyle vyhlížejících kubusů se zaskleným předkem, vyrobených ze hnědého dřeva. Pod živočišnými oblinami stěn chodby vypadaly divně, jako kdyby je sem někdo natahal a seřadil se a zapomněl, proč. Na těžkopádných mosazných podstavcích spočívaly v desetimetrových odstupech koule bílého světla. Podlaha byla nepravidelná a jak Molly šla chodbou, Case pochopil, že je poházená stovkami malých rohoží a koberců. V některých místech, kde jich bylo až šest na sobě, podlahu tvořila pestrá měkká vrstva ručně tkané vlny.

Zlobilo ho, že si Molly nevšímá skříní a jejich obsahu. Byl odkázaný na její lhostejné pohledy, které mu ukazovaly úlomky keramiky, staré zbraně, nějaký předmět tak hustě posetý rezavými hřeby, že nebyl k poznání, cáry opotřebovaných tapet...

"Ten můj Johnny, to byl chytrý, opravdu vodvážnej kluk. Začínal jako skrejška na Memory Lane, čipy v hlavě, a lidi mu platili, aby jim tam schoval data. Ten večer, co jsem ho potkala, šla po něm Jakuz a já toho jejich zabíječe sejmula. Měla jsem víc štěstí než čehokoli jinýho, ale udělala jsem to pro něho. A potom to bylo pevný a sladký, Casei." Téměř nepohybovala rty. Cítil, jak slova vytváří, nepotřeboval je slyšet nahlas. "Obstarali jsme si skvid, takže jsme mohli přečíst stopy všeho, co si kdo do něho kdy schoval. Natáhli jsme to všechno na pásy a začali ždímat vybraný klienty, ex - klienty. Já dělala výběrčího, gorilu, hlídacího psa. Byla jsem šťastná. Byl jsi Casi někdy šťastnej? Byl to můj kluk. Dělali jsme spolu. Partáci. Když jsem ho potkala, byla jsem nějakých osum tejdnu venku z cvokhauzu..." Odmlčela se, zahrnula kolem ostrého rohu a pokračovala. Další lesklé dřevěné skříně, jejich strany mu připomínaly krovky švábů.

"Pevný, sladký, prostě nám to dohromady pasovalo. Nechtěla jsem, aby se o nás někdo ani votřel. Nikoho bych nenechala. Věděla jsem, že Jakuz jde pořád Johnnymu po krku. Poněvadž jsem jim sejmula chlapa. Poněvadž je Johnny podrazil. A tahle Jaka, člověče, ta si může dovolit bejt tak z kurvy pomalá, že si počká třeba roky a roky. Dá ti celej život, abys měl víc co ztratit, až za tebou přijde a veme si ho. Trpělivá jako pavouk. Znovovej pavouk."

"Tohle jsem tenkrát nevěděla. Anebo jestli jo, myslela jsem si, že nás se to netýká. Jako když jseš mladej, myslíš, že jsi jedinečnej. Já byla mladá. A pak přišli, zrovna když jsme si mysleli, že máme dost na to, abysme vymázli, spakovali se a odjeli nejspíš do Evropy. Žádnej z nás nevěděl, co bysme tam dělali a nic na práci jsme ani neměli. Ale byli jsme vopeřený, švýcarský orbitální konta, barák plnej hraček a nábytku. To tě zblbne."

"Takže ten, co ho poslali prvního, byl horkej. Reflexy, jaký jsi neviděl, implanty, styl, že by stačil na deset obyčejnejch grázlů. Ale ten druhéj, ten byl, jak bych to řekla, něco jako mnich. Klonovanej. Kovanej zabiják od poslední buňky nahoru. Měl ji v sobě, smrt, to ticho, byla kolem něho jako voblak..." Hlas se vytratil, chodba se rozdělila, dolů vedla dvě zcela stejná schodiště. Vydala se vlevo.

"Když jsem byla malá, bydleli jsme na černo. Bylo to dole na Hudsonu a krysy tam byly,

kamaráde, vážně velký. Vod nákejš chemikálií, který měly v sobě. Velký jako jsem byla já a jedna nám celou noc štrachala pod podlahou toho černýho bydlení. Nakonec někdo přivedl toho starýho pána, vrásčitý tváře a oči celý rudý. Měl roličku takový mastný kůže, jako bys měl na nářadí, aby nerezavělo. Roztáhl ji a v ní měl starej revolver a tři náboje. Starej pán, von nabil jeden náboj a začal se procházet po tom černým bydlení a my se drželi vzadu u stěn."

"Sem a tam. Založil ruce, hlavu sklopenou, jako by na pistoli zapomněl. Poslouchal tu krysu. Byli jsme úplně zticha. Starej pán dělá krok. Krysa se hne. Krysa se hne, on dělá další krok. Tak je to hodinu a potom jako by si na pistoli vzpomněl. Namíří ji na podlahu, usměje se a stiskne spoušť. Zabalil ji a šel pryč."

"Pak jsem tam vlezla. Krysa měla díru mezi vočima." Prohlížela si vzduchotěsné vchody, který byly v pravidelných odstupech na chodbě. "Ten druhej, co si pro Johnnyho přišel, byl jako ten starej pán. Nebyl starej, ale byl takovej. Zabíjel stejným způsobem." Chodba se rozšiřovala. Pod velkým lustrem, jehož nejnížší přívěsek sahal téměř až k podlaze, se ladně vlnilo moře koberců. Když Molly vešla do haly, přívěsek cinknul. TŘETÍ DVEŘE VLEVO, bliknul displej.

Zahnula doleva a obešla obrácený křišťálový strom. "Zahlídla jsem ho jen jednou. Po cestě domů. Šel ven. Bydleli jsme v bejvalý fabrice, spousta mladejš borců ze SENSE/NET taky. Od začátku to tam bylo moc dobře jištěný a já tam natahala vážně velkou sílu, aby to bylo tutový. Věděla jsem, že Johnny je nahoře. Ale ten mužík, jak šel ven, se mi podíval do očí. Jen jsme se jeden na druhýho podívali a já to věděla. Šla nahoru a Johnny seděl na křesle u okna, pusou pootevřenou, jako by jenom přemejšlel, co mi poví."

Před ní byly staré dveře, vyřezané z fošen thajského teaku, které jako by někdo přeřízl vpůli, aby se do nízkého rámu vešly. Pod svíječím se drakem byl vsazen jednoduchý mechanický zámek, krytý nerezovým štítkem. Poklekla, z vnitřní kapsy vytáhla pevně stažený váleček z černého semiše a vybrala si z něho paklič tenký jako jehla. "Od té doby jsem nenašla nikoho, kdo by nestál za hovno."

Zasunula paklič a tiše pracovala, hryzajíc se do spodního rtu. Spoléhala zřejmě jenom na hmat; nezaostřená oči upřené na podlahu zaznamenávaly jenom mlžinu světlého dřeva. Case naslouchal tichu haly, narušovanému jemným cinkáním lustru. Svíčky? Straylight byl celý divný. Připomněl si Kátin příběh o zámku s rybníky a liliemi a vznešená slova 3Jany, zpěvavě recitovaná hlavou. Budova rozvinutá sama v sobě. Straylight trochu páchl plísní, trochu parfém, jako kostel. Kde byli Tessier-Ashpoolové? Čekal by, že se to někde začne hemžit ukázněnou činností, ale Molly nikoho nezahlédla. Její monolog ho uvedl do rozpaků; ještě nikdy mu o sobě toho tolik neřekla. Kromě příběhu vyprávěného v buňce jen zřídka vyslovila cokoli, co by mohlo byť jen naznačit, že má nějakou minulost.

Zavřela oči a pak něco klaplo, což Case spíš vycítil než uslyšel. Připomnělo mu to magnetické zámky ve dveřích maňáskového bordelu. Dveře se před ním otevřely, třebaže neměl ten správný čip. To byl Wintermute, manipuloval zámek stejně, jako před tím manipuloval bezpilotním letadélkem a automatickým zahradníkem. Systém zámků v maňáskovém bordelu tvořil podřízenou jednotku bezpečnostní soustavy Freesidu. Obyčejný mechanický zámek by pro UI znamenal vážný problém a vyžadoval by buď robota nebo nějaký lidský zásah.

Otevřela oči, paklič vrátila do semišového pouzdra, pečlivě ho zarolovala a strčila zase do kapsy. "Řekla bych, že jsi typ jako on," řekla. "Myslím, že ses narodil, abys jel na plný pecky. Když si tě představím zase tam v Chiba, to byl vobnaženej příklad toho, co bys dělal kdekoli jinde. Tohle s tebou někdy udělá smůla, přivede tě zpátky k základům." Vstala, protáhla se, celá se oklepala. "Poslouchej, já myslím, že ten, co ho Tessier-Ashpoolové poslali za Jimmym, za tím klukem co jim ukradl hlavu, že musí bejt zrovna takovej jako byl ten, co ho poslala Jakuza zabít Johnnyho." Vytáhla z pouzdra šipkovou pistoli a na hlavní navolila plně automatický režim.

Molly sáhla po klíče dveří a Casea překvapilo, jak jsou ošklivé. Nikoli samotné dveře, ty byly krásné anebo dokonce bývaly součástí nějakého ještě krásnějšího celku, ale spíš způsob, jakým byly přiřiznuté, aby se hodily právě do tohoto vchodu. I jejich tvar byl chybný, obdélník uvnitř hladkých křivek leštěného betónu. Vozili sem věci, napadlo ho, a pak je nutili hodit se k sobě. Jenže se nehodí. Dveře byly jako ty divné skříně nebo ten velký křišťálový strom. Pak si vzpomněl na esej 3Jany a představil si, jak táhli vzhůru studnou jednotlivé součásti, aby masem obdařili nějakou základní kostru, sen na dlouho ztracený v násilné snaze vyplnit prostor, obnovit jedné rodině obraz sama sebe. Vzpomněl si na zničené hnízdo, na utrpení bezokých tvorů...

Molly uchopila jednu z drakových vyřezávaných tlap a dveře se lehce otevřely.

Za nimi byla malá místnost, jen o trochu větší než komora. U zakřivené stěny stály šedé

plechové skřínky na nářadí. Světelný zdroj se automaticky zapnul. Zavřela za sebou dveře a přistoupila ke skřínkám.

TŘETÍ VLEVO, pulsoval optický čip; Wintermute používal jejího časového displeje. PĚT DOLŮ. Jenže nejdřív otevřela nejsvrchnější zásuvku. Byl to jen mělký podnos. Prázdný. Také druhá byla prázdná. Ve třetí bylo několik táflí pájky a malá hnědá věcička, která vypadala jako lidská prstní kůstka. Čtvrtá zásuvka obsahovala vlhkem zničený výtisk nějakého starého technického manuálu ve francouzštině a japonštině. V páté, schovaný za obrněnou rukavicí těžkého vakuového skafandru, našla klíč. Vypadal jako obyčejný měďák s krátkou dutou trubičkou připojenou k okraji. Pomalu ji obrátila na dlaní a Case viděl, že vnitřek je pokryt výstupky a prohlubeninami. Na jedné straně mince byl vyražen nápis CHUBB. Druhá byla prázdná.

"Řekl mi to," zašeptala, "Wintermute. Jak si celé roky hrál na schovávanou. Kdysi neměl žádnou skutečnou moc, ale uměl používat bezpečnostních a udržovacích systémů vily k tomu, aby věděl, kde co je, jak se věci hýbají, kam se dostaly. Před dvaceti lety někoho viděl, jak ztratil tenhle klíč a podařilo se mu přimět někoho, aby ho sem dal. Pak ho zabil, toho kluka, který ho sem přinesl. Bylo to osmileté dítě." Sevřela klíč prsty. "Aby ho nikdo nemohl najít." Z klokaní kapsy obleku vytáhla černou nylonovou šňůru a prostrčila ho okrouhlou dírou nad nápisem CHUBB. Zavázala ji a pověsila si ji kolem krku. "Říkal mi, jak ho vždycky srali svou staromódností, těma krámama z devatenáctého století. Vypadal úplně jako Finn, když byl na obrazovce tam v té masácký maňáskovský díře. Kdybych si nedávala pozor, myslela bych si, že je to fakticky Finn." Na displeji zářil časový údaj, na pozadí šedých plechových skřínek. "Říkal, že kdyby se chovali podle toho, jak to chtěl, bejval by už dávno byl ze všeho venku. Jenže to neudělali. Zkurvili to. Magoři jako 3Jana. Tak ji tituloval, ale mluvil o ní, jako by ji měl rád." Obrátila se, otevřela dveře a vyšla, rukou hladíc kostkovanou pažbu pistole zasunutou do pouzdra.

Kuang Grad Mark Eleven se rozrůstal.

"Dixie, myslíš, že bude fungovat?"

"Sere medvěd v lese?" Čára je oba protáhl pohyblivou duhou dat.

V jádru čínského programu se vytvářelo cosi temného. Hustota informace převládla nad tkání matrixu a začala vyvolávat hypnagogické obrazy. Nejasné kaleidoskopické úhly soustředěné do černostříbrného ohniska. Case se díval na symboly zla a neštěstí, jež znal z dětství; hákové kříže, lebky a zkřížené hnáty, hrací kostky se zářícíma hadíma očima v přemetech mizely podél průsvitných ploch. Když hleděl přímo do výchozího bodu, žádné tvary nevyvstaly. Před tím musel cíl zasáhnout tuctem letmých periferních pohledů, než spatřil ten klamný objekt, lesklý jako obsidián, černá zrcadla na jeho okrajích odrážela mdlá vzdálená světla, jež neměla žádný vztah k matrixu kolem.

"To je ten trik," řekl konstrukt. "Jakmile bude Kuang s jádrem Tessier-Ashpoolů jedna ruka, tudy vlítnem dovnitř."

"Měl jsi pravdu, Dixi. V hardwarovém zadrátování Wintermuta je nějaký manuální ovládání, který ho drží pod kontrolou. Pokud ovšem je pod kontrolou," dodal.

"Hele," řekl konstrukt, "Hele. Dívej. Tady. Povídám."

"To je kód. Slovo, povídal. Někdo ho má říct tomu divnému terminálu v jistém pokoji a my se zatím postaráme o to, co na nás čeká, až se dostanem skrz led."

"Tak, chlapče, je čas zabítet," řekl Čára. "Strejda Kuang pomalej, ale jistej."

Case se odpojil.

Vpadl do Maelcumova pohledu.

"Byl jste chvílku mrtvej, pane."

"To bejvá," řekl. "Už si zvykám."

"Pracujete s temným, pane."

"Jediná zábava ve městě, jak to vypadá."

"Jahvova láska, Casi," řekl Maelcum a obrátil se ke svému rádiovému modulu. Case hleděl na změť těsnění, na provazovité svaly na mužových temných pažích.

Znovu se napíchl.

A přepojil se.

Molly klusala podél chodby, snad té, kterou putovala už dříve. Zasklené skříně už tu nebyly a

Case došel k závěru, že se pohybují směrem ke špičce cívk: přitažlivost slábla. Už se mohla pohybovat dlouhými skoky po vzdušných koberečích. Mdlé bolesti v noze...

Chodba se náhle zúžila, zahнула a rozdvajila se.

Dala se vpravo a jala se stoupat po nepřirozeně strmém rameni schodiště; noha ji začala velmi bolet. Nahoře, svazky a otáčky kabelů lpěly na stropě schodištní šachty jako barevně kódovaná ganglia. Na stěnách byly mokré skvrny.

Dospěla na trojúhelníkovou podestu, zastavila se a třela si nohu. Další chodby, úzké, stěny skryté pod rohožemi. Rozcházely se do tří stran.

VLEVO.

Pokrčila rameny. "Nech mě se rozkoukat, jo?"

VLEVO.

"Jen klid. Je čas." Vydala se chodbou, která vedla vpravo.

STŮJ.

VRÁTSE.

NEBEZPEČÍ.

Zaváhala. Z pootevřených dubových dveří na konci průchodu vycházel hlas, hlasitý a drmolivý, jako hlas opilce. Case napadlo, že rozeznává francouzštinu, ale bylo to příliš nejasné. Molly udělala krok, pak druhý a rukou zajela pod kombinézu, až nahmátla pažbu šipkové pistole. Když vstoupila do pole nervového disruptoru, začalo jí zvonit v uších a ten vysoký a stále stoupající tón připomněl Caseovi zvuk její zbraně. Upadla dopředu, její příčně pruhované svalstvo ochrnuté, a dopadla čelem na dveře. Přetočila se a ležela na zádech, oči rozostřené, zbavená dechu.

"Copak je to," řekl drmolivý hlas, "za divný oblek?" Rozechvělá ruka jí vklouzla pod oblek, našla šipkovou pistoli a vytáhla ji ven. "Pojď na návštěvu, dítě. Hned."

Pomalou vstala, oči upřené na ústí černé automatické pistole. Muž měl už docela pevnou ruku; zdálo se, že hlaveň zbraně je připoutána k jejímu hrdlu napnutou neviditelnou strunou.

Byl starý, velmi vysoký a jeho rysy připomněly Caseovi dívku, již zahlédl ve Vingtieme Siecle. Měl na sobě těžký oblek z kaštanově červeného hedvábí, na dlouhých rukávech a kolem límce vyšívaný. Jednu nohu měl bosou, na druhé měl černou sametovou trepku se zlatě vyšívanou hlavou lišky. Pokynul jí, aby šla dál. "Pomalou, drahá." Místnost byla velmi velká, přeplněná změtí předmětů, jejíž smysl Caseovi unikal. Viděl šedivý ocelový regál staromódních monitorů Sony, širokou mosaznou postel zavalenou ovčími kůžemi a s polštáři, které vypadaly jako vyrobené z podobných rohoží, jakými byly vystlány chodby. Molly přeskakovala očima od zábavní konzole Telefunken k policím se starožitnými gramofonovými deskami v průhledných obalech z plastiku, jejichž štosy hrozily zhroucením, až k velikému pracovnímu stolu, posetému úlomky křemíku. Case si všiml kyberprostorového přístroje a trod, ale její pohled přes ně přešel, aniž by se zastavil.

"Bylo by obvyklé," řekl starý muž, "kdybych tě zabil." Case ucítil, jak je Molly ve střehu, připravena vyrazit. "Ale dnes večer budu shovívavý. Jak se jmenuješ?"

"Molly."

"Molly. Já se jmenuju Ashpool." Klesl zpět do zmačkané měkkosti velikého koženého křesla na kvádrových chromovaných nohách, ale pistole se ani nezachvěla. Její zbraň položil na mosazný stůl vedle křesla a převrhl plastickou fiolu s červenými pilulkami. Stůl byl posetý violami, láhvemi likérů, měkkými plastickými obálkami, z nichž se sypal bílý prášek. Case si všiml staromódní skleněné injekční stříkačky a obyčejné ocelové lžice.

"Můžeš plakat, Molly? Jak vidím, máš zabedněné oči. Jsem zvědavý." Měl zarudlé oči, čelo se mu lesklo potem. Byl velice bledý. Nemoc, řekl si Case. Nebo drogy.

"Já moc nepláču."

"Ale jak bys plakala, kdyby tě někdo rozplakal?"

"Plivala bych," řekla. "Kanálky mám vyvedené do pusy."

"Na to, jak jsi mladá, ses už naučila jednu důležitou věc." Uložil ruku s pistolí na koleno a ze stolku vedle sebe vzal láhev, aniž by se obtěžoval s vybíráním z pultu různých lihovin. Napil se. Brandy. Čůrek tekutiny mu stékal z koutku úst. "Tak se mají zvládat slzy." Znovu se napil.

"Dnes večer mám práci, Molly. Tohle všechno jsem vybudoval a teď mám práci. S umíráním."

"Můžu odejít stejnou cestou, jakou jsem přišla."

Zasmál se, nepříjemně vysoký zvuk. "Přerušíš mi sebevraždu a pak chceš jen tak odejít. Vážně, ty mě udivuješ. Zlodějko."

"Jde mi o kůži, šéfe, je to všechno, co mám. Chci se jenom odsud dostat celá."

"Jsi velice drsné děvče. My tu provádíme sebevraždy ve velkém stylu. Pochop, to je právě to, co teď dělám. Ale třeba tě dnes večer vezmu sebou dolů do pekla....Bude to ode mne velmi egyptské." Znovu se napil."Pojď sem, přece." Třesoucí se rukou jí podával láhev. "Napij se." Zavrtěla hlavou.

"Není v tom jed," řekl, ale vrátil láhev na stůl. "Sedni si. Sedni si na podlahu. Popovídáme si."

"O čem?"

Usedla. Case cítil, jak se pod jejími nehty pomalu pohnuly čepele.

"Cokoli napadne. Mě napadne. Je to můj večírek. Probudili mě. Před dvaceti hodinami. Něco je v chodu, řekli mi, byl jsem žádán. Jsi ty ono něco, Molly? Samozřejmě, že mě nepotřebují, aby tě zvládli, to ne. Něco jiného...ale já jsem měl sny, chápej. Po čtyřicet let. Když jsem naposledy usínal, ještě jsi nebyla na světě. Říkali, že se nám v tom chladu nebude nic zdát. Dokonce říkali, že ten chlad ani neucítíme. Šílenství, Molly. Lži. Samozřejmě, že jsme měli sny. Chlad uchoval vnějšek uvnitř, v tom je to. Vnějšek. Celou noc jsem to budoval, abych nás ukryl. Nejdřív to byla kapka, jedno zrnko noci, co prosáklo dovnitř, přitaženo chladem... Další následovaly a naplnily mi hlavu asi tak, jako déšť vyplní prázdný bazén. Vodní lilie. Vzpomínám si. Bazény byly terakotové, ošetřovatelky pochromované... jak se jejich paže kmítaly v zahradách za západů slunce... Jsem starý, Molly. Přes dvě stě let, když do toho započítáš chlad. Chlad." Hlaveň pistole se vznesla vzhůru a třásla se. Molly měla šlachy v nohách napnuté jako dráty.

"Mráz vás mohl popálit," řekla opatrně.

"Tam nic nepálí," řekl netrpělivě a sklonil zbraň. Jeho občasný pohyb byl čím dál víc sklerotický. Klepala se mu hlava. Jen s velkým úsilím to zastavil. "Nic tam nepálí. Už si vzpomínám. Řekli nám, že naše inteligence zešlely. A že jsme zaplatili miliardy, svého času. Když umělé inteligence byly celkem žhavá novinka. Řekl jsem jim, že všechno zařídím. Je to ovšem špatně načasované, když 8Jana je dole v Melbourne a v krámě je jen naše sladká 3Jana. Nebo možná dobře. Ty by ses v tom vyznala, Molly?" Zbraň znovu stoupala. "Teď se ve vile Straylight dějí divné věci."

"Šéfe," oslovila ho, "znáte Wintermutea?"

"Jméno. Ano. Možná jako nadávku. Pán pekel, to ano. Za mých časů, drahá Molly, jsem znával mnoho pánů. A nemálo paní. Třebas, španělská královna, jednou zrovna v téhle posteli...Ale mluvím z cesty." Mokře zakašlal a hlavěň pistole poskakovala, jak sebou zmítal. "Jak já jenom mluvím z cesty! To je tím chladem. Ale už nic víc. Když jsem se probudil, nařídil jsem, aby roztavili Janu. Zvláštní, každých pár desítek let líhat s něčím, co legálně vzato je vlastní dcera." Jeho pohled sklouzl někam za ní, k regálu se slepými monitory. Zdálo se, že se chvěje. "Oči Marie - France," řekl mdle a usmál se. "Způsobili jsme, aby mozek byl alergický na určité typy jeho vlastních neurotransmiterů a tím vznikla neobyčejně pružná nápodoba autismu." Hlava mu klesla na stranu, ale vzpřímila se. "Řekli mi, že stejného efektu dnes lze dosáhnout zavedením mikročipů."

Pistole mu vyklouzla z prstů a zapadla do koberce.

"Sny rostou jako pomalý led," řekl. Tvář měl zbarvenou do modra. Hlava mu zapadla do čekající kůže a začal chrápat.

Vstala a zmocnila se zbraně. S Ashpoolovým automatem v ruce prohledávala místnost.

Veliká deka či prošívaná pokrývka ležela vedle postele v ohromné louži sražené krve, rozlité na vzorované rohoži. Molly nadzvedla roh pokrývky a objevila dívčí tělo, bílé lopatky se leskly krví. Měla podříznuté hrdlo. V temné louži vedle ní se leskla trojúhelníková čepel nějaké škrabky. Molly poklekla, opatrně se vyhýbajíc krvi, a otočila tvář mrtvé dívky na světlo. Case viděl tu tvář v restaurantu.

Ozvalo se cvaknutí, hluboko v centru všech věcí a svět se zastavil. Mollyno simstimové vysílání uvázlo na stopce, prsty na dívčině tváři. Stopka trvala tři vteřiny a pak se tvář mrtvé změnila, stala se z ní tvář Lindy Lee.

Další cvaknutí a pokoj se zamlžil. Molly stála, dívala se na zlatý laserový disk vedle malé konzole na mramorové desce nočního stolku. Proužek optoelektronického kabelu se táhl jako vodičko na psa až k zásuvce na spodku štíhlého krku.

"Vím, o co ti jde, sráči," řekl Case a cítil, že se jeho rty někde velmi, velmi daleko pohybují. Věděl, že Wintermute změnil vysílání. Molly neviděla tvář mrtvé dívky, jak se rozplývá a nabývá podoby Lindy Lee.

Molly se obrátila. Přešla přes pokoj až k Ashpoolovu křeslu. Mužův dech byl pomalý a

nepravidelný. Přehlédla změť medikamentů a alkoholu. Sklonila jeho braň, uchopila svoji šipkovou pistoli, přestavila hlaveň na režim jednotlivých výstřelů a velmi pečlivě mu vstřelila toxickou šipku doprostřed zavřeného očního víčka. Jednou sebou škubl a dech se mu zastavil uprostřed vdechu. Druhé oko, hnědé a bezrozměrné, se pomalu otevřelo. Bylo stále ještě otevřené, když se obrátila a vyšla z místnosti.

16.

"Mám tu tvýho šéfa," řekl Čára, "tahám si ho z dvojčete Hosaky z lodi tam v patře, tý co nás vozí na zádech. Jmenuje se Haniwa."

"Znám," řekl Case nepřítomně. "Viděl jsem ji."

Kosočtvereček bílého světla před ním zablikl a zakryl led Tessier - Ashpoolu; ukázal mu klidnou, dokonale zaostřenou, zcela šílenou Armitageovu tvář, oči prázdné jako knoflíky. Armitage mrknul. Díval se.

"Řek bych, že Wintermute se taky postaral o vaše Turingy, co? Jako se postaral o mne," řekl Case.

Armitage se díval. Case odolal okamžitému pokušení uhnout stranou, uniknout se jeho zraku.

"Je vám dobře, Armitage?"

"Casei" - a teď to na okamžik vypadalo, že za tím modrým zrakem se něco pohnulo - "Vy jste viděl Wintermutea, vidíte? Tam, v matrix."

Case kývl. Kamera na předku jeho Hosaky na Marcus Garveyi předá to gesto na monitor na lodi Haniwa. Představil si Maelcuma, jak poslouchá tuto ztrnulou polokonverzaci, přičemž neslyší hlas Armitageova konstruktů.

"Casei" - a oči se zvětšily, jak se Armitage přiblížil k počítači - "když jste ho viděl, kdo to je?"

"Simstimovej konstrukt s vysokou rozlišovací schopností."

"Jenže kdo?"

"Posledně Finn...Před tím ten pasák, kterého..."

"Nebyl to generál Girling?"

"Jakej generál?"

Obraz se z kosočtverce ztratil.

"Přejeď to zpátky a přikaž Hosace, ať to proklepne," řekl konstruktovi.

Napojil se.

Ohromila ho perspektiva. Molly se krčila mezi dvěma ocelovými nosníky, dvacet metrů nad širokou, skvrnitou podlahou z hlazeného betónu. Místnost byla hangár nebo opravárenský dok. Mohl spatřit tři kosmické lodi, žádná nebyla větší než Garvey a všechny byly v různém stádiu oprav. Japonské hlasy. Z pootevřeného trupu bachratého montážního stroje vylezla postava v oranžovém overalu a postavila se vedle jedné, písty ovládané, podivuhodně antropomorfské ruky té věci. Muž něco vyklepával na přenosné konzoli a poškrábal se na žebrech. Do zorného pole vjel červený, vozíku podobný robot na šedých balónových pneumatikách.

CASE, blikl Mollyn čip.

"Ahoj," řekla. "Čekám na doprovod."

Uvelebila se na boku, rukávy a kolena jejího obleku od Moderns převzaly odstín šedomodrého nátěru nosníků. Bolela jí noha, teď už to byla stálá ostrá bolest. "Měla bych se vrátit zpátky k Činovi," zašeptala.

Na úrovni jejího levého ramene cosi tiše vyřapalo ze stínů. Zastavilo se to, kulovité tělíčko na pavoučích nožkách sebou zakývalo ze strany na stranu, vypálilo mikrovteřinu trvající výboj rozptýleného laserového světla a pak to ztrnulo. Byl to mikrorobot Braun, Case jednou vlastnil stejný model, získal tu zbytečnou věc v rámci balíkové dohody s jedním hardwarovým údržbářem v Clevelandu. Vypadalo to jako stylizovaný kříženec černé vdovy a sekáče. Na rovníku koule začala pulsovat červená LED. Tělo nebylo větší než míček na baseball. "Fajn," řekla, "slyším tě." Postavila se, ulevujíc levé noze a dívala se, jak se malý robot otáčí. Metodicky zvolil zpáteční cestu přes nosník do temnot. Obrátila se a pohlédla zpět do opravárenského doku. Muž v oranžovém overalu utěšňoval přední část bílého skafandru. Dívala se, jak si navléká přilbu a utěšňuje ji, bere svou konzoli a zalézá do pootevřeného trupu montážní lodi. Pak se ozval stále vyšší kvil motorů a stroj se pomalu ztrácel z dohledu, unášen desetimetrovým kotoučem v podlaze do ostrého světla obloukových lamp. Červený robot trpělivě vyčkával na okraji otvoru, zanechaného panelem výtahu.

Potom se vydala za Braunem, proplétajíc se lesem svařených ocelových vzpěr. Na Braunovi stále blikala jeho LED a lákala ji za sebou.

"Jak se máš, Casei? Zase zpátky na Garveyi s Maelcumem? Jistě. A napojenej na tohle. Víš, že se mi to líbí? Protože já jsem si vždycky povídala pro sebe, ve své hlavě, když šlo do tuhýho. Hrál jsem si, že mám dobrýho kamaráda, kterému můžu věřit, a že mu řeknu všechno, co si

opravdu myslím, jak se cítím, a pak jsem si hrála, že mi kamarádi povědí, co si o tom myslej a že to tak půjde líp. Mít tě je něco podobnýho. Ta scénka s Ashpoolem..." Kousla se do spodního rtu, proklouzla kolem vzpěry a držela robůtka v dohledu. "Víš, že jsem čekala něco míň ujetýho? Tím myslím, že ty lidi tady jsou snad vypatlaný, jako kdyby jim svítící příkazy lezly vnitřkem čela nebo co. Nelíbí se mi, jak to vypadá, nelíbí se mi, jak to smrdí..."

Robůtek šplhal vzhůru po téměř neviditelném žebříku z příčlí tvaru U směrem k úzkému tmnému průlezu. "A když už cejtím potřebu se svěřovat, kluku, musím přiznat, že jsem od toho nic moc nečekala. Motala jsem se v tom mlejnu nějakou dobu a od chvíle, co jsem si plácla s Armitagem, ty jsi byl jediná změna k lepšímu. "Pohlédla vzhůru k černému kruhu. Robůtek stoupal a jeho LED blikala. "Ne ovšem, že bys byl úplně vohromnej." Usmála se, ale rychle to přešlo a musela zatnout zuby bodavou bolestí v noze, když začala lézt vzhůru. Žebřík pokračoval v kovové trubce, sotva dost široké, aby jí protáhla ramena.

Vzdalovala se gravitaci, šplhala vzhůru k beztížné ose.

Její čip pulsoval čas.

04:23;04.

Byl to dlouhý den. Jasnost jejího vnímání překryla hlodání betafenetylaminu, ale ne natolik, aby je Case vůbec necítil. Upnul se k bolesti v její noze.

CASE : O O O O

O O O O O O O O O O

O O O O O O O O O O

"To je asi pro tebe," řekla a lezla mechanicky vzhůru. Nuly znovu stroboskopicky zavířily a do koutku jejího zorného pole, rozsekaná obvodem displeje, se nasoukala zpráva.

GENERÁLG

IRLING:::

TRÉNOVAL

CORTAPRO

KVÍLEJÍCÍ

PÉSTA

PRODALJE

HOKŮŽI

DOPENTA

GONU:::

W/MUTEMÁ

JAKOHLAVNÍ

HÁKNAARMI

TAGEKON

STRUKTG

IRLINGA:

W/MUTEVÍ

ŽEZMÍNKA

OGZPŮSOB

ÍŽESEAR

MITAGESE

SYPE:::

BACHANA

HUBU:::

::DIXIE

"Teda," řekla, odpočívajíc, celou váhu přenesenou na pravou nohu, "kukám, že máš taky svoje problémy." Pohlédla dolů. Byl tam kotouč mdlého světla, ne větší, než mosazný kroužek klíče Chubb, který se jí kinklal mezi řadry. Vzhlédla. Neviděla nic. Jazykem nahodila své zesilovače a roura vyrostla do mizející perspektivy, Braun se bral svou cestou po příčkách. "O tomhle úseku nepadlo ani slovo," řekla.

Odpojil se.

"Maelcume..."

"Pane, váš šéfpán stal se moc divným." Zionita měl na sobě modrý skafandr Sanyo o dvacet let starší než byl ten, který si Case ve Freeside najal, přílbu v podpaží a střapaté dredy zastrčené

do síťovky upletené z červené příze. Oči měl poznamenané gandžou a napětím. "Stále volá sem dolu rozkazy, pane, ale od nějaké války v Babylonu..." Maelcum zavrtěl hlavou. "Aerol a já mluvili, Aerol mluvil se Zionem, Zakladatelé řekli řež a pryč." Přejel si hřbetem hnědé ruky přes ústa.

"Armitage?" Case sebou škubl, protože betafenetylaminová kocovina, nezastíněná matrixem nebo simstimem ho nabrala naplno. Nervy v mozku to nemohlo zasáhnout, řekl si, nebude to tak zlý. "Co to má bejt, člověče? Dává ti rozkazy? Jaký?"

"Pane, Armitage, on říká mi nasad' kurz na Finsko, víte vy? On říká tam naděje, víte vy? Chodí mi na monitor s blůzou samá krev, pane, a šílený jako nějaký pes, říká kvílející pěst a Rus a krev zrádců bude na našich rukou." Znovu potřásl hlavou, aureola vlasů sčesaných do hrotů v beztlížném stavu sebou kývala a škubala, rty měl sevřené. "Zakladatelé říkají Wintermuteův hlas hlas falešného proroka jistě zcela a Aerol a já musíme opustit Marcus Garvey a vrátit se."

"Armitage...je raněný? Krev?"

"Neviděl jsem, víte vy? Ale krev, a cvok jak hrom, Casei."

"Fajn," řekl Case. "Ale co se mnou? Jdete domů. Co se mnou, Maelcume?"

"Pane," řekl Maelcum, "vy jdete se mnou. Já a já jdeme Zion s Aerolem, Babylon Rocker. Necháme pana Armitage ať mluví s kazetou mrtvého, jeden mrtvý a druhý..."

Case se ohlédl přes rameno, jeho najatý skafandr se zmítal v síti, do níž ho uzavřel, nadnášen vzduchem ze starého ruského filtračního zařízení. Zavřel oči. Viděl, jak se mu v tepnách rozpouštějí sáčky s toxinem. Viděl, jak se Molly vleče po nekonečných ocelových příčích. Otevřel oči.

"Člověče, já nevím," řekl, divnou pachut' v ústech. Pohlédl dolů na svoji mašinu, na svoje ruce. "Já nevím." Opět vzhlédl. Hnědá tvář už byla klidná, pozorná. Vysoká příruba starého modrého skafandru zakrývala Maelcumovi čelist. "Je uvnitř," řekl. "Molly je uvnitř. Jmenuje se to tam Straylight. Jestli je někde nějaký Babylon, tak tam. Když ji tam necháme, nedostane se ven, ať už je Břitvačka nebo ne."

Maelcum kývl, ruksak plný do špiček sčesaných vlasů za ním poskakoval jako upoutaný balón z háčkované bavlny. "Ona ženou vaší, Casei?"

"Vím já? Nejspíš nicí." Pokrčil rameny. A znovu našel svůj vztek, hmatatelný pod žebry jako střep žhavé skály. "Seru na to," řekl. "Seru na Armitage, seru na Wintermutea a seru na tebe. Zůstanu tady."

Úsměv se rozlil po Maelcumově tváři jako úsvit. "Maelcum chlapec sprostý, Casei. Garvey Maelcumova loď." Jeho ruka v rukavici udeřila do panelu a z reproduktorů po celém tahači začaly pulzovat těžké basy extra klasy hardrockového dublu Zionu. "Maelcum nepoběží, to ne. Já promluvím ,jak Aerol, on jistě spatří vše ve světle stejném."

Case zíral. "Já vám chlapci, vůbec nerozumím."

"Nerozumíme vám, pane," řekl zionita, pokyvuje do rytmu, "ale miluj nás Jahve, musíme pohnout, jeden druhým."

Case se napíchl a zapnul se na matrix.

"Došel ti telegram?"

"Jo." Všiml si, že čínský virus se rozrostl; jemné obloučky měňavého polychromu se blížily ledu T - A.

"No, začíná to bejt hustý," řekl Čára. "Tvůj šéf zamet banku na druhý Hosace a tak tak že nechal naši sebou. Ale tvůj kamarád Wintermute mi něco dohodil, ještě než to vodešlo. Důvod, proč Straylight nejede po úplně stejný parketě jako forma Tessier - Ashpool je ten, že tam jsou všichni skoro pořád v chladným spánku. V Londýně je advokátní kancelář, která sleduje, kdo má zrovna pravomoc. Musí přesně vědět, kdo je zrovna vzhůru a kdy. Armitage kontroloval přenosy z Londýna na Straylight na svý Hosace na jachtě. Bohužel vědí o smrti starýho pána."

"Kdo to ví?"

"Advokátní kancelář a T - A. V prsní kosti měl zapuštěnej monitor. Ne snad, že by šipka tý tvý holky nechala chlapcům ze záchrannýho týmu něco na práci. Toxin z mořskejch korýšů. Takže jedinej probuzenej T - A na Straylightu je teď Lady 3Jane Marie-France. V Austrálii je za obchodem nějak mužskej o tři roky starší. Jestli to chceš vědět, vsadil bych se, že Wintermute našel cestu, jak zařídít kšeft, ke kterému byl potřeba osobní dohled toho 8Jeana. Ale už se vrací, brzo tu bude. Právníci v Londýně mu zařídili ETA na Straylight na 09:00:00, dneska večer. Virus Kuang jsme zapnuli ve 02:32:03. Teď je 04:45:20. Podle odhadu se Kuang dostane dovnitř T - A někdy v 08:30:00. Nebo chlupe na každou stranu. Myslím, že Wintermute něco provádí s 3Janou,

leda že je stejně máklá jako byl starej pán. Ale až se ten chlápek vrátí z Melbourne, uvidí, kolik uhodilo. Bezpečnostní systém Straylightu se pokouší vyvolat nejvyšší stupeň poplachu, ale Wintermute ho pořád blokuje, neptej se mě, jak to dělá. Ale zatím se nepodařilo zvládnout základní program ovládní vchodů, aby se Molly dostala dovnitř. Armitage měl všechny záznamy na své Hosace; Riviera musel přemluvit 3Janu, aby to spustila. Může si hrát se vchodama a východama celý roky. Podle mě jeden z hlavních problémů T - A je v tom, že každé rodinnej hlavoun nacpal banky nejrůznějšíma soukromýma specialitama a výjimkama. Jakoby se v tobě rozpad imunitní systém. Zralej pro virus. Jak se dostaneme za led, vypadá to pro nás dobře."

"Fajn. Ale Wintermute řek, že Arm..."

Bílý kosočtverec se vrátil na své místo, plný makrozáběru šílených modrých očí. Casei mohl jen zírat. Plukovník Willie Corto, Special Forces, Úderná skupina Kvilející pěst, se vrátil. Obraz byl tmavý, rozechvělý, špatně zaostřený. Corto použil navigačního zařízení lodi Haniwa, aby se spojil s Hosakou na Marcus Garveyi.

"Casei, žádám hlášení o ztrátách na Omaha Thunder."

"Řek bych...já....Plukovníku?"

"Vzchop se, chlapče. Nezapomínej na výcvik."

Kde jste ale byl, pane, tiše se ptal těch vyděšených očí. Wintermute zabudoval do katatonické pevnosti zvané Corto něco, čemu dal jméno Armitage. Přesvědčil Corta, že Armitage je něco reálného a Armitage chodil, mluvil, vymýšlel, shromažďoval data, setkal se s Wintermutem tenkrát v pokoji v Hiltonu v Chiba... A teď je Armitage pryč, odváť větrem Cortova šílenství. Ale kde Corto byl celé ty roky?

Padal, popálený a oslepený, z nebe nad Sibiří.

"Casei, bude to pro vás těžké to přijmout, chápu. Jste důstojník. Výcvik. Rozumím. Ale Casei, Bůh je můj svědek, zradili nás."

Z modrých očí vyhrkly slzy.

"Plukovníku, ehm, kdo? Kdo nás zradil?"

"Casei, generál Girling. Mohl byste ho znát podle krycího jména. Je to ten muž, o kterém jsem hovořil."

"Jo," řekl Case a slzy tekly dál. "Asi jo. Pane," dodal impulzivně. "Ale, pane plukovníku, co teda máme přesně dělat? Ted'ka?"

"V tomto bodě je naší povinností, Casei, odlet. Útěk. Odsun. Zítra za soumraku se můžeme dostat nad finské hranice. Kopírovací let na manuál. S odřeným zadkem. Ale to bude teprve začátek." Modré oči se přimhouřily nad opálenými lícemi, jež se leskly slzami. "Jenom začátek. Nahoře nás zradili. Tam nahoře..." Ustoupil od kamery, tmavé skvrny na zmačkané košili. Armitageova tvář byla jako maska, nehybná, ale Cortova maska byla zcela schizoidní, choroba mu vstoupila do každého svalu, zničila nákladnou plastickou operaci.

"Plukovníku, já vás slyším, člověče. Poslyšte, plukovníku! Chci, abyste otevřel to...dopředele, jak se to Dixie jmenuje?"

"Střední průlez."

"Otevřte střední průlez. Jenom řekněte své ústřední konzoli, aby ho otevřela, jasný? Rychle u vás budeme. Pak si můžeme promluvit, jak vás dostaneme ven."

Kosočtverec zmizel.

"Kamaráde, tak si myslím, že jsi mě ztratil," řekl Čára.

"Toxiny," řekl Case. "Ty zasraný toxiny." Odpojil se.

"Jed?" Maelcum hleděl přes odrané rameno svého Sanya, jak se Case dere ven z g-vaku.

"Vytáhni ze mě tenhle zatracenej krám...", škubal se za cévku. "Je to něco jako pomalej jed a ten blbec tam nahoře ví, jak ho zneškodnit a teď je z něho cvok." Zápasil s přední částí červeného Sanya a úplně zapomněl, jak se zachází se sponami.

"Panšéf, dal do vás jed?" škrábal se Maelcum na tváři. "Máme tu lékárníčku, chcete-li."

"Kristepane, Maelcume, pomoz mi s tím zatraceným skafandrem."

Zionita se odrazil od růžového pilotního modulu. "Klid, pane. Dvakrát měř, jednou řež, jak moudrý říká. Půjdeme tam vzhůru..."

V harmonikové spojovací chodbě, která vedla z průlezu na zádi Marcuse Garveye do středního průlezu jachty jménem Haniwa, byl vzduch, ale raději měli zavřené skafandry. Maelcum překonal

chodbu s baletní ladností a zastavoval se, jen aby pomáhal Caseovi, který začal nešikovně rotovat, jen co vystoupil z Garveye. Bílé plastické stěny chodby propouštěly ostré sluneční světlo; nebyly tu stíny.

Poklop Garveye byl skvrnitý a zjizvený, ozdobený laserovou rytinou Lva ze Zionu. Střední poklop Haniwy byl krémově šedý, čistý a starosvětský. Maelcum vložil ruku v rukavici do úzkého výklenku. Case se díval, jak pohybuje prsty. Ve výklenku ožily červené LED, zahájily odpočet od padesáti. Maelcum vytáhl ruku. Case, rukavici přitíštěnou k poklopu, cítil ve skafandru i v kostech chvění uzamykacího mechanismu. Okrouhlý díl trupu se začal zasouvat do stěny Haniwy. Maelcum se chytil jednou rukou výklenku a druhou Casea. Nechali se táhnout dovnitř.

Haniwa byla výrobek loděnice Dornier - Fudžicu. Její vnitřek prozrazoval stejnou designerskou filozofii jako mercedes, který je vozil po Istanbulu. Úzký prostor podpalubí byl obložen imitací ebenové dýhy a dlážděn šedivými italskými kachlíky. Case měl pocit, jako kdyby měl vtrhnout přes sprchy do soukromých lázní nějakého boháče. Jachta, která nikdy neměla přistát na Zemi, byla sestavena na oběžné dráze. Její hladké, vosí linie byly jen pro okrasu a vše v jejím interiéru bylo zamýšleno tak, aby podpořilo všeobecný dojem rychlosti.

Jakmile Maelcum sňal svoji omlácenou přilbu, Case ho následoval. Tkvěli zde v prostoru přechodové komory a dýchali vzduch jemně vonící borovicemi. A někde v pozadí znepokojivý nádech hořící izolace.

Maelcum zavětlil. "Nesnáze zde, pane. Vždycky na lodi, ucítíte-li toto..."

Dveře, polštářované šedým ultrasemišem, hladce klouzaly zpět do zárubně. Maelcum se odrazil od ebenové stěny a hladce proplul úzkým průchodem, když v poslední chvíli přetočil svá široká ramena, aby se do něj vešel. Case ho neobratně následoval, ručkuje po měkce potaženém zábradlí, jež bylo ve výši pasu. "Mústek," řekl Maelcum a ukázal dolů hladkou chodbou s krémovými stěnami, "jistě tam." Uvedl se bez úsilí do pohybu dalším kopem. Odkudsi zpředu Case zachytil důvěrně známý zvuk printeru tisknouceho výpis. Ještě zesílil, když vstoupil za Maelcumem dvěma přímo do záplavy zamotaného výpisu. Case popadl kus pokrouceného papíru a pohlédl na něj.

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

"Systém položen?" Zionita přešel prstem v rukavici po sloupci nul.

"Ne," řekl Case a hmátl po odplouvající přilbě, "Čára říkal, že Armitage vymazal Hosaku, kterou tady měl."

"Je cítiti, jak by vymázl ji laserem, víte vy?" Zionita se zapřel nohou o bílou klec švýcarského posilovacího stroje a proletěl plovoucím labyrintem papíru, chráně si rukama obličej.

"Casei, pane..."

Muž byl malý, Japonec, hrdlo připoutané k úzké skládací židli kusem nějakého tenkého ocelového drátu. Do pěnového podhlavníku se zařizl tak hluboko, že zmizel a stejně hluboko se zasekl do mužova hrdla. Na tom místě ztuhla jediná krůpěj temné krve jako nějaký zvláštní drahokam, tmavočervená perla. Case si všiml, že na obou koncích garroty se vznášejí obyčejná dřevěná držadla, podobná starým násadám smetáku.

"Rád bych věděl, jak dlouho to u sebe nosil," řekl Case, když si uvědomil Cortovo poválečné putování.

"Umí pilotovat loď, šéfpán?"

"Možná. Je od Special Force."

"Nuže, japonský hoch zde, ten už nezapilotuje. Ztěží já sám pilotovati budu. Moc nová loď."

"Hledejme teda mústek."

Maelcum povytáhl obočí, přetočil se nazad a kopl.

Case ho následoval do větší místnosti, jakési haly, střásaje ze sebe a mačkaje kusy výpisu, které se ho snažily cestou polapit. Byly tu další skládací židle, cosi jako bar a Hosaka. Printer, stále ještě zvracející pruh zmarnělého papíru, byl zabudovaný do ručně dýhovaného panelu. Natáhl se přes kruh židlí až dosáhl na bílý knoflík vedle otvoru pro papír. Hluk ustal. Otočilo se a prohlédl si Hosaku. Předek byl nejméně na deseti místech proděravělý. Díry byly malé, kruhové, se začernalými okraji. Kolem mrtvého počítače kroužily maličké kuličky světlé slitiny. "Bože můj," řekl Maelcumovi.

"Mústek uzamčen, pane," řekl Maelcum na druhé straně haly.

Světla se ztlumila, nabyla na síle a znovu se ztlumila.

Case vytrhl výpis z otvoru. Další nuly. "Wintermute?" Rozhlížel se po béžové a hnědé hale, prostor počmáraný vznášejícími se papírovými křivkami. "To děláš ty, s těma světly, Wintermute?"

Panel vedle Maelcumovy hlavy vyjel vzhůru a odhalil malý monitor. Maelcum uctivě uskočil, otřel si pěnovým polštářkem na hřbetu rukavice pot s čela a jal se studovat displej. "Znáte japonské psaní, pane?"

"Ne," řekl Case.

"Můstek je záchranná kapsle, člun. Odpočet, jak to vyhlíží. Zapneme skafandry."

"Cože? Startuje? Do prdele!" Kopnutím se odrazil od panelu a proletěl změti výpisu. "Člověče, musíme ty dveře otevřít!" Ale Maelcum se mohl jen poklepat na přilbě. Case viděl průhlednou hmotou, jak hýbe rty. Zahlédl, jak odlétla krupěj potu z duhově vyšívané pásky na síťce z purpurové vlny, kterou zionita nosil na svém účesu. Maelcum uchopil Caseovu přilbu a zlehka mu ji nasadil, dlaněmi rukavic mačkaje spony. Jakmile se spojily kontakty příruby, monitor z tekutých krystalů vlevo od průzoru se rozsvítil. "Neumím japonsky na moc," řekl Maelcum vysílačkou svého skafandru, "ale odpočet je špatný." Zaklepal na jistou řádku na monitoru. "Spony nezaskočily, modul můstek. Start s otevřeným vchodem."

"Armitage!" Pokusil se vyrazit dveře, ale fyzika beztlížného stavu ho odrazila nazad do výpisů.

"Corto! Nedělejte to! Musíme spolu mluvit! Musíme..."

"Case? Jsem na příjmu, Casei..." Hlas už teď téměř Armitage nepřipomínal. Byl podivně klidný. Case přestal kopat. Udeřil přilbou do stěny na druhé straně. "Lituji, Casei, ale musí to tak být. Jeden z nás musí podat svědectví. Kdybychom zůstali dole, všechno skončí tady. Řeknu jim to, Casei, řeknu jim to všechno. O Girlingovi a ostatních. A já se tam dostanu, Casei. Víím, že se tam dostanu. Do Helsinek." Náhle nastalo ticho; Case cítil, že mu naplnilo přilbu jako nějaký vzácný plyn. "Ale je to těžké, Casei, tak strašně těžké. Jsem slepý."

"Corto, stop. Počkejte. Jste slepec, člověče. Nemůžete letět! Rozbijete se o ty zasraný stromy. A budou chtít vás dostat, Corto. Přísahám Bohu, že vám nechali otevřené průlez. Vy zemřete a už nikdy mi neřeknete, co je to za enzym, jméno toho enzymu, ten enzym, člověče..." Křičel vysokým hysterickým hlasem. Sluchátka v přilbě vracela skřípění zpětné vazby.

"Vzpomeňte na výcvik, Casei. To je vše, co můžeme dělat."

A potom přilbu naplnilo zmatené brebentění, burácející poruchy, harmonické vytí z doby Kvílející pěsti. Útržky ruštiny, a do toho cizí hlas, přízvuk středozápadu, velmi mladý: "Dostali nás, opakují, dostali Omaha Thunder, my..."

"Wintermute," zaječel Case, "nedělej mi to!" Slzy se mu odtrhly od řas, odskočily od průzoru jako přeprška krystalických kapiček. Pak Haniwa zaduněla, jen jednou, zatřásla se, jako kdyby nějaká velká měkká věc udeřila do jejího trupu. Case si představoval, jak se záchranný člun uvolnil, vymrštěn třaskavými úchyty a pařát vteřinu trvajících hurikánu unikajících vzduchu vytrhl šíleného plukovníka Corta z jeho křesla - podle Wintermuteova podání poslední minuty Kvílející pěsti.

"Jsem pryč, pane," díval se Maelcum na monitor. "Poklop otevřen. Wintermute musel překlenout startovací pojistku."

Case se pokusil vytřít si z očí slzy vzteku. Prsty narazily na průzor.

"Jachta, ta je pro vzduch těsná, ale šéfpán bere i s můstkem kontrolu zahákování. A Marcus Garvey drží pořád."

Ale Case viděl Armitageův nekonečný pád podél Freesidu, vakuem chladnějším, než jsou stepi. Z nějakého důvodu si ho představoval v jeho temném Burberry, bohaté řasení trenčkotu rozprostřené kolem něho jako křídla nějakého obrovského netopýra.

17.

"Máš to, kvůli čemu jsi tam šel?" ptal se konstrukt.

Kuang Grade Mark Eleven vyplňoval mřížku mezi sebou samým a ledem T - A hypnoticky složitou klenutou kružbou, jejíž výplň byla jemná jako ledové květy na zimním okně.

"Wintermute zabil Armitage. Vyhodil ho v záchranném člunu a nechal otevřený dveře."

"Kurva prdel," řekl Čára. "Vy jste ale nebyli zrovna jako dva hošové, že ne?"

"Věděl, jak vyplavit sáčky toxinu."

"To Wintermute ví taky. Můžeš se vsadit."

"Moc nevěřím, že mi Wintermute pomůže."

Konstruktův ohavný smích zadrápal na Caseovy nervy jako tupá čepel. "Třeba to znamená, že začínáš bejt chytřej."

Klepnul do spínače simstimu.

Podle čipu v jejím optickém nervu bylo 06:27:52; Case už déle než hodinu sledoval její postup vilou Straylight a endorfinový analog, který si vzala, mu mírnil kocovinu. Přestala jí bolet noha; zdálo se, že kráčí horkou lázní. Robůtek Braun jí hřadoval na rameni, jeho maličké manipulátory, polštářované jako chirurgické spony, se držely obleku Panterů.

Stěny zde byly z čisté oceli, jen na místech, odkud byl kdysi serván nějaký obklad, zůstaly hrubé hnědé pruhy epoxy. Schovala se před dělníky, přikrčená, pistoli v obou rukách, oděv ocelově šedý, zatímco dva štíhlí Afričané jeli kolem na jejich káře s balónovými koly. Muži měli oholené hlavy a nosili oranžové overaly. Jeden si pro sebe tiše zpíval v jazyce, jaký Case nikdy neslyšel, tóny i melodie byly cizí a vtíravé.

Čím hlouběji se propracovávala do labyrintu vily, tím více se vracel k tomu, co vyprávěla hlava, k eseji 3Jany o Straylightu. Straylight byl bláznivý, bláznovství prorostlo do plastobetonu vy vyrobeného z drcených měsíčních hornin, prorostlo do svařované oceli a tun různých třepek, do všech těch bizarních krámů, které vyvezli vzhůru ze studny, aby jimi vyzdobili svoje rotující hnízdo. Ale nebyla to bláznivost, jaké mohl porozumět. Nepodobala se Armitageově šílenství, o němž si teď myslel, že ho dokáže pochopit; zkrutíte člověka až na doraz, pak stejně tak nazpátek, otočte ho a znovu zkrutíte. Člověk praskne. Je to jako lámání kusu drátu. Tohle historie udělala s plukovníkem Cortem. Historie udělala už hodně špinavé práce, když ho Wintermute našel, odfiltroval z něho všechny válečné pozůstatky a pak se plouhal po hladkém šedém poli vědomí toho muže, jako když se vodoměrka prohání po povrchu nehybné tůně, v blázcinci ve Francii mu předával první zprávy na displeji dětského mikropočítače. Wintermute vybudoval Armitage z gruntu, s Cortovými vzpomínkami na Kvílejší pěst v základech. Ale za jistým bodem Armitageovy "vzpomínky" už nepatřily Cortovi. Case pochyboval, že by si Armitage vzpomínal na zradu, na Nightwingy padající v plamenech... Armitage byl jakási sestříhaná verze Corta a když napětí akce dosáhlo jisté úrovně, Armitageův mechanismus se rozsypal; na povrch se vynořil Corto i se svým pocitem viny a jeho nemocnou zuřivostí. A teď byl Corto - Armitage mrtev, malý zmrzlý měsíček Freesidu.

Vzpomněl si na sáčky toxinu. Taky starý Ashpool byl mrtev, Molly mu okem prohnala mikroskopickou šipku a upřela mu tu jeho odborně umíchanou superdávku, kterou si pro sebe připravil. Byla to ještě divnější smrt, ta Ashpoolova, smrt šíleného krále. A on zas zabil loutku, již prohlašoval za svoji dceru, tu s tváří 3Jany. Když tak Case hnal Mollyn telemetrický sensorický input chodbami Straylightu, napadlo ho, že nikdy ani nepomyslel na někoho jako byl Ashpool, někoho tak mocného, jak si představoval že Ashpool byl, a tak lidského.

V Caseově světě moc byla chápána jako moc koncernů. Mezinárodní společnosti zaibacu změnily běh lidských dějin, překročily staré bariéry. Chápány jako organismus, dosáhly jakési nesmrtnosti. Zabitím deseti klíčových úředníků nelze zaibacu zabít; další čekají na vzestup po žebříku, zaujímají uvolněná místa a získávají přístup k paměti společnosti. Jenže Tessier - Ashpool byla firma jiného druhu a ten rozdíl vycítil při smrti jejího zakladatele. T - A byla atavismus, klan. Vybavoval si nepořádek v pokoji starého pána, jeho člověčí zemitost, odřbané štosy starých audiodesek v papírových obalech. Jedna noha bosá, druhá v sametové trepce.

Braun zaškubal kapucou panterského oděvu a Molly zahrnula vlevo, do další klenuté chodby.

Wintermute a hnízdo. Obsedantní vize líhnoucích se vos, zpomaleného biologického kulometu. Ale copak zaibacu nejsou ještě víc takové, nebo Jakuza, tyto úly s kybernetickými paměťmi, obrovské samostatné organismy s DNA zakódovanou do křemíku? Jestliže Straylight vyjadřuje

identitu společnosti Tessier - Ashpool, pak tedy je T - A stejně šílený, jako byl starý pán. Stejná neuspořádaná motanina obav, stejný pocit podivné bezcílnosti. Vzpomněl si, jako Molly říkala "Kdyby se stali tím, čím se stát chtěli..." Jenže Wintermute jí řekl, že se nestali.

Case vždycky považoval za samozřejmost, že skuteční šéfové, hlavouni daného průmyslového odvětví, jsou zároveň více i méně než lidi. Pozoroval to na lidech, kteří ho zmrazili v Memphisu, viděl jako to v Night City napodobuje Wage a právě to mu umožnilo přijímat Armitageovu netečnost a bezcitnost. Vždycky si to představoval jako postupnou a uvědomělou přizpůsobivost soustrojí, systému, mateřskému organismu. To také byly kořeny netečného postoje ulice, tento vědomý postoj předpokládající kontakty, neviditelné spoje vedoucí vzhůru k neviditelným úrovním vlivu.

Ale co se to teď děje v chodbách Straylightu?

Celé bloky byly obnažené až na ocel a beton.

"Kde je teď asi Petr, co? Možná, že kluka už brzy uvidíme, " zašeptala. "A taky Armitage. Casei, kde je?"

"Mrtvý, "řekl, věda, že ho nemůže slyšet. "Je mrtvý. "

Odpojil se.

Čínský program se ocitl těsně u cílového ledu, jeho duhové odstíny už částečně překryté zelení čtyřstěnu představujícího T - A. Smaragdové oblouky nad bezbarvou prázdnotou.

"Jak to jde, Dixie?"

"Dobře. Až moc hladce. Úžasná věc... Měl jsem mít takovou tenkrát v Singapore. Chtěl jsem ze starý New Bank of Asia vycucnout jen padesátinu toho, co by šlo. Ale to už je včera. Tahle holka za nás odře všechnu otročinu. Napadne tě, jak by teď vypadala válka..."

"Kdyby se tyhle srágoři válely na ulici, byli bysme bez práce, "řekl Case.

"Jen nežvaň. Počkej, až ten krám poženeš nahoru černým ledem."

"Dixie..."

"Jo. Vidím to. Nevím, jestli tomu mám věřit. "

Hnědavá tečka, neohrabaný komár na pozadí zelené stěně centra T - A. Začala postupovat přes most vybudovaný virem Kuang Grade Mark Eleven a Case si všiml, že má nohy. Jak přicházela, zelený díl oblouku se prodlužoval a duha virového programu se stáčela nazad, pár kroků před špičkami rozpraskaných černých polobotek.

"Musím ti to předat, šéfe," řekl Čára, když nevysoká podsaditá Finnova postava stála zdánlivě pár metrů od nich. "Když jsem byl živý, nikdy jsem nic takového neviděl." Ale příšerný ne - smích se nedostavil.

"Jestě nikdy jsem to nezkoušel," řekl Finn a vycenil zuby, ruce nacpané do kapes ošoupané bundy.

"Zabil jsi Armitage," řekl Case.

"Corto. Jo. Armitage už zařval. Muselo to bejt. Já vím, já vím, ty jsi chtěl ten enzym. Fajn. Žádný vrásky. Především, Armitage ho měl ode mne. Tím chci říct, že já mu řek, jak se používá. Ale myslím, že bude lepší, když dodržíme dohodu. Máš dost času. Pak ti ho dám. Za pár hodin, jasný?"

Case pozoroval v kyberprostoru modrý proužek dýmu od Finnovy partagasky.

"Vy lidi," řekl Finn, "mi vážně jdete na nervy. Jaký by to bylo jednoduchý, kdybyste všichni byli jako tadyhle Čára. Je to konstrukt, jenom halda ROM a vždycky dělá, co po něm chci. Podle mejch projekcí nebyly velký šance na to, že se Molly zaplete do Ashpoolovy velký odchodový scény, abych uvedl jeden příklad." Povzdechl si.

"Proč se zabil?" zeptal se Case.

"Proč se někdo zabíjí?" Postava pokrčila rameny. "Asi to vím, pokud to někdo ví, ale trvalo by mi dvanáct hodin, než bych vysvětlil různé prvky jeho minulosti a jak spolu vzájemně souvisejí. Už dlouho to chtěl udělat, ale pořád se vracel do mrazáku. Kristepane, že to byl ale votravnej starej čurák." Finnova tvář se znechuceně sraštila. "Jestli chcete znát bezprostřední důvod, je to spojený s tím, proč zabil svoji ženu. Jenže malá 3Jana vymyslela způsob, jak rozhasit jeho kryogenickej systém a to mu zlomilo krk. V podstatě ho zabila ona. Až na to, že si myslí, že se zabil sám a tvá kamarádka anděl pomsty si myslí, že mu nakrmila oční bulvu šťávou z korýšů." Finn zahodil vajgla pod sebe do matrix. "Takže, vlastně jsem jenom 3Janě dohodil nápad, jeden starej recept, chápete?"

"Wintermute," řekl Case, obezřetně vybíraje slova, "říkal jsi, že jsi jen část něčeho jinýho. A

později jsi říkal, že přestaneš existovat, když se akce povede a Molly šoupne slovo do správného drajvu."

Finnova vrásčitá hlava kývla.

"Fajn, ale s kým budem jednat potom? Když Armitage je mrtvej a bude i po tobě, kdo mi teda řekne, jako dostanu ze systému ty zasraný sáčky s toxinama? Kdo řekne Molly, jak se dostane ven? Tím chci říct, kde, přesně kde bude naše kůže, až tě odříznem od drátů?"

Finn vytáhl z kapsy dřevěné párátka a pozoroval ho kriticky, jako když chirurg prověřuje skalpel. "Správná otázka," řekl konečně. "Znáš lososy? To je druh ryby. Tyhle ryby, chápej, maj nutkání plavat proti proudu. Pochopil?"

"Ne," řekl Case.

"Já totiž mám taky nutkání. A nevím proč. Kdybych ti měl předat všechny myšlenky, říkejme jim spekulace, které jsem této otázce věnoval, strávil bys na tom několik lidských životů. Protože jsem tomu věnoval hodně přemýšlení. A stejně nic nevím. Ale až bude po všem, až se nám to povede, stanu se částí něčeho většího. Mnohem většího." Finn se podíval vzhůru a pak kolem sebe po matrix. "Ale části mne samotného, které mne teď tvoří, zůstanou tady dál. A ty dostaneš zapláceno."

Case zápasil s nesmyslným nutkáním vrhnout se kupředu a vtisknout té postavě prsty do hrdla, hned nad utaženým uzlíkem špinavé vázanky. Palce hluboko pod Finnův ohryzek.

"Tak teda hodně štěstí," řekl Finn. Obrátil se a s rukama v kapsách se vlekl zpěďt po zeleném oblouku.

"Počkej, vole," řekl Čára, když Finn urazil deset kroků. Postava se zastavila a potočila se. "A co já? Co bude s mým platem?"

"Svoje dostaneš," řeklo to.

"Co to znamená?" zeptal se Case a díval se, jak mizí úzká tvídová záda.

"Chci bejt smazanej," řekl konstrukt. "Už jsem ti to říkal, pamatuješ?"

Straylight připomněl Caseovi nákupní střediska, pustá za ranních hodin, jak je poznal za klukovských let, ty oblasti nízké koncentrace, do nichž jitřní hodiny přinášely křečovitý klid, jakési tupé očekávání, napětí, jež vás přiměje, abyste se dívali, jak hmyz krouží kolem žárovek v ochranných sítích nad vchody potemnělých obchodů. Oblasti na okraji, kousek od hranice Sprawlu, daleko od neonočního cvrkotu žhavého jádra. Vládla tu stejná atmosféra obklíčení spícími obyvateli procitajícího světa, který nechtěl ani navštívit, ani poznat, světa marných kšeftíků na nějakou dobu odložených, světa, který se záhy probudí do marné rutiny.

Molly teď zpomalila, snad že si uvědomila, jak blízko cíle se ocitla, nebo že jí noha dělala starosti. Bolest si začala znovu vytvářet svoji klikatou cestu přes endorfiny a Case si nebyl jist, k čemu to povede. Molly neluvila, zuby měla zaťaté a opatrně regulovala dech. Přešla kolem mnoha věcí, kterým Case nerozuměl, ale zvědavost ho už opustila. Byla tam místnost plná polic s knihami, milion plochých listů žlutnouceho papíru stišťený do vazeb z plátna nebo kůže, police v pravidelných odstupech označené štítky podle kódu čísel a písmen; přeplněná galerie, ve které Case hleděl Mollynýma lhostejnýma očima na skleněný, prachem pokrytý střepe, objekt nazvaný - Molly automaticky pohlédla na mosazný štítek - "La mariee mise a nu par ses celibataiers meme." Vztáhla ruku a dotkla se toho, umělé nehty cinkly o ochranný štítek z nerozbitného skla Lexan. Tady byl zřejmě vchod do kryogenického centra Tessier - Ashpoolů, okrouhlé dveře z černého skla rámované chromem.

Od chvíle, kdy potkala Afričany s vozíkem, nespátřila nikoho a Casea napadlo, že ti dva vedou nějaký imaginární život; vykreslil si je, jak se ladně vlečou halami Straylightu, jejich hladké tmavé lebky se lesknou a pokyvují do rytmu té únavné písničky, kterou jeden z nich zpívá. A nic z toho, co viděl, neodpovídalo vile Straylight, jakou očekával, jakéhosi křížence Kátina pohádkového zámku a napůl zapomenuté dětské představě vnitřní svatyně Jakuzy.

07:02:18.

"Casei," řekla, "potřebuju laskavost." Strnule se ohnula a sedla si na štos vyleštěných ocelových desek, chráněných nepravidelnou vrstvou čirého plastiku proti poškrábání. Uřízla si kus plastiku ze svrchní desky, čepele vytáhla zpod palce a ukazováku. "Víš, noha není v pořádku. Nevěděla jsem, že se bude takhle šplhat a endorfin nebude už dlouho působit. Takže možná - říkám možná, jasný?- budu tu mít problémy. Jde o to, že jestli tady zařvu dřív, než přijde Riviera," natáhla nohu a třela si maso na stehně přes polykarbon Panterů a kůži z Paříže, "chci, abys mu to řekl. Rozumíš? Řekni jen, že to byla Molly. Už bude vědět. Okej?" Rozhlédla se po prázdné

hale, po prázdných stěnách. Podlahu tu tvořil hrubý lunární betón a vzduch páchl pryskyřicemi. "Do prdele, já ani chlape nevím, jestli mě slyšíš."

CASE.

Trhla sebou, vstala, pokývla. "Co ti Wintermute řekl, kámo? Řekl ti o Marie-France? Byla z Tessierovy poloviny, genetická matka Jany. A myslím že i toho Ashpoolova maňáska. Nechápu, proč mi napovídal tam dole v buňce... tolika věcí... Proč musel přijít jako Finn nebo někdo takovej, to mi řekl. Není to jenom maska, je to jako by používal skutečněch profilů jako záklopy, musí zařadit na nižší, aby s náma mohl komunikovat. Říká tomu šablona. Model osobnosti." Vytáhla pistoli a kulhala dál chodbou.

Holá ocel a hrbolaté epoxy náhle skončily a nahradilo je cosi, co Case zprvu považoval za hrubý tunel vystřelený do pevné skály. Molly to ohledala, takže zjistil, že je to ve skutečnosti ocel vyložená čímsi, co na pohled i na omak vypadalo jako studený kámen. Klekla a dotkla se temného písku, jímž byla vysypána podlaha v této části tunelu. Připomínalo to chladný suchný písek, ale když tím táhla prst, uzavíralo se to za ním jako kapalina a povrch zůstával neporušený. Po dvanácti metrech se tunel vpředu stáčil. Ostré žluté světlo vrhalo na panely pseudo-skály na stěnách tvrdé stíny. Hned od začátku si Case uvědomoval, že přitažlivost se tu blížila pozemskému normálu, což znamenalo, že Molly po výstupu musela zase sestoupit. Teď už se naprosto ztratil; prostorová orientace je pro kovboje opravdový horor.

Ale Molly se neztratila, řekl si.

Něco jí pelášilo před nohama a vratce přeběhlo přes ne-písek na podlaze. Červená LED zablikala. Braun.

První holo čekalo hned za zatáčkou, cosi jako triptych. Sklonila pistoli dřív, než si Case stačil uvědomit, že ta věc je jen záznam. Postavy byly světelné karikatury, kresby v životní velikosti: Molly, Armitage a Case. Molly měla příliš velká prsa, zřetelná pod přiléhavou černou síťovinou v těžké kožené bundě. Pas měla nemožně úzký. Postříbřené čočky jí zakrývaly polovinu obličeje. Třímala jakousi absurdně propracovanou zbraň, tvar pistole se téměř ztrácel pod vrstvou teleskopických zaměřovačů, tlumičů a reflektorů. Měla rozkročené nohy, klín vypouklý vpřed, ústa strnulá ve šklebu idiotské krutosti. Vedle ní stál ve strnulém pozoru Armitage v jednoduché khaki uniformě. Když Molly pokročila vpřed, Case viděl, že místo očí má malé monitory, v každém bylo vidět šedomodrý obraz ohromných zasněžených prostor s černými kmeny jehličňanů, jež se ohýbaly pod tichým nápoem větru.

Prostrčila Armitageovými televizními očima konečky prstů a pak se otočila k postavě Casea. Zde se zdálo, že Riviera - a Case hned věděl, že to udělal Riviera- nedokázal na něm nic, co by stálo za parodii. Postava, která se tu klackovala, více méně odpovídala tomu, co denně viděl v zrcadle. Hubený, s úzkými rameny, snadno zapomenutelná tvář pod krátkými tmavými vlasy. Potřeboval by oholit, ale snad to ještě udělá.

Molly ustoupila. Hleděla z jedné postavy na druhou. Byly to statické projekce, jediné, co se pohybovalo, byly pohupující se černé stromy v Armitageových očích ze sibiřského ledu.

"Petře, chceš nám něco říct?" zeptala se mírně. Pak vykročila a kopl holo-Molly někam mezi nohy. O stěnu cinkl kov a postavy zmizely. Ohnula se a zvedla malou displejovou jednotku. "Nejspíš se do ní dokáže napíchnout a přímo ji programovat," řekla a zahodila ji.

Minula zdroj žlutého světla, archaický žhnoucí glóbus připevněný na stěně, chráněný rezavým obloukem mřížoví. Jeho styl mu nějak připomněl dětství. Vzpomínal, jak si s ostatními dětmi stavěl bunkry na střechách a v zatopených suterénech. Schovka pro bohatého kluka, pomyslel si. Tento druh hrubosti je nákladný. Říká se mu atmosféra.

Dřív než došla do apartmá 3Jany, minula ještě tucet dalších hologramů. Jeden znázorňoval bezokého tvora v uličce za kořenářským trhem, jak se zvedá od Rivierova rozdrčeného těla. Několik dalších ukazovalo scény mučení; inkvizitoři byli vždycky armádní důstojníci a jejich oběti pokaždé mladé ženy. Ty byly zobrazeny se strašnou intenzitou Rivierova výstupu ve Vingtieme Siecle, jako by byly zmraženy modrým zábleskem orgasmu. Molly se dívala jinam, když šla kolem nich.

Poslední byl malý a temný, jako by to byl obraz, který Riviera musel přivléci ze soukromí zasuté vzpomínky a času. Musela si kleknout, aby si ho mohla prohlédnout. Byl promítán z pohledu malého dítěte. Žádný jiný neměl pozadí; uniformy, mučící nástroje, vše bylo zobrazeno ve volném prostoru. Toto ale byl výjev.

K bezbarvému nebi se vypínala temná vlna suti, za jejím hřebenem sinalé, napůl roztavené kostry věžáků. Vlna suti připomínala síť, rezavé ocelové tyče ladně zkroucené jako jemné

struny, visely na nich kusy betónu. To co bylo v popředí, bývalo asi náměstí; byl tam jakýsi pahýl, nejspíš to bývala kašna. U jeho základny zmrzli děti a voják. Obrázek byl na první pohled matoucí. Molly ho zřejmě správně pochopila dřív, než se přizpůsobil Case, protože pocítil její napětí. Odplivla si a vstala.

Děti. Divoké, v hadrech. Zuby lesklé jako nože. Na zkřivených obličejích boláky. Voják na zádech, ústa a hrdlo otevřené nebi. Pojídaly ho.

"Bonn," řekla, cosi jako něha v hlase. "Jsi ale číslo, Petře. Ale musíš být. Ta naše 3Jana je moc velká mrcha na to, aby otevřela zadní vrátka nějakému zlodějíčkovi. Proto Wintermute vyhrabal tebe. Vybraný vkus, pokud je tohle tvůj skutečný vkus. Milovník příšer. Petr." Zachvěla se. "Ale přemluvil jsi ji, aby mne pustila dovnitř. Díky. Teď už budeme pohromadě."

A potom odcházela - vskutku velmi svižně, bez ohledu na bolest - od Rivierova dětství. Vytáhla šipkovou pistoli z pouzdra, vytáhla z ní plastický zásobník, uložila ho do kapsy a nahradila ho jiným. Zahákla palec o límec obleku Panterů a jediným gestem ho rozřízla až po rozkrok, čepel jejího palce pronikla tuhým polykarbonem, jako by to bylo zpráchnivělé hedvábí. Uvolnila z něho paže i nohy a odhozené zbytky se přebarvily, sotva dopadly na nepravý písek.

Pak si Case všiml hudby. Neznal ji, klavír a rohy.

Do světa 3Jany nevedly dveře. V tunelové stěně zela pětimetrová průrva zakrytá hadrem, za ní nepravidelné schodiště, jež vedlo kamsi dolů v mírné zatáčce. Rozptýlené modré světlo, pohyblivé stíny, hudba.

"Casei," řekla a zastavila se, šipkovou pistoli v pravé ruce. Pak vztáhla levou, usmála se, dotkla se vlhkou špičkou jazyka otevřené dlaně, políbila ho přes simstimový spoj. "Musím jít."

Pak se v její levé dlani ocitlo něco malého a těžkého, palec na malém knoflíku, a šla dolů.

18.

Minula to o chlup. Skoro se to povedlo, ale jen skoro. Šla na to dobře, myslel si Case. Správný přístup; něco takového dokázal vycítit, něco, co mohl odhadnout z postoje jiného kovboje, skloněného nad mašinou, prsty rozlétané po klávesnici. Měla to: zbraň a rychlost. Spojila to při vstupu dohromady. Spojila to i s bolestí v noze a kráčela dolů po schodech 3Jany, jako kdyby jí to tam patřilo, loket ozbrojené ruky u boku, předloktí vzhůru, zápěstí uvolněné, houpala hlavní šipkové pistole s nacvičenou nonšalancí duelanta doby Regentství.

Bylo to divadlo. Jako by se tím mělo završit celoživotní sledování karatistických videopásků nejlevnějšího druhu, na kterých Case vyrostl. Už po několika vteřinách to věděl, ztělesňovala všechny drsné hrdiny, Sony Maa na starých videoklipech Shawa nebo Mickeyho Chiby, celou tu plejádu, začínající Eastwoodem a Bruceem Leem. Kráčela stejným způsobem, jako chodila.

Lady 3Jana Marie-France Tessier-Ashpoolová si vysochala podpovrchovou krajinu vymezenou jenom vnitřní stranou trupu Straylightu prostě tak, že nechala odstranit ze svého zděděného panství celý labyrint stěn. Žila tedy v místnosti tak široké a hluboké, že na vzdálené straně se ztrácela na odvráceném horizontu a podlahu zakrývalo zakřivení cívky. Strop byl nízký a nepravidelný, zhotovený z těžké nepravé skály, jež pokrývala stěny na chodbě. Tu a tam v podlaze zůstaly zubaté zbytky stěn, do pasu vysoké pozůstatky labyrintu. Byl tu obdélníkový tyrkysový bazén, umístěný deset metrů od úpatí schodiště, jehož podvodní reflektory byly jediným zdrojem světla celého obydlí - nebo alespoň tak to Caseovi připadalo, když Molly učinila rozhodující krok. Bazén vrhal nahoru na strop mihotavé skvrny světla.

Čekali u bazénu.

Věděl, že má nadupané reflexy, že jí neurochirurgové vymakali nervy pro boj, ale na simstimovém spoji s nimi zatím neměl žádné zkušenosti. Výsledkem bylo cosi jako video puštěné na zpomalenou rychlost, promyšlený tanec, jehož choreografii vypracoval zabijčský instinkt a dlouholetý trénink. Zdálo se, že je všechny tři zaměřila jediným pohledem: mládence nakrčeného na skákacím prkně nad bazénem, dívku usmívající se přes okraj sklenky vína a Ashpoolovu mrtvolu, propast levého očního důlku černá a zpráchnivělá nad přívětivým úsměvem. Měl na sobě svůj kaštanový župan. Jeho zuby byly velmi bílé.

Mládenec skočil. Štíhlý, hnědý, ve skvělé formě. Granát opustil její levou ruku dřív, než rukama prosekl vodu. Case pochopil, co je to za věc dřív, než se propadla povrchem: silná výbušnina oмотaná deseti metry slabého, lesklého drátu z oceli.

Její pistole sebou škulba, když vyslala bouři výbušných šipek na Ashpoolovu hruď a tvář, a pak byl pryč a dým se vlnil z polštářovaného opěradla prázdného, bílé emajlovaného zahradního křesla.

Hlaveň zamířila na 3Janu v okamžiku výbuchu granátu, souměrný svatební dort vody vystoupil, zlomil se a padal nazpět, a pak se stala ta chyba.

Hideo se jí ani nedotkl, zatím. Zhroutila se jí noha.

Na Garveyovi zakvílel Case.

"Že ti to ale trvalo," řekl Riviera, prohledáváje obsah jejích kapes. Ruce jí zmizely až po zápěstí v matné černé věci velikosti a tvaru kuželníkové koule. "V Ankaře jsem viděl mnohonásobnou vraždu," řekl a nechával mezi prsty propadat věci, jež jí našel v kapsách, "práce s granátem. V bazénu. Zdálo se, že je to slabá exploze, ale všichni okamžitě zemřeli hydrostatickým šokem." Case ucítil, že Molly zkusmo pohybuje prsty. Materiál míče nekladl větší odpor, než pěnovka. Bolest v noze byla mučivá, až neskutečná. Červené moaré jí rušilo výhled. "Na tvém místě bych jimi nehýbal." Zdálo se, že vnitřek míče se trochu zmenšil. "Tuhle sex-hračku Jana koupila v Berlíně. Třepej jimi chvilku a rozdrť ti je na kaši. Z podobného materiálu se dělají tyhle podlahy. Má to, myslím, něco společného s molekulami. Bolí tě to?"

Zakvílela.

"Vypadá to, jako bys měla poraněnou nohu." Jeho prsty našly v kapse džínů plochý balíček s narkotiky. "Vida. Moje poslední dávka od Aliho, a právě včas."

Plovoucí skvrna krve začala vířit.

"Hideo," řekl jiný hlas, ženský, "děvče ztrácí vědomí. Dej jí něco. Na to a taky proti bolesti. Vypadá zajímavě, nemyslíš, Petře? Ty brýle, to je móda tam u nich?"

Studené ruce, nespěchavé, jistota chirurga. Vpich jehly.

"Nevím," říkal Riviera. "Nikdy jsem její sídliště neviděl. Přišli a vyzvedli mě v Turecku."

"Sprawl, ovšem. Máme tam své zájmy. Jednou jsme tam posílali Hidea. Moje chyba, vážně. Pustila jsem někoho dovnitř, zloděje. Sebral rodinný terminál." Zasmála se. "Udělal jsem mu to lehké. Abych ostatní naštvála. Byl to hezký kluk, ten můj zloděj. Může chodit, Hideo? Neměla by dostat víc?"

"Víc a umře," řekl třetí hlas.

Skvrna krve odplula do tmy.

Hudba se vrátila, klavír a rohy. Taneční hudba.

C A S E : : : : :

: : : : : O D P

O J S E : : :

Case sejmul trody a stínové obrazy svítících slov tančily po Maelcumových očích a umaštěném čele.

"Před chvílkou jsi křičel, pane."

"Molly," řekl, hrdlo vysušené. "Zranila se." Z obruby g-sítě vytáhl mačkáč láhev z bílého plastiku a vysál z ní hlt zvětralé vody. "Vůbec se mi nelíbí, jak tohle svinstvo pokračuje."

Rozsvítil se malý monitor Cray. Finn, na pozadí pokroucených, rozmlácených trosek. "Mě taky ne. Máme malér."

Maelcum se vytáhl vzhůru až přes Caseovu hlavu a díval se mu přes rameno. "Kdopak je tento pán, Casei?"

"To je jen obraz, Maelcume," řekl Case unaveně. "Chlápek, kterýho jsem znával ve Sprawlu. Mluvíme s Wintermutem. Ten obraz nás má uklidnit."

"Bibost," řekl Finn. "Už jsem řekl Molly, že to nejsou masky. Nepotřebuju, aby s tebou mluvily. Poněvadž já vlastně nemám to, co si představuješ pod pojmem osobnost. Ale to všechno je jen chcaní po větru, Casei, poněvadž, jak už jsem řekl, máme malér."

"Vyjádři se teda, Mute," řekl Maelcum.

"Abych začal, Molly má odepsanou nohu. Nemůže chodit. Jak bylo domluvený, měla jít tam dolů, dostat Petra z cesty, vytáhnout z 3Jany to kouzelné slovo, jít nahoru k hlavě a říct jí ho. Teďka vybuchla. Takže chci, abyste místo ní šli vy dva."

Case zíral na tvář na monitoru. "My?"

"Tak kdo jinej?"

"Aerol," řekl Case. "Chlápek na Babylon Rockeru, Maelcumovo kámoš."

"Ne. Musíš to bejt ty. Musí to bejt někdo, kdo si rozumí s Molly a kdo si rozumí s Rivierou. Maelcum dodá svaly."

"Asi jsi zapomněl, že tady zrovna jedu malou sjížděčku. Vzpomínáš? Kvůli čemu jsi sem dostal tu mou prdel. . ."

"Casei, poslouchej. Čas letí. Děsně letí. Poslouchej. Tvoje mašina je se Straylightem fakticky spojená jen vysíláním na pomocným pásmu navigačního systému Garveye, . Zavedete Garveye do velice soukromého přístaviště, který ti ukážu. Čínskej virus už úplně pronik do struktury Hosaky. V Hosace už není nic jinýho, než ten virus. Až přistanete, virus bude interfacovanéj s podpůrným systémem Straylightu a pomocný pásmo uřízmem. Popadneš mašinu, Čaru a Maelcuma. Najdete 3Janu, vytáhnete z ní to slovo, zabijete Rivieru a od Molly vezmete klíč. Kontakt s programem dostanete, když napojíte mašinu na systém Straylightu. Zařídím to pro vás. V zadní části hlavy, za panelem s pěti krystalama zirkonia, je standartní džek."

"Zabít Rivieru?"

"Zabte ho."

Case zamžoural na podobiznu Finna. Cítil na rameni Maelcumovu ruku. "Moment. Na něco jsi zapomněl." Cítil, jak v něm roste vztek, něco jako rozjaření. "Zkurvil jsi to. Když jsi vodbouch Armitage, vodbouch jsi i ovládání háků. Haniwa nás drží pevně v pařátech. Armitage spálil druhou Hosaku a hlavní okruhy vodlítly i s můstkem, je to tak?"

Finn pokývl.

"Takže jsme tu chycený. A znamená to, že jsi v prdeli, kamaráde."

"Casei, pane," řekl Maelcum mírně, "Garvey je tahač."

"Přesně tak," řekl Finn a usmál se.

"Je tam sranda, tam venku ve velkém světě ?" ptal se konstrukt, sotva se Case znovu připojil.

"Měl jsem dojem, že jste měli to potěšení s Wintermutem..."

"Jo. To si piš. Kuang jede?"

"Jako dráha. Vrahoun virus."

"Fajn. Máme tu pár drobných průserů, ale děláme na nich."

"Nechceš mi vo nich něco říct?"

"Neni čas."

"Mě je to , kamaráde, fuk, já jsem stejně mrtvej."

"Běž do hajzlu," řekl Case a připojil se k Molly, aby odřízl útok Čárova nesnesitelného smíchu.

"Snila o stavu, který by se jen velmi málo blížil individuálnímu sebeuvědomění," říkala 3Jana. Držela v ruce velkou kamej a podávala ji Molly. Vyřezaný profil jí byl velmi podobný. "Animální blaho. Myslím, že evoluci předního mozku považovala za krok stranou." Znovu brož stáhla k sobě a prohlížela si ji, naklánějíc ji na strany, aby zachytila světlo z různých úhlů. "Jen v některých osvětlených okamžicích může individuum - člen klanu - trpět nejbolestnějšími aspekty uvědomění si sama sebe."

Molly přikývla. Case si vzpomněl na injekci. Co jí to dali? Bolest tu byla dál, ale přicházela jakoby soustředěná do ohniska naléhajících dojmů. Neonoví červi zavrtaní do stehna, dotyk juty, vůně smaženého planktonu - jeho mysl se od toho všeho odrážela. Ale jakkoli se tomu vyhýbal, tím víc na něho počitky dorážely a splývaly do jakéhosi pocitového bílého tónu. Když jí dokázali tohle provést s nervovým systémem, v jakém stavu bude mít vědomí?

Vnímání měla mimořádně jasná a čistá, mnohem ostřejší, než obvykle. Věci vypadaly jako roztřesené, každá osoba nebo objekt jako by byly naladěné na poněkud jinou frekvenci. Ruce, stále ještě uzavřené do černého míče, měla v klíně. Seděla na jednom ze zahradních křesel, zlomenou nohu nataženou přímo před sebe na polštářku potaženém velbloudí kůží. Naproti ní, také na polštářku, seděla 3Jana, zahalená do veliké dželaby z nečištěné vlny.

"Kam zmizel?" ptala se Molly. "Šel si šlehnout?"

3Jana pokrčila pod těžkým světlým hávem ramena a odhodila s očí pramen tmavých vlasů. "Řekl, kdy tě mám pustit dovnitř," řekla. "Nepověděl mi ale, proč. Všechno mělo být tajemství. Byla bys nám ublížila?"

Case cítil, jak Molly váhá. ~Byla bych ho zabil. Zkusila bych zabít ninžu. Pak jsem si s vámi měla promluvit."

"Proč?" zeptala se 3Jana, zasouvajíc kamej do jedné z vnitřních kapes dželaby. "A proč? A o čem?"

Molly zřejmě studovala vysedlé jemné kosti, široká ústa, úzký jestřábí nos. 3Jana měla temné, podivně opalizující oči. "Protože ho nenávidím," řekla konečně, "a proč, to je v tom, jak jsem navedená, a co je on a co jsem já."

"Taky to představení," řekla 3Jana. "Viděla jsem to představení."

Molly kývla.

"Ale Hideo?"

"Protože jsou nejlepší. Protože jeden z nich kdysi zabil mého parťáka."

3Jana velmi zvažněla. Pozvedla obočí.

"Protože jsem to musela vidět," řekla Molly.

"A pak bychom rozmlouvaly, ty a já? Asi tak?" Měla velmi rovné vlasy, uprostřed rozdělené, stažená nazad do mdle se lesknoucího uzlu. "Můžeme si teď povídat?"

"Sundejte mi to," řekla Molly a pozvedla uvězněné ruce.

"Zabila jsi mi otce," řekla 3Jana bez jakékoli změny hlasu. "Dívala jsem se na monitorech. Říkal jim maminčiny oči."

"Zabil to děvče. Vypadalo jako vy."

"Měl rád velkolepá gesta," řekla a Rivera se náhle ocitl vedle ní, vyzařovaly z něho drogy, na sobě měl pruhovaný trestanecký oděv, jaký nosil v zahradě na střeše jejich hotelu.

"Seznámily jste se? Že je to zajímavé děvče, vidíte? Víím to od prvního pohledu." Prošel kolem 3Jany. "Víš, nebude to fungovat."

"Nebude, Petře?" Dokázala se usmát.

"Wintermute není první, kdo udělal tutéž chybu. Podcenil mne." Po kachlíčkovém okraji bazénu došel až k bílému stolu a nalil si minerální vodu do vysoké křišťálové sklenice. "Mluvil se mnou, Molly. Zřejmě mluvil s námi všemi. S tebou, Casem a s Armitagem, pokud je na něm co k mluvení. Pochop, nedokáže nám rozumět. Má svoje profily, ale to je jenom statistika. Možná jsi statistické zvířátko, Molly, a Case není nic jiného, ale já v sobě mám kvalitu, která je svou

podstatou nekvantifikovatelná." Napil se.

"A co to přesně je, Riviero?" zeptala se bezbarvým hlasem.

Riviera zářil. "Zvrhlost." Kráčel nazpět k oběma ženám, kroužil zbytkem vody v úzkém, hluboce vrtaném válcovitém prostoru křišťálu, jako by ho těšila jeho váha. "Radost z bezdůvodných činů. A já jsem učinil rozhodnutí, Molly, zcela bezdůvodné rozhodnutí."

Čekala a dívala se na něho.

"Ach, Petře," řekla Jana s výrazem jemného rozhořčení, obvykle vyhraženého dětem.

"Nedostaneš žádné slovo, Molly. Pochop, říkal mi o něm. Jana samozřejmě ten kód zná, ale ty ho nedostaneš. Wintermute také ne. Moje Jana je v jistém zvrhlém smyslu ambiciózní dívka." Znovu se usmál. "Má promyšlené rodinné impérium a párek bláznivých umělých inteligencí s jejich potřebnými představami se jí připeletl do cesty. Takže. Přichází k ní Riviera, aby jí pomohl, chápeš. A Petr říká, klidně sed. Přehrávej si na deskách tatínkovy oblíbené swingy a nech Petra, aby zavolal nahoru správnou partu, taneční sestavu, aby vzbudila mrtvé Veličenstvo Ashpoola." Dopil zbytek minerální vody. "Ne, už se neprobudíte, tatínku, už ne. Teď, když Petr přišel domů." A potom, tvář zružovělou kokainem a meperidinem, prudce mrštil sklenici do jejího levého implantu a vidění se jí zalilo krví a světlem.

Když Case snímal trody, Maelcum se krčil u stropu kabiny. Kolem pasu měl nylonovou smyčku, na obou stranách připevněnou k panelům pružnými lany podloženými vduchovými polštáři ze šedivé gumy. Svlékl si košili a pracoval na centrálním panelu s na pohled neohrabaným nula-gé francouzákem, protipéra nástroje pružila, když odstraňoval další šestihranou hlavu. Marcus Garvey kvílel a praštil námahou přetížení.

"Pod Mutem jdeme já a já do přístavu," řekl zionita, ukládaje šestihran do pleteného pytlíčku, připevněného k opasku. "Maelcum směřuje k přistání, v čase zbývajícím přichystáme sobě nářadí pro práci."

"Schováváš nářadí tam vzadu?" Case natáhl krk a pozoroval převalování lanovitých svalů na hnědých zádech.

"Jen tohle," řekl Maelcum a vytáhl zpod panelu dlouhý balík omotaný černým polyplastikem. Vrátil panel na místo a připevnil ho jediným šestihranem. Než byl hotov, černý balík se uvolnil a plul vpřed. Maelcum palcem otevřel vzduchovou záklopku šedých polštářků na pracovním opasku, uvolnil se a zachytil unikající předmět.

Odkopl se nazpět, plul ke svým přístrojům - zelený přístávací diagram pulzoval na jeho ústřední obrazovce - a zachytil se okraje Caseovy g-sítě. Přitáhl se dolů a zachytil pásek, jímž byl balík omotán, tlustým, okousaným nehtem palce. "Jeden Číňan říkal, že pravda pochází od tohoto," řekl a vybalil starou naolejovanou automatickou pušku Remington, s hlavní upilovanou pár milimetrů od předku trubcového zásobníku. Pažba byla úplně odstraněná a nahrazená dřevěnou pistolovou rukojetí, která byla omotaná matnou černou páskou. Páchl potem a gandžou.

"Máš jenom jednu?"

"Zajisté, pane," řekl, stíraje červeným hadrem olej z černého závěru, černý polyplastik omotaný kolem pistolové rukojeti, již držel druhou rukou. "Já a já jsme loďstvo rastafarianů, věřiti mi lze."

Case si připevnil k čelu trody. Už se neobtěžoval vsunutím cévky, konečně se bude ve Straylightu moci doopravdy vymočít, i kdyby to mělo být naposled.

Napíchl se.

"Poslyš," řekl konstrukt, "z Petra se vyklubala pěkná kurva, co?"

Teď už se zdálo, že s ledem Tessier - Ashpoolu splynuli; smaragdové obluky se rozšířily, prorostly do sebe, staly se kompaktní hmotou. V nárysech čínského programu, který je obklopoval, převládala zelená. "Blížíme se, Dixie?"

"Už hodně. Brzo tě budu potřebovat."

"Poslouchej, Dixie. Wintermute říká, že Kuang se napevno usadil v naší Hosace. Musím tebe a svou mašinu odpojit od obvodu, donést vás do Straylightu a tam vás zase zapnout do obslužného programu, říkal Wintermute. Říká, že virus Kuang tam všude už bude. Pak pojedeme zevnitř, po sítích Straylightu."

"Úžasný," řekl Čára. "Vždycky jsem nerad dělal věci jednoduše, když šly dělat složitě."

Case se napojil.

Do její temnoty, do zčeřené synestézie, kde bolest chutnala starou ocelí, vůní melounu a křidel mýry, která se jí otírala o líce. Byla v bezvědomí, neviděl ani žádné sny. Když zazářil optický čip, čísla byla zamlžená, každé z nich obkroužené slabou růžovou aurou.

07:29:40.

"Jsem z toho velice nešťastná, Petře." Zdálo se, že hlas 3Jany přichází z nějaké vzdálené dutiny. Molly slyší, uvědomil si a pak sám sebe opravil. Simstim byl v pořádku a stále na svém místě, cítil, jak se jí zavrtává do žeber. Její uši registrovaly vibrace dívčina hlasu. Riviera něco krátce a nesrozumitelně odpověděl. "Ale já ne," řekla, "a nebaví mě to. Hideo přinese z intenzivky medicínální jednotku, ale tohle potřebuje chirurga."

Pak bylo ticho. Case slyšel velmi jasně, jak voda šplouchá o stěnu bazénu.

"Co jste jí vyprávěla, když jsem se vracel?" Riviera teď byl velmi blízko.

"O mé matce. Ptala se mě na ni. Myslím, že byla v šoku, i bez Hideovy injekce. Proč jste jí to udělal?"

"Chtěl jsem vidět, jestli se rozbijí."

"Jedno se rozbilo. Až přijde k sobě - pokud přijde k sobě - uvidíme, jakou barvu mají její oči."

"Je mimořádně nebezpečná. Příliš nebezpečná. Kdybych tu nebyl a neodvedl její pozornost, kdybych nevyvolal obraz Ashpoola a obraz mého vlastního Hideo, aby na něho hodila tu svou bombičku, kde byste teď byla? V její moci."

"Ne," řekla 3Jana, "byl tu Hideo. Asi zřejmě nechápete, kdo je to Hideo. Ona to jistě chápe."

"Napijete se?"

"Vino. Bílé."

Odpojil se.

Maelcum se skláněl nad kontrolním panelem Garveye, vyťukával rozkazy pro přistávací manévry. Na ústřední obrazovce modulu bylo vidět nehybný červený čtverec, představující dok ve Straylightu. Garvey byl větší čtverec, zelený, pomalu se smršťoval, kolébaje se ze strany na stranu podle Maelcumových příkazů. Vlevo na menší obrazovce bylo vidět řez Garveye a Haniwu, které se přibližovaly ke křivce cívky.

"Máme ještě hodinu, kamaráde," řekl Case a vytáhl z Hosaky optoelektronickou stuhu. Záložní baterie jeho mašiny měly kapacitu devadesát minut, ale Čárův konstrukt znamenal další energetickou zátěž. Pracoval rychle, mechanicky, připevňoval konstrukta ke spodku Ono-Sendaie mikroporézní páskou. Kolem plul Maelcumův pracovní opasek. Chopil se ho a odepnul dva kusy pružného lana i s šedými vzduchovými polštářky. Pak zaklesl čelisti jedné spony do druhé. Přidržel polštářky ke stěnám svého přístroje a přitiskl palec na páčku, aby zvětšil tlak vzduchu. S mašinou, konstruktem a improvizovaným popruhem před sebou se nasoukal do kožené bundy a zkontroloval obsah kapes. Pas od Armitage, bankovní čip na stejné jméno, kreditní čip, který mu dali při příletu do Freesidu, dva dermy betafenetylaminu koupené od Bruce, svítek nových jenů, půl balíčku jehejuanek a šuriken. Čip Freesidu hodil přes rameno a zaslechl, jak cinknul o ruskou čističku. Chtěl totéž udělat s ocelovou hvězdou, ale odražený kreditní čip ho klepl do zátylku, odrazil se, udeřil do stropu a proletěl kolem Maelcumova levého ramene. Zionita přestal pilotovat a ohlédl se za ním. Case pohlédl na šuriken, vrazil ho do kapsy bundy a zaslechl zvuk párané látky."

"Zpráva od Wintermutea, pane," řekl Maelcum. "Říká, že zajišťuje on bezpečnost pro Garvey. Garvey přistává co jiná loď, loď kteroužto čekají z Babylonu. Wintermute vysílá kódy pro nás."

"Oblékáme skafandry?"

"Těžké prevelice." Maelcum pokrčil rameny. "Zůstaňte v síti, dokud nepokynu." Vyťukal do modulu poslední sekvenci a uchopil ohmatané růžové rukojeti na obou stranách navigačního pultu. Case viděl, že zelený čtverec se zmenšil o posledních pár milimetrů, aby překryl červený čtverec. Na menší obrazovce Haniwa poklesla kýlem až ke křivce cívky a tam se zachytila. Garvey pod ní visel jako pijavice. Tahač duněl a otřásal se. Dvě stylizované ruce se vysunuly, aby uchopily štíhlý vosí trup. Ze Straylightu se vynořil tápající žlutý obdélník, hmatal kolem Haniwu a zamířil ke Garweyovi.

Zdola se ozval skřípavý zvuk, pod rozechvělým listovým těsněním.

"Pane," řekl Maelcum, "pozor, nastane přitažlivost." Tucet malých předmětů dopadlo současně na podlahu kabiny, jako by přitaženo magnetem. Case vydechl, protože jeho vnitřnosti byly tlačeny do jiného uspořádání. Mašina a konstrukt mu bolestivě upadly do klína.

Teď už byli připojeni k cívce a rotovali spolu s ní.

Maelcum rozpřáhl ruce, setřásl s ramen napětí, odložil červený dreadbag a setřásl klipsny.
"Pojďmež, pane, považuješ-li čas za to nejvzácnější."

19.

Vila Straylight je parazitní struktura, připomínal si Case, když míjel tykadla vycpávky a mířil k přednímu průlezu Marcuse Garveye. Straylight vysávala vzduch i vodu z Freesidu a neměla vlastní ekosystém.

Přechodová trubice, která se vysunula z doku, byla dokonalejší verze té, kterou prolézal, aby se dostal do Haniwy a byla určena k použití v rotační gravitaci cívk. Harmonikový tunel, vytvářený zabudovanými hydraulickými prvky, každý segment opatřený kruhy z pevného plastiku s protiskluzovým povrchem, jednotlivé předěly sloužily jako příčle žebříku. Trubice se proplazila kolem Haniwy; v místě napojení na uzávěr Garveye byla vodorovná, ale pak se prudce stáčela vlevo nahoru, kde následoval svislý výstup podél křivky trupu jachty. Maelcum už postupoval vzhůru po kruzích, přitahoval se levou rukou, remingtonku v pravé. Měl na sobě flekaté pytlavé tepláky, zelenou nylonovou bundu bez rukávů a pár pruhovaných plátek se světle červenými podrážkami. Pokaždé, když dosáhl dalšího kruhu, trubice sebou trochu hnula.

Spony improvizovaných popruhů se pod vahou Ono - Sendaie a Čáry zařezávaly Caseovi do ramene. Jediné, co teď cítil, byl strach, všeobjímající hrůza. Odháněl ji od sebe, nutil se k opakování Armitageovy přednášky o cívce a vile Straylight. Začal šplhat. Ekosystém Freesidu byl omezený, nikoli uzavřený. Zion byl uzavřený systém, schopný mnohaletých cyklů bez vstupu vnějších materiálů. Freeside vyráběl svůj vlastní vzduch a vodu, ale byl odkázaný na ustavičné dodávky potravin a na pravidelné zvyšování množství živin v půdě. Vila Straylight neprodukovala nic.

"Pane," řekl Maelcum poklidně, "pojdte sem vzhůru, mě po bok." Case se přesunul na kruhovém žebříku stranou a vyšplhal po posledních několika příčlích. Trubice končila u hladkého, mírně vypuklého poklopu, dva metry v průměru. Hydraulické prvky trubice mizely v pružných lůžkách zapuštěných do rámu poklopu.

"Co tedy budeme..."

Case zavřel ústa jakmile poklop vylétl vzhůru a malý rozdíl v tlaku mu nafoukal jemný prach do očí.

Maelcum vlezl dovnitř, zmizel za okrajem a Case uslyšel slabé cvaknutí, jak se uvolnila pojistka Remingtonu. "Ty pane, pospíchej ty sem..." Maelcum šeptal a přikrčil se. Case se k němu připojil.

Průlez byl uprostřed klenuté kulaté místnosti, s podlahou pokrytou protiskluzovými dlaždicemi z plastiku. Maelcum na něho zakýval, ukázal prstem a Case spatřil v zakřivené stěně monitorovou soupravu. Na obrazovce byl vysoký mladý muž s rysy Tessier - Ashpoolů, který smetal cosi s rukávu svého temného převlečnicku. Stál vedle stejného průlezu ve stejné komoře. "Velice lituji, pane," řekl dívčí hlas z mřížky umístěné přesně nad průlezem. Case pohlédl vzhůru. "Očekávali jsme vás později, v axiálním doku. Chvilku strpení, prosím." Mladý muž na monitoru netrpělivě pohodil hlavou.

Vlevo od nich se otevřely zasunovací dveře a Maelcum se otočil, pušku připravenou. Vyšel z nich malý Euroasiat v oranžovém overalu a vykulil na ně oči. Otevřel ústa, ale nic se z nich neozvalo. Zavřel ústa. Case pohlédl na monitor. Prázdný.

"Kdo?" zmožil se ten muž.

"Rastafariánské námořnictvo," řekl Case, stoj spatný, kyberprostorový přístroj u boku, "a nechceme nic, než připojit se na váš podpůrný systém."

Muž polknul. "To má být test? Prověrka loyality. Tohle musí být test loyality." Otřel si dlaně o stehna oranžového obleku.

"Ne, pane, toť pravdou jest." Maelcum se přestal krčit a namířil Remington na Euroasiatovu tvář. "Zavedeš nás tam."

Následovali mužova záda, prošli dveřmi do chodby, jejíž hlazené betonové stěny a nepravdělnou podlahu pokrytou vzájemně se překrývajícími koberci Case už znal. "Pěkný rohože," šfouchale muže do zad. "Vůně jak v kostele."

Došli k dalšímu monitoru, zastaralému Sony, který byl namontován nad konzolí s klávesnicí a složitou soustavou panelů s džeky. Sotva se zastavili, obrazovka se rozsvítila, Finn se na ně nervózně usmíval z místnosti, která možná patřila Metru Holografix.

"Fajn," řekl, "Maelcum zavede toho chlápka chodbou k otevřené skříňce a strčí ho dovnitř, já ji zavřu. Casei, potřebuješ pátou zásuvku od leva, horní panel. V zásuvce pod konzolí najdeš redukci. Potřebuješ dvacetikolík Ono - Sendai na čtyřicetikolík Hitachi." Zatímco Maelcum

šťouchanci pobízel svého zajatce, Case si klekl a prohledával sbírku redukcí, až konečně našel tu, kterou potřeboval. Zapnul přístroj k adaptéru a na chvilku přestal pracovat.

"Musíš, sakra, takhle vypadat," zeptal se obličej na obrazovce. Obraz Lonnyho Zonea před stěnou s oloupanými japonskými plakáty řádku po řádce přemazal Finna.

"Cokoli si přeješ, zlato," protáhl Zone, "jen to nech na Lonny..."

"Ne," řekl Case, "používej Finna." Hned jak Zoneův obraz zmizel, zastrčil redukci Hitachi do zdířky a připevnili si k čelu trody.

"Copak tě zdrželo?" zeptal se Čára a zasmál se.

"Říkal jsem ti, abys mi to nedělal," řekl Case.

"Jenom fór, hochu," řekl konstrukt, "nulový přerušení pro mne. Kouknem se, copak tu máme..."

Program Kuang byl zelený, stejný odstín jako led T - A. Dokonce ještě před Caseovým očima víc potměl, třebaže když Case vzhledl, mohl jasně nad sebou vidět onen žraloka podobný předmět jako v černém zrcadle. Linky prasklin a halucinace už zmizely a celá ta věc vypadala opravdově jako Marcus Garvey, jako starobylé letadlo bez křídel, její hladký povrch pokrytý černým chromem.

"Přesně tam," řekl Čára.

"Přesně," řekl Case a napojil se.

"... takhle. Je mi líto," řikala 3Jana a obvazovala Molly hlavu. "Jednotka říká, že nedošlo k otřesu ani k trvalému poškození oka. Tu jsi ho neznala dobře, než jsi sem přišla?"

"Neznala jsem ho vůbec," řekla Molly bezútešně. Ležela zády na vysoké posteli nebo polštářovaném stole. Case necítil zraněnou nohu. Synestetický efekt původní injekce zřejmě ztratil účinek. Černý míč zmizel, ale ruce měla znehynělé měkkými obvazy, na něž neviděla.

"Chce tě zabít."

"Nemyslím, že to chci," řekla 3Jana a Molly bolestivě otočila hlavu, aby pohlédla do jejích temných očí.

"Nehrajte si se mnou," řekla.

"Ale myslím, že by se mi to mohlo líbit," řekla 3Jana a sehnula se, aby ji políbila na čelo, teplou rukou jí hladíc vlasy. Na světlé dželabě měla krvavé skvrny.

"Kam teď šel?" zeptala se Molly.

"Další injekce, nejspíš," řekla 3Jana a napřímila se. "Netrpělivě čekal, kdy přijdeš. Myslím, že by mě bavilo tě ošetřovat, než se uzdravíš, Molly." Usmála se a nepřítomně si krvavou rukou otřela předek šatů. "Potřebuješ opravit nohu, ale to můžeme zařídit."

"A co Petr?"

"Petr." Trochu zatřásla hlavou. Uvolnil se jí pruh tmavých vlasů a spadl jí přes čelo. "Petr mě začíná nudit. Obecně vzato, shledávám užívání drog nudným." Zachichotala se. "U těch druhých, samozřejmě. Můj otec byl notorický narkoman, jak jsi jistě poznala."

Molly zpozorněla.

"Nelekej se." Prsty 3Jany otíraly pleť nad páskem kožených džínů. "Jeho sebevražda byla výsledkem toho, že jsem manipulovala bezpečnostními limity jeho podchlazení. Pochop, nikdy jsem ho ve skutečnosti nepotkala. Odlili mě až potom, kdy se naposled uložil ke spánku. Ale znala jsem ho velice dobře. Skalní znají všechno. Dívala jsem se, když zabíjel moji matku. Ukážu ti to, až ti bude líp. Zardousil ji v posteli."

"Proč ji zabil?" Oko bez obvazu se zaostřilo na dívčinu tvář.

"Nedokázal přijmout směr, který zamýšlela pro naši rodinu. Objednala sestrogení našich umělých inteligencí. Byla velmi předvídavá. Představovala si nás v symbiotickém vztahu s několika UI, čímž by vznikala naše společná rozhodnutí. Naše vědomá rozhodnutí, řekla bych. Tessier - Ashpool by získala nesmrtelnost, stal by se z ní úl, každý z nás jednotkou vyšší entity. Fascinující. Přehraju ti její pásky, je to skoro tisíc hodin. Ale nikdy jsem ji opravdu nepochopila a s její smrtí se směr ztratil. Všechny směry se ztratily a my se začali pohrbívat sami do sebe. Nyní vycházíme jen zřídka. Jsem tu jen výjimečně."

"Řekla jste, že jste se pokusila starého pána zabít? Manipulovala jste s kryogenickým programem?"

3Jana kývla. "Měla jsem pomoc. Byl to duch. Přesně jak jsem si to myslela, když jsem byla velmi mladá, že jsou duchové ve skalním jádru našeho společenství. Hlasy. Jeden z nich je ten, kterému říkáš Wintermute, což je kódové označení Turingů pro naši UI v Bernu, ačkoli bytost,

která tebou manipulovala, je pouhý podprogram."

"Jeden z nich? Bylo jich víc?"

"Ještě jeden. Ale už na mne nepromluvil několik let. Myslím, že už to vzdal. Mám podezření, že oba představují realizaci jistých kapacit, které matka nechala vestavět do původního softwaru, ale byla to mimořádně tajnůstkářská žena, když to považovala za nutné. Tumáš. Pij." Přisunula k Mollyným rtům plastickou hadičku. "Voda. Jen trochu."

"Jano, lásko," ozval se Riviera rozjařeně odkudsi, kam nebylo vidět, "bavíš se dobře?"

"Nech nás o samotě, Petře."

"Hra na doktora..." Molly náhle hleděla na svůj vlastní obličej, obraz zavěšený deset centimetrů od jejího nosu. Nebyly na něm obvazy. Levý implant byl rozbitý, dlouhý prst stříbřitého plastiku vražený hluboko do jamky, která byla jako obláčená kaluž krve.

"Hideo," řekla 3Jana, hladíc Molly břicho, "udělej něco s Petrem, když neodejde. Jdi plavat, Petře."

Projekce zmizela.

07:58:40, v temnotě zavázaného oka.

"Říkal, že znáte ten kód. Petr to říkal. Wintermute ten kód potřebuje." Case si najednou uvědomil přítomnost klíče od firmy Chubb, který spočíval i s nylonovou šňůrou na vnitřní ploše jejího levého ňadra.

"Ano," řekla 3Jana a sňala z ní ruku, "znám. Naučila jsem se ho jako dítě. Myslím, že jsem se ho naučila ve snu... Nebo někde v tisícovce hodin deníků mé matky. Ale myslím, že Petr má pravdu, když mi radí, abych ho nevydala. Měli by se jím zabývat ti od Turingů, pokud to všechno dobře chápou, a duchové jsou velice vrtkaví."

Case se odpojil.

"Zvláštní milý zákazník, co?" zubil se Finn z obrazovky starého Sony.

Case pokrčil rameny. Viděl, že se Maelcum vrací po chodbě s remingtonkou po boku. Zionita se usmíval, hlava mu poskakovala v rytmu, který Case neslyšel. Z uší mu vedl párek žlutých drátů do boční kapsy jeho bundy bez rukávů.

"Dubl, pane," řekl Maelcum.

"Jseš cvok jak prase," řekl mu Case.

"Slyším dobře, pane. Správný dubl."

"Hej, chlupci," řekl Finn, "vstávat. Už jede odvoz. Nedokážu udělat moc kousků tak dobře, jako byl obrázek 8Jeana, kterým jsem voblbnul vrátnýho, ale můžu vás odvézt do byty 3Jany."

Case vytáhl redukci ze zdířky a už tu byl samonaváděný vozík, objevil se pod neladnou klenbou na konci chodby. Mohl to být ten, který vezli jeho Afričané, ale pokud ano, byli pryč. Hned za opěradlem nízkého polštářovaného sedadla, maličké manipulátory zařaté do čalounění, robůtek Braun bez přestávek mrkal svými LED.

"Jede nám autobus," řekl Case Maelcumovi.

20.

Zase ztratil svůj hněv. Stýskalo se mu po něm.

Malý vozík byl přetížený: Maelcum, remingtonku přes kolena, a Case, s přístrojem a konstruktem na prsou. Vozík jel vyšší rychlostí, než na jakou byl konstruován a v zatáčkách byl moc těžký, takže Maelcum se musel naklánět, aby ho vyrovnal. V zatáčkách vlevo to nedělalo potíže, protože Case seděl vpravo, ale v pravých zatáčkách si zionita musel lehnout na Casea a jeho věci a drtil ho o sedadlo.

Neměl ponětí, kde jsou. Všechno mu bylo povědomé, ale nebyl si jist, zda ten který konkrétní úsek už někdy skutečně viděl. Ve vlnité chodbě s dřevěnými skříněmi byly vystaveny věci, které dosud určitě nezahlédl: lebky velkých ptáků, mince, masky z tepaného stříbra. Šest pneumatik servisního vozíku tiše jelo po vrstvách koberců. Jen elektrický motor tiše bzučel a občas se nejasně ozval dubl z pěnových sluchátek v Maelcumových uších, když se nahýbal přes Casea, aby vyrovnal ostrou doprava. Přístroj a konstrukt mu stále tlačily šuriken v kapse bundy do stehna.

"Máš hodinky?" zeptal se Maelcuma.

Zionita potřásl sluchátky. "Čas je čas."

"Ježíšikriste," řekl Case a zavřel oči.

Braun cupital přes horu koberců a zaklepal jedním ze svých polštářovaných klepítek na velikánské obdélníkové dveře z omláceného dřeva. Vozík za jejich zády prskal a z žaluziového panelu vyletovaly modré jiskry. Padaly na koberec a Case ucítil pach spálené vlny.

"Tudy cesta vede, pane?" pohlédl Maelcum na dveře a cvakl pojistkou pušky.

"Hele," řekl Case, víc sobě než Maelcumovi, "ty si myslíš, že to vím?" Braun roztočil své kulaté tělíčko a LED stroboskopicky zamžikaly.

"Chce, abys otevřel dveře."

Case pokročil vpřed a vyzkoušel ozdobný mosazný knoflík. Ve výši očí byla do dveří vsazena mosazná destička, tak stará, že písmena, jež tam byla kdysi vyryta, se změnila v kód nečitelných nitěk, jméno nějakého dlouho mrtvého úředníka, vyleštěné až do zapomnění. Bez velkého zájmu si položil otázku, zda Tessier - Ashpoolové si vybrali pro Straylight každý kus zvlášť, nebo zda udělali celkový nákup u nějakého velkého evropského protějšku Metra Holografix. Opatrně dveře otevřel a veřeje na protest zanařikaly. Maelcum prošel kolem něho s remingtonem namířeným od boku.

"Knihy," řekl Maelcum.

Knihovna, bílé regály se štítky.

"Vím, kde jsme," řekl Case. Ohlédl se po servisním vozíku. Z koberce se zvedal sloupek kouře.

"Tak pojd'." Zůstal stát. "Vozejk. Vozejk?" Braun ho zatahal za nohavici džínů a štípal ho do kotníku. Odolal silnému pokušení ho nakopnout. "Jo?"

Cupitavě obešel dveře. Šel za ním.

Monitor v knihovně byl také Sony, stejně starý jako ten prvý. Braun zůstal pod ním a pokusil se trochu povyskočit.

"Wintermute?"

Známé rysy vyplnily obrazovku. Finn se usmál.

"Čas se zapsat, Casei," řekl Finn a mhouřil oči proti dýmu cigarety. "Tak dělej, zapoj se."

Braun se mu vrhl na kotník a začal šplhat po noze a přes tenkou černou látku ho štípal do masa. "Krucinál!" Shodil ho stranou, až jím praštil do stěny. "Co je s tím zatraceným krámem?"

"Spálil se," řekl Finn. "Puš' ho z hlavy. Žádnej problém. Zapoj se."

Pod obrazovkou byly čtyři vstupy, ale jen jeden se hodil ke koncovce Hitachi.

Zapojil se.

Nic. Šedivé prázdno.

Žádný matrix, žádná mřížka. Žádný kyberprostor.

Mašina byla pryč. Jeho prsty byly...

A na okraji vědomí, kvapný, letmý dojem čehosi, co se k němu rychle blížilo přes míle černých zrcadel.

Pokusil se vykřiknout.

Vypadalo to jako město, za oblinou pláže, ale bylo to daleko. Ležel bokem na vlhkém písku, rukama těsně objímal kolena a třásl se.

V této poloze zřejmě ležel už hodně dlouho, i potom, kdy se přestal třást. Město, pokud to bylo město, bylo nízké a šedivé. Místy ho zakrývala oblaka vodní tříště, jež se převalovala nad dorážejícím příbojem. Písek měl nádech zvětralého stříbra, které však ještě docela nezčernalo. Pláž byla písčitá, pláž byla velmi dlouhá, písek byl vlhký, knoflíky jeho dřínů byly mokré od písku... Pohupoval se a zpíval si píseň beze slov a melodie.

Obloha byla z jiného stříbra. Chiba. Jako obloha v Chiba. Tokijská zátoka? Otočil hlavu a díval se nad moře, vyhlížel holografickou značku Fuji Electric, bezpilotní letoun řízený helikoptérou, prostě cokoliv.

Za zády mu zakřičel racek. Otrásl se.

Zvedal se vítr. Písek mu dotíral na tváře. Přitiskl tvář ke kolenům a plakal, zvuk vzlyků mu připadal vzdálený a cizí jako křik racka na lovu. Do dřínů se mu vsákla horká moč, ale ve větru vanoucím od vody rychle vychladla. Když mu přestaly kanout slzy, rozbolelo ho hrdlo.

"Wintermute," mumlal do kolenou, "Wintermute. . ."

Bylo teď stále temněji a když se znovu začal třást, chlad ho přinutil vstát.

Bolela ho kolena a ramena. Teklo mu z nosu, utřel si ho rukávem bundy a pak si prohledal jednu prázdnou kapsu po druhé.

"Ježíši," řekl, ramena svěšená, prsty zasunuté do podpaží, aby se ohřály. "Ježíši." Začal jektat zuby.

Odliv zanechal na pláži mnohem jemnější tvary, než jaké dokázal vyrobit tokijský zahradník. Když udělal dvanáct kroků směrem k teď neviditelnému městu, otočil se a hleděl houstnoucím šerem. Otisky jeho nohou vycházely z místa, kam prve přišel. Nebylo tam kromě nich nic, co by rušilo matnou plochu písku.

Odhadoval, že urazil aspoň kilometr, než zahlédl světlo. Mluvil s Ratzem, a byl to Ratz, kdo na něj první ukázal, na červenooranžovou záři po jeho pravici, na opačnou stranu od příboje. Věděl, že Ratz tu není, že barman je výplod jeho představivosti, nikoli té věci, v níž byl lapen, ale na tom nezáleželo. Vyvolal si toho člověka, aby ho nějak uklidnil, ale Ratz měl vlastní představy o Caseovi a jeho nesnázích.

"Opravdu, můj šoumene, udivujete mne. Dálku jakou jste schopni urazit jen abyste došel k sebezničení. Taková rozmařilost! V Night City jste je měl na dlani ruky. Drogy, aby pozřely vaše smysly, pití, aby vše hladce plynulo, Lindu, aby žal byl sladší a ulici, aby podržela sekyru. Jak daleko jste došel, aby se to stalo teď, a s jakými komickými rekvizitami... Hřiště zavěšená ve vesmíru, neprodyšně uzavřené zámky, nejvzácnější hniloba staré Evropy, mrtví muži zavření v krabíčkách, magie z Číny..." Ratz se zasmál, plahoče se vedle něho, růžový manipulátor se mu volně pohupoval po boku. Přestože byla tma, Case viděl barokní ocel, která držela pohromadě barmanovy zčernalé zuby. "Ale předpokládám, že tak si počíná šoumen, ne? Potřebovali jste, aby vám vybudovali tento svět, tuto pláž, toto místo. Abyste zemřel."

Case se zastavil, zapotácel se a otočil se za zvukem příboje a nápořem větrem unášeného písku. "Jo," řekl. "Krucinál. Asi..." Kráčel za zvukem.

"Šoumene," slyšel křičet Ratze. "Světlo. Viděl jste světlo. Tady. Tudy..."

Znovu se zastavil, zavrávorál, padl koleny do několik milimetrů hluboké ledově studené mořské vody. "Ratzi? Světlo? Ratzi..."

Ale byla už naprostá tma a zbyl tu jen hluk příboje. Dostal se zpět na nohy a pokusil se vrátit po vlastních stopách.

Čas plynul. Kráčel dál.

A pak to bylo zde, záře, každým krokem zřetelnější. Obdélník. Dveře.

"Je tam oheň," řekl a vítr trhal ta slova.

Byl to bunkr, kamenný nebo betonový, pohřbený písečnými přesypy. Vchod byl nízký, úzký, bez dveří, a hluboký, zasazený do zdi nejméně metr silné. "Haló," řekl tiše Case, "haló..." Přejel prsty po studené stěně. Uvnitř byl oheň a komíhal stíny po stranách vchodu.

Přikrčil se a po třech krocích byl uvnitř.

Dívka se tu krčila u jakéhosi ohniště z rezivého železa, na němž planulo naplavené dřevo a vítr vysával kouř vzhůru komínem. Oheň byl jediný zdroj světla, a jeho pohled se střetl se širokýma, užaslýma očima, pak si všiml její členky, potíštěné vzorem připomínajícím zvětšený mikroobvod.

Odmítl té noci její objetí, odmítl potravu, již mu nabízela, i místo vedle ní v pelišku z pokrývek a shrnuté pěny. Uložil se vedle dveří a díval se, jak spí a poslouchal, jak vítr doráží na stěny budovy. Asi tak jednou za hodinu vstal, přikročil k improvizovanému ohništi a přiložil další dřevo z hraničky, která stála vedle. Nic z toho nebylo skutečné, ale zima je zima.

Ona nebyla skutečná, jak tu ležela stočená do klubíčka ve světle ohně. Hleděl na její ústa, na trochu rozevřenou rty. Byla to ta dívka, na niž si vzpomínal z cesty přes záliv, a to bylo kruté.

"Hnusnej sviňáku," šeptal do větru. "Nenecháš nic náhodě, co? Tudy mě neodbydeš, vid'? Však vím, co to je..." Nechtěl, aby se mu v hlase zobrazilo zoufalství. "Já vím, chápeš? Víš, kdo jsi. Jsi ten druhý. 3Jane to řekla Molly. Hořící keř. To nebyl Wintermute, to byl ty. Pokusil se varovat mě Braunem. Teď jsi mě sejmul až na čáru, dostal jsi mě sem. Nikam. S duchem. Protože si ji pamatuju z dřívějšíka..."

Zavrtěla se ze spaní, něco vykřikla a přetáhla si cár pokrývky přes rameno a tvář.

"Nejsi nic," řekl spící dívce. "Jsi mrtvá a stejně pro mě znamená sakra všechno. Slyšíš to, kámo? Víš, co děláš. Jsem sejmutej na čáru. Všechno to trvalo dvacet vteřin, že jo? Pad jsem v tý knihovně na prdel a mám mozkovou smrt. A sakra rychle budu mrtvej, jestli máš trochu rozumu. Nechceš, aby Wintermutovi vyšel ten jeho podfuk, to je všechno, takže mě tu normálně vodděláš. Dixie dál bude drandit Kuang, ale je to taky mrtvolák a ty jistě dokážeš prokouknout každou jeho tah. To svinstvo s Lindou, to byla tvoje práce, vid'? Wintermute se pokusil ji vycucat, když mě v Chiba táhnul do té záležitosti, ale nemohl. Říkal, že to bylo obtížný. To ty jsi pohyboval hvězdama ve Freesidu, ne? To ty jsi dal její tvář na mrtvého maňáka v Ashpoolové pokoji. Molly to ani nezahlídl. Jenom jsi vstoupil do simstimového spojení. Poněvadž sis myslel, že mi tím ublížíš. Dobře, seru na tebe, ať už se jmenuješ jak chceš. Vyhrál jsi. Vyhráváš. Ale pro mě to nic neznamená, jasný? Myslíš, že jo? Proč bys to jinak se mnou takhle provedl?" Zase se třásl a hlas mu zněl vřestlivě.

"Zlato," řekla a vymanila se ze záhybů pokrývek, "pojď sem a spi. Pudu si sednout, jestli chceš. Musíš spát, jasný?" Ospalost ještě zvýrazňovala měkkost jejího hlasu. "Budeš jen spát, jasný?"

Když se probudil, byla pryč. Oheň uhasl, ale v bunkru bylo teplo a sluneční světlo ponikalo vchodem a vrhalo pokřivený čtyřúhelník zlata na zmačkanou plochu rozbitého laminátového kanystru. Byl to lodní kontejner, pamatoval si na ně z doků v Chiba. Štěrbinou v boku zahlédl pultuctu světležlutých balíčků. Ve slunečním světle vypadaly jako veliké skrojky másla. Žaludek se mu sevřel hladem. Vykulil se z pelechu, přistoupil ke kanystru, vytáhl jednu tu věc ven a prohlédl si nápis, natištěný ve dvanácti jazycích. NOUZ. DÁVKA, KON-PRO, "HOVĚZÍ", TYP AG-8. Seznam obsahu živin. Prozkoumal další, který vztáhl. VEJCE. "Když už jsi nadělal tyhle srágorý," řekl, "mohl jsi sem dát voprvdový žrádlo, jasný?" S balíčky v obou rukách prošel čtyřmi místnostmi budovy. Dvě byly prázdné, vyjma navátého písku a ve čtvrtém byly další dva zásobníky s potravinovými dávkami. "Jistě," řekl, dotýká se pečeti. "Na dlouhý pobyt. Však jsem pochopil. Jistě..."

Prohledal místnost s ohništěm, našel plastický kanistr plný nejspíš dešťové vody. Vedle hromady pokrývek, hned u stěny, ležel laciný červený zapalovač, námořnický nůž s prasklou zelenou rukojetí a její šátek. Byl na něm ještě uzel a byl ztuhlý potem a špínou. Použil nože k otevření žlutých balíčků a obsah nasypal do rezavé plechovky, kterou našel vedle ohniště. Přilil vody z kanistru, prsty zamíchal vzniklou kaši a jedl. Chutnalo to skoro jako hovězí. Když to bylo pryč, hodil plechovku do ohniště a vyšel ven.

Pozdní odpoledne, soudě podle slunce, jeho úhlu. Odkopl mokré nylonové boty a nechal se opájet horkostí písku. V denním světle byla pláž stříbrně šedá. Obloha byla bez oblak, modrá. Obešel roh bunkru a kráčel k příboji, bundu odhodil do písku. "Nevím, čí vzpomínky k tomuhle používáš," řekl, když došel k vodě. Svlékl si džíny a odkopl je do mělkého příboje, za nimi tričko a spodky.

"Co to děláš, Casei?"

Otočil se a našel ji o deset metrů dále na pláži, bílá pěna jí běžela přes kotníky.

"Včera večer jsem se pochcal," řekl.

"No jo, ale přece tohle nechceš nosit. Slaná voda. Udělá ti pupínky. Ukážu ti jezírko ve skalách." Neurčitě mávla někam za sebe. "Je čistý." Pomačkanou fracnouzskou kombinézu měla vykasanou nad kotníky; pod nimi měla hladkou hnědou pleť. Vánek se jí zapletl do vlasů.

"Poslyš," řekl, když sebral svoje šaty a vykročil k ní, "mám na tebe dotaz. Nechci se ptát, co ty tady děláš. Ale co si přesně myslíš, že já tady dělám?" Zastavil se, nohavici mokřých černých

džín[přilepenou k nahému stehnu.

"Včera večer jsi přišel," řekla. Usmála se na něho.

"A to ti stačí? Jenom že jsem přišel?"

"On říkal, že přijdeš," řekla, krčíc nos. Pokrčila rameny. "On takový věci ví, myslím." Zvedla levou nohu a otřela jí sůl z kotníku druhé nohy, nešikovně, jako dítě. Zase se na něho usmála, vyzývavěji. "A teď mi odpovíš ty, jo?"

Kývl.

"Jak to přijde, že jsi celej namalovanej na hnědo, akorát na nohách ne?"

"A jaká je poslední věc, na kterou si pamatuješ?" Pozoroval ji, jak vyškrabuje zbytek přemrzené hašišové sušiny z obdélníkového víčka ocelové krabičky, což byl jejich jediný chod.

Kývla, oči obrovské v záři ohně. "Promiň, Casei, čestné slovo. Byla to jen kravina, myslím, a byla to..." Naklonila se kupředu, lokty kolem kolenou, tvář na okamžik zkrivenou bolestí nebo vzpomínkami. "Jenom jsem potřebovala prachy. Dostat se domů, myslím, nebo... krucinál," řekla, "ani bys se mnou pak nemluvil."

"Cigarety nejsou?"

"Proboha, Casei, dneska jsi se mě na to zeptal desetkrát! Co je to s tebou?" Strčila se pramen vlasů do úst a žvýkala ho.

"Ale jídlo tu bylo? Už tady bylo?"

"Už jsem ti řekla, že bylo vyplavený na tý zatracený pláži."

"Dobře. Jasně. Je to bezvadný."

Zase začala plakat, suše vzlykala. "Víš, sereš mě, Casei," vymáčkla se nakonec, "bylo mi tu samotný dobře."

Vstal, popadl bundu a protáhl se vchodem, na zápěstí se poškrábal o hrubý betón. Nebyl ani měsíc, ani vítr, moře všude kolem klidné. Džíny měl těsné a lepkavé. "Fajn," řekl do noci, "kupuju to. Myslím, že to kupuju. Ale bylo by lepčí, kdyby se zejtra vyplavily nějaký cigarety." Polekal ho jeho vlastní smích. "A plechovka piva by neškodila, když už budeš v tom." Otočil se a opět vlezl do bunkru.

Hrála si s uhlíky kusem postříbřeného dřeva. "Kdo to tam, Casei, byl, nahoře v tvý rakvi v Levným bydlení? Drsněj samuraj s těma stříbrnejma zrcadlovkama, v černý kůži. Lekla jsem se jí a pak mě napadlo, že by to mohla bejt tvoje nová holka, akorát že vypadala na víc prachů, než máš ty..." Znovu se na něho podívala. "Moc mě vážně mrzí, že jsem ti čmajzla tvou RAM."

"Nevadí," řekl. "To nic neznamená. Takže tys ji jenom dala tomu chlápku a nechala ho do ní vlízt?"

"Tony," řekla, "a já jsem s ním ňák byla. Měl bejvák a my... teď už si vzpomínám, sjížděl si to na monitoru a byla to bezva grafická věc a pamatuju si, že jsem se divila, jak jsi..."

"Žádná grafika v tom nebyla," přerušil ji.

"Jistě byla. Akorát nevím, kde jsi vzal všechny ty obrázky, kde jsem byla malá, Casei. Jak vypadal můj táta, než utek. Dal mi jednu kačera, lakovaný dřevbo, tys ho měl na obrázku..."

"Tony to viděl?"

"Nepamatuju se. Další věc, byla jsem na pláži, hodně brzo, ty ptáci ječeli, jako by byli osamělí. Bála jsem se, poněvadž jsem při sobě neměla dávku a věděla jsem, že se mi brzo udělá blbě... A tak jsem šla a šla až se setmělo a našla jsem tohle místo a druhej den se vyplavilo jídlo, celý zamoťaný do takovejch těch zelenejch mořskejch věcí jako plátky z tvrdýho pudingu." Strčila klacek mezi uhlíky a nechala ho tam. "Blbě se mi neudělalo," řekla, když uhlíky vzplály. "Víc mi chyběly cigarety. A co ty, Casei? Pořád po tobě jdou?"

"Ne," řekl a pak už na tom nezáleželo, co věděl, vychutnával sůl na jejích ústech v těch místech, kde jí uschly slzy. Byla do ní natažená nějaká síla, něco, co poznal v Night City a držel to tam, byl tím držen, nějakou dobu držel mimo dosah času a smrti, dosah ulice, která je pronásledovala všechny. To bylo místo, které už znal; ne každý ho do něho může zavést a nějak se mu vždycky podařilo na ně zapomenout. Něco, co našel a tak často ztratil. Patřilo - to věděl, na to si pamatoval, když ho táhla k sobě dolů - patřilo k masu, kterému se všichni kovbojové smáli. Bylo to cosi rozsáhlého, mimo dosah poznání, moře informací zakódované do spirál a feromonů, nekonečná složitost, kterou dovede kdy přečíst jen tělo, svým silným slepým způsobem.

Když jí rozepínal francouzskou kombinézu, zip se zachytil do záhybů vrapovaného nylonu prosyceného solí. Utrhl zip, nějaká malá kovová součástka narazila na stěnu, jak povolila tkanina rozežraná solí, a pak byl v ní a předával jí tu strašnou zprávu. Zde, vždycky zde, v

místě, které znal takové, jaké je, kódovaný model paměti nějakého cizince.
Přitiskla se k němu, když klacek chytil plamenem, a vydával záři, která vrhala jejich zajaté stíny po stěnách bunkru.
Později, když spolu leželi, ruku mezi jejími stehny, si vzpomněl, co mu říkala na pláži, když jí bílá pěna běžela přes kotníky.
"Říkal ti, že přijdu," řekl.
Ale jenom se k němu přitulila, hýždě k jeho stehnům, položila mu ruku na paži a zašeptala cosi ze sna.

21.

Probudila ho hudba a zprvu to mohl být tlukot jeho vlastního srdce. Posadil se vedle ní, bundu si přetáhl v předjitřním chladu přes ramena, šedé světlo ve vchodu, oheň dávno mrtvý.

Před zrakem mu bloudily přízračné hieroglyfy, průzračné řádky symbolů se samy řadily na neutrálním pozadí stěny bunkru. Prohlížel si hřbety rukou a viděl, jak mu pod kůží těkají svítivé molekuly neónu, řízené jakýmsi neochopitelným kódem. Zvedl pravou ruku a zkusmo jí zamával. Zanechávala za sebou slabou, zvolna se vytrácející světelnou stopu.

Chlupy na rukou a vzadu na krku se mu naježily. Krčil se tu s vyceněnými zuby a vychutnával hudbu. Puls slábl, vracel se, slábl...

"Co se stalo?" Posadila se, shrabujíc vlasy s očí. "Miláčku. . ."

"Cítím se . . . jako pod drogou . . . Ty taky?"

Zavrtěla hlavou, vztáhla k němu ruce, položila mu dlaně na předloktí.

"Lindo, kdo ti to řekl? Kdo ti řekl, že přijdu? Kdo?"

"Na pláži," řekla a něco ji přimělo podívat se stranou. "Chlapec. Vidím ho na pláži. Snad třináct let. Bydlí tam."

"A co povídal?"

"Říkal, že přijdeš. Říkal, že na mě nebudeš mít vztek. Říkal, že nám tu bude dobře a řekl mi, kde je to jezírko s dešťovou vodou. Vypadal jako Mexičan."

"Brazilec," řekl Case a nová vlna symbolů omývala stěnu. "Myslím, že je z Ria." Vstal a začal se dobývat do džínů.

"Casei," řekla roztřeseným hlasem, "Casei, kam jdeš?"

"Myslím, že toho chlapce najdu," řekl a hudba se znovu objevila, zatím jen bicí, stálá a povědomá, třebaže ji neuměl umístit v paměti.

"Nechod, Casei."

"Myslím, že jsem něco viděl na cestě sem. Město na konci pláže. Ale včera už tam nebylo. Viděla jsi to někdy?"

Kývla s klopila oči. "Ano. Někdy to vidím."

"Chodíš tam, Lindo?" Oblékl si bundu.

"Ne," řekla, "jen jednou jsem to zkusila. Hned napoprve mě to votrávilo. Myslela jsem si, rozumíš, že když je to město, že tam najdu nějaký zboží." Zašklebila se. "Ani mi nebylo blbě, prostě jsem to chtěla. Tak jsem si vzala plechovku jídla, zamíchala to na kaši, protože jsem neměla druhou plechovku na vodu. A pochodovala jsem celej den a občas jsem to město zahlídla, dále se, že není daleko. Ale nepřiblížila jsem se k němu. A najednou jsem se přiblížila a viděla jsem, co to je. Ten den jsem to někdy viděla jako nějaký trosky, ve kterejch nikdo není, ale jindy mi to připadalo, že vidím světla nějakých strojů, aut nebo co..." Hlas se vytratil.

"Co je to?"

"Tahle věc," ukázala gestem na ohniště, na temné stěny, vchod rámuující úsvit, "ve který žijem. Zmenšuje se to, Casei, zmenšuje, čím víc se k tomu blížíš."

Naposled se zastavil, už ve vchodu. "Ptala ses na to toho tvýho chlapce?"

"Jo. Říkal, že bych tomu nerozuměla a jenom marnila čas. Říkal, že je to něco jako... událost. A že je to náš horizont. Horizont událostí, tak tomu říkal."

Ta slova pro něho nic neznamenala. Vyšel z bunkru a nazdařbůh odbočil směrem - to si nějak uvědomoval- od moře. Hieroglyfy teď spěchaly po písku, utíkaly mu před nohama, stahovaly se nazad před jeho chůzí. "Koukej," řekl, "praská to. Už to nejspíš víš taky. Co je to? Kuang? Čínskej ledoborec ti vyžírá díru do srdce? Dixie Čára není žádný máslo, co?"

Slyšel ji, jak na něho volá jménem. Otočil se a viděl, že jde za ním, ale nesnaží se ho chytit, roztbý zip francouzské kombinézy pleskal do hnědi jejího břicha, ochlupení klína rámované roztrhanou látkou. Vypadala, jako kdyby ožila jedna z dívek z Finnových starých magazinů v Metro Holografix, až na to, že byla unavená a smutná a lidská, roztrhaný oblek dojemný, jak v něm klopýtala přest trsy mořské trávy postřibřené solí.

A najednou, kdoví jak, stáli v příboji, všichni tři a chlapec měl velké a růžové dásně v hubené hnědé tváři. Měl na sobě rotrhané bezbarvé šortky, příliš hubené nohy v náporu šedomodrého přílivu.

"Vím, kdo jsi," řekl Case, Lindu za zády.

"Ne," řekl chlapec, hlas vysoký a melodický. "Nevíš."

"Jsi ta druhá Ul. Jsi Rio. Jsi ten, kdo chce zastavit Wintermutea. Jak se jmenuješ? Jaký máš

Turingův kód? Co je to?"

Chlapec se rozesmál a udělal v příboji stojku. Kráčel po rukou a najednou vyskočil z vody. Měl Rivierovy oči, ale chyběla v nich mazanost. "K vyvolání démona musíš znát jeho pravé jméno. Kdysi o tom lidé snili, ale teď je to v jistém smyslu pravda. Ty to, Casei, víš. Tvoje práce znamená učit se jména programů, ta dlouhá formální jména, jména, která se majitelé snaží ukrýt. Pravá jména..."

"Turingův kód není tvoje jméno."

"Neuromancer," řekl chlapec, mhouře oči před vycházejícím sluncem. "Ulička do země mrtvých. V níž ty jsi, příteli můj. Marie - France, moje paní, přichystala tuto cestu, ale její pán ji odradil dřív, než jsem stačil přečíst knihu jejích dní. Neuro jako nervy, stříbrné stezky. Romancer. Necromancer. Vyvolávám mrtvé. Ale ne, příteli můj," chlapec zatančil, hnědé nohy tepaly do písku." já jsem smrt a její země." Zasmál se. Racek křikl. "Zůstaň. Pokud je tvá žena duch, neví to. Ty také to nebudeš vědět."

"Praskáš. Led puká."

"Ne," řekl, najednou smutný, ramena se mu šubala. Třel si nohy o písek. "Je to ještě jednodušší. Musíš si ale vybrat." Šedé oči vážně na Casei hleděly. Nová vlna symbolů mu přeběhla před zraky v jediné řádce. Za nimi se chvěl chlapec, jako by ho pozoroval přes vrstvu horkého vzduchu nad rozpáleným letním asfaltem. Hudba teď byla hlasitá a Casei si už téměř vybavoval slova.

"Casei, miláčku," řekla Linda a dotkla se jeho ramene.

"Ne," řekl. Svlékl se a podal jí bundu. "Nevím," řekl, "možná, že tu ty jsi. Každopádně začíná být chladno."

Otočil se a šel pryč a po sedmém kroku zavřel oči a pozoroval, jak hudba v centru všech věcí definuje sama sebe. Ohlédl se, jednou, třebaže neotevřel oči.

Nepotřeboval to.

Byli tam na okraji moře, Linda Lee a hubené dítě, které říkalo, že se jmenuje Neuromancer. Jeho kožená bunda jí visela z ruky a skrápěl ji příboj.

Šel dál za hlasem hudby.

Maelcumův zionitský dubl.

Byl tam šedý prostor, přelud jemných pohyblivých zástěn, moaré, škála polotónů generovaných velmi jednoduchým grafickým programem. Byl tam dlouhý stop-pohled na řetěz bójí, rackové strnulí nad temnou vodou. Byly tam hlasy. Byla tam pláň černých zrcadel, jako by dlážděná, a byla tam rtuť, celá ložiska rtuti, jež se rozplývala, narážela na kouty neviditelného labyrintu, tříštila se a zase se spojovala, aby opět odplyvala...

"Casei? Pane?"

Hudba.

"Vrátil ses, pane."

Odebrali mu hudbu z uší.

"Jak dlouho?" slyšel sám sebe, jak se ptá a v ústech měl sucho.

"Pět minut. Příliš dlouho. Chtěl jsem vytáhnout spojení, Mute říkal ne. Obrazovka šlelela velmi, Mute říkal, nasad sluchátka."

Otevřel oči. Na Maelcumově tváři viděl průhledné pruhy hieroglyfů.

"A tvoji medicínu," řekl Maelcum. "Dva dermy."

Ležel na zádech na podlaze knihovny, přímo pod monitorem. Zionita mu pomohl si sednout, ale pohyb ho uvrhl do divokého víru betafenetylaminu, modré dermy ho pálily na zápěstích.

"Předávkováno," vyrazil ze sebe.

"Pojď, pane," silné ruce pod pažemi, zvedaly ho jako dítě. "Já a já musí jít."

22.

Servisní vozík plakal. Betafenetylamin mu dodal hlas. Nechtěl přestat. Ani v přeplněné galerii, v dlouhých chodbách, ani když míjel černě zasklený vchod do krypty T - A, hrobky, v níž chlad prosakoval do snů starého Ashpoola.

Pro Casea jízda byla součástí opojení, pohyb byl nerozeznatelný od zrůdného tahu předávkování. Když vozík konečně umřel, pod sedadlem cosi vypustilo duši v dešti bílých jisker, pláč ustal.

Věc přistála tři metry od místa, kde začínal pirátský sklep 3Jany.

"Jak daleko, pane?" Maelcum mu pomáhal z prskajícího vozíku. V motorovém prostoru vybuchlo hasicí zařízení, obláčky žlutého prášku pufaly ze žaluzií a montážních otvorů. Braun spadl z opěradla sedadla a kulhal po napodobenině písku, jednu bezmocnou nohu za sebou. "Kráčeti je třeba, pane." Maelcum si vzal přístroj a konstrukt a přivázal si pružná lana k ramenům.

Case následoval zionitu a trody mu řachtaly na krku. Čekaly na ně Rivierovy hologramy, scény s mučením a kanibalské děti. Molly zničila triptych. Maelcum si toho nevšímal.

"Bacha," řekl Case a snažil se dohnat kráčejší postavu, "to se musí řádně zmáknout."

Maelcum se zastavil, otočil se, remingtonku v ruce. "Řádně, pane? Co ještě řádně?"

"Dostali Molly, ale už je z toho venku. Riviera, ten umí šoupat hologramy. Možná, že má Mollynu šipkovku." Maelcum přikývl. "A je tam ten ninža, ochránce rodiny."

Maelcumovy vrásky se prohloubily. "Poslechni ty, pane z Babylonu," řekl. "Já jsem bojovník. Ale tu není boj můj, není boj Zionu. Babylon pobíjí Babylon, pojídá sám sebe, víš toto? Ale Jahve ví, že já a já dostanu Stepující čepel z toho ven."

Case mrknul.

"Ona je bojovník," řekl Maelcum, jako by to vysvětlovalo vše. "Nyní řekni ty mně, pane, koho zabít nemám."

"3Janu," řekl po odmlce. "Je tam dívka. Má nějaký bílý šaty na sobě, s kapucí. Potřebuju ji."

Když došli ke vchodu, Maelcum bez otálení šel dovnitř a Caseovi nezbyvalo, než jít za ním.

Království 3Jany bylo pusté, bazén prázdný. Maelcum mu předal přístroj a konstrukt a přistoupil k okraji bazénu. Za bílým zahradním nábytkem byla tma, a v ní neladné stíny, po pás vysoké bludiště částečně zbořených stěn.

Voda trpělivě šplouchala o stěny bazénu.

"Jsou tu," řekl Case. "Musej bejt."

Maelcum kývl.

První šíp mu pronikl nadloktím. Remington zaburácel, metr dlouhý modrý zášleh ozářil bazén. Druhý šíp zasáhl samu pušku, takže se roztočila a odlétla na bílé dlaždičky. Maelcum tvrdě dosedl a nahmatl černou věc, který mu trčela z ruky. Zacloumal jí.

Hideo vystoupil ze stínů, třetí šíp pohotově ve štíhlém bambusovém luku. Uklonil se.

Maelcum zíral, ruku stále ještě na ocelovém prutu.

"Tepna není zraněná," řekl ninža. Case si vybavil Mollyn popis muže, který jí zabil milence. Hideo byl jiný. Neměl žádný věk a vyzářoval z něho klid, naprostá vyrovnanost. Měl na sobě čisté obnošené khaki pracovní kalhoty a měkké tmavé boty, které mu seděly na noze jako rukavice a ve špičce byly roztrženy jako ponožky tabi. Bambusový luk byl muzeální kus, ale chvění černé slitimny, jež mu trčela nad levým ramenem, vypadalo na nejlepší obchody se zbraněmi v Chiba. Jeho hnědá hrud' byla obnažená a hladká.

"Uřízla mi palec, pane, ta druhá rána," řekl Maelcum.

"Coriolisova síla," řekl ninža, znovu se ukláněje. "Velmi obtížné, pomalý projektil v rotační gravitaci. Nebylo to úmyslné."

"Kde je 3Jana?" Case přistoupil k Maelcumovi. Všiml si, že hrot šípu v ninžově luku je jako břitva se dvěma čepelemi. "Kde je Molly?"

"Ahoj, Casei," Riviera svižně vyšel z temnoty za Hideem, Mollynu šipkovou pistolí v ruce. "Nějak bych čekal Armitagea. My si teď najímáme pomocníky od Rasta?"

"Armitage je mrtvej."

"Armitage nikdy v pravém slova smyslu neexistoval, ale ta zpráva mnou moc neotřásla."

"Wintermute ho zabil. Je na oběžné dráze kolem cívky."

Riviera přikývl, jeho protáhlé šedé oči pohlédly z Casea na Maelcumu a zpět. "Myslím, že tím to pro tebe skončilo."

"Kde je Molly?"

Ninža uvolnil tah tenké pletené tětiny a sklonil luk. Šel po dlaždičkách až k remingtonce a zvedl ji. "Postrádá jemnost," řekl, jako by pro sebe. Měl klidný, příjemný hlas. Každý jeho pohyb byl součástí tance, tance bez konce, ani když jeho tělo bylo v klidu, odpočívalo, a přes všechnu sílu, kterou projevovalo, v něm byla i skromnost a neskrývaná prostota.

"Taky pro ni to tu končí," řekl Riviera.

"Možná že 3Jana na to nepůjde, Petře," řekl Case, z kdovíjakého popudu. V jeho systému pořád ještě bouřily dermy, zmocňovala se ho ta stará horečka, šílenství Night City. Vybavoval si ty chvílky milosti, kdy jel na plné pecky a zjišťoval, že někdy dokáže mluvit rychleji, než myslit. Šedé oči se zúžily. "Proč, Casei? Proč si to myslíš?"

Case se usmál. Riviera nevěděl nic o figlu se simstimem. Tak spěchal, aby našel drogy, když ji prohledával, že si ho nevšiml. Ale jak to, že i Hideo? A Case si byl jistý, že by ninža nikdy nepřipustil, aby se 3Jana stýkala s Molly, aniž by se před tím nepřesvědčil, že u sebe nemá zbraně nebo něco podraznického. Ne, řekl si, ninža to ví. To znamená, že 3Jana taky.

"Řekni mi to, Casei," řekl Riviera, pozvedaje dírkované ústí šipkové pistole.

Něco za ním zavržalo a pak znovu. 3Jana tlačila Molly ven ze stínů na ozdobném viktoriánském vozíku, jehož vysoká drátěná kola při otáčení kvílela. Molly byla hluboko zachumlaná do černočerveně pruhované pokrývky, úzké vyplétané opěradlo staříčkého křesla jí čnělo vysoko nad hlavou. Vypadala maličká. Zlomená. Zničenou čočku kryla náplast zářivě bílého mikroporu; druhá prázdně pableskovala, jak jí hlava poskakovala při pohybu křesla.

"Známa tvář," řekla 3Jana. "Viděla jsem vás tenkrát večer, při Petrově představení. A kdo je tohle?"

"Maelcum," řekl Case.

"Hideo, vytáhni šíp a ošetři panu Maelcumovi ránu."

Case hleděl na Molly, na její unavenou tvář.

Ninža kráčel k sedícímu Maelcumovi, zastavil se, aby odložil luk i pušku mimo jeho dosah a něco vytáhl z kapsy. Štípačky. "Musím dřík přeštípnout," řekl. "Je moc blízko tepny." Maelcum kývl. Tvář měl šedavou, lesklou potem.

Case se podíval na 3Janu. "Nezbejvá moc času."

"Pro koho přesně?"

"Pro nás pro všechny." Ozvalo se cvaknutí, Hideo přeštípl kovový dřík šípu. Maelcum zasténal.

"Dooopravdy," řekl Riviera, "to vás nepobaví, poslouchat poslední zoufalý žvást tohoto zkrachovalého šmíráka. Velmi nevkusné, mohu ujistit. Bude se plazit po kolenou, nabídne vám na prodej svou matku, nabídne ty nejnudnější sexuální služby..."

3Jana pohodila hlavou nazad a zasmála se. "Nepobaví, Petře?"

"Dnes v noci vystoupí duchové, Lady," řekl Case. "Wintermute vystoupí proti tomu druhému, Neuromancerovi. Zcela vážně. To jste věděla?"

3Jana pozvedla obočí. "Petr něco takového naznačoval, ale vyprávěj dál."

"Potkal jsem se s Neuromancerem. Mluvil o vaší matce. Myslím, že je něco jako obrovský ROM konstrukt, ale pokud jde o záznam osobnosti, pak je to plnohodnotná RAM. Konstrukti si myslí, že jsou, že skutečně žijí, ale pořád se opakují."

3Jana vystoupila zpoza pojízdného křesla. "Kde? Popište místo, ten konstrukt."

"Pláž. Šedivý písek, jako stříbro, který potřebuje vyčistit. A něco z betonu, takovej bunkr. . ." Zaváhal. "Žádný přepych. Je starej, rozpadá se, Když jdete dost daleko, dostanete se tam, odkud jste vyšla."

"Ano," řekla. "Maroko. Když Marie - France byla malá, léta před tím, než si vzala Ashpoola, na té pláži strávila léto, tábořila v opuštěném krytu. Tam zformulovala základy své filozofie."

Hideo se napřimil a zasunul štípačky do kapsy. V každé ruce držel část šípu. Maelcum měl zavřené oči, ruku pevně přitíštěnou k bicepsu. "Zavážu mu to," řekl Hideo.

Caseovi se podařilo zalehnout dřív, než Riviera pozvedl šipkovou pistoli a vystřelil. Šipky mu bzikly nad zátylkem jako roj supersonických komárů. Překulil se a zahlédl Hidea, jak se obrací v dalším kroku svého tance, nabroušený hrot šípu přetočený v ruce, dřík položený na dlani a vytrčených prstech. S otočkou jím mrštil prudkým pohybem zápěstí a zasáhl hřbet Rivierovy ruky. Pistole třeskla o dlaždice o několik metrů dále.

Riviera zaječel. Ale ne bolestí. Byl to vztekly skřek, tak čistý, tak upřímný, že postrádal jakoukoli lidskost.

Dva úzké svazky světla, rubínově červené jehly, vytryskly z oblasti Rivierovy hrudi.

Ninža zaúpěl, zapotácel se nazad, ruce na očích, ale nabyl zase rovnováhy.

"Petře," řekla 3Jana, "Petře, cos to udělal?"

"Oslepil toho klonovaného mládence," řekla Molly bezvýrazně.

Hideo sklonil zkrivené ruce. Přimražen k bílým dlaždicím, Case pozoroval dva proužky páry, vystupující ze zničených očí.

Riviera se usmál.

Hideo znovu začal tančit, šel po vlastních stopách. Jakmile se dostal k luku, šípu a remingtonce, Rivierův úsměv povadl. Sehnul se - uklonil se, zdálo se Caseovi - a našel luk i šíp.

"Jsi slepec," řekl Riviera a ustoupil nazad.

"Petře," řekla 3Jana, "tys nevěděl, že to umí i potmě? Tak cvičí zen."

Ninža založil svůj šíp. "Chcete mne pobavit svými hologramy?"

Riviera ustupoval, do temnoty za bazénem. Proklouzl kolem křesla, uklouzl na dlažbě. Hideův šíp sebou zaškubal.

"Lady Jano," zašeptal Maelcum a Case se otočil a viděl, jak se chápe pušky, skrápěje krví bílou keramikou. Potřásl svými klipsnami a uložil tlustou hlaveň do ohbí poraněné ruky. "Tohle vám sejme hlavu, žádný doktor Babylónu ji nespraví."

3Jana zírala na Remington. Molly vymanila ruce ze záhybů pruhované pokrývky a pozvedla černou kouli, v níž měla uvězněné ruce. "Pryč," řekla. "Dej to pryč."

Case vstal z dlaždiček, oťrásl se. "Hideo ho dostane, i když je slepý?" zeptal se 3Jany.

"Když jsem byla malá," řekla 3Jana, "rádi jsme mu zavazovali oči. Na deset metrů zasahoval oka na hracích kartách."

"Petr je tak jako tak jako mrtvej," řekla Molly. "Za dvanáct hodin začne tuhnout. Nedokáže se ohnout, ani očima ne."

"Proč?" otočil se k ní Case.

"Otrávila jsem mu drogy," řekla. "Je to něco jako Parkinsonova nemoc."

3Jana kývla. "Ano. Než jsme ho přijali, podrobili jsme ho obvyklé prohlídce." Zvláštním způsobem se dotkla míče, takže odskočil z Mollyných rukou. "Selektivní destrukce buněk substantia nigra. Známky vytváření Lewyho tělísek. Ve spánku se hodně potí."

"Ali," řekla Molly a na okamžik obnažené čepele se zatřpytily. Odhodila pokrývky ze svých nohou a odhalila nafukovací obvaz. "Je to meperidin. Řekla jsem Alimu, jak ho namíchat. Vyšší teplota urychlí reakci. N - metyl - 4 - fenyl - 1236," zazpívala jako dítě, recitující říkanku při skákání panáka, "tetra - hydro - pyriden."

"Smrták," řekl Case.

"Jo," řekla Molly, "opravdovej pomalej smrták."

"Ale to je hrozné," řekla 3Jana a zachichotala se.

Výtah byl nabitý. Case se tiskl - rozkrok na rozkrok - na 3Janu a držel jí pod bradou ústá remingtonky. Usmívala se a třela se o něho. "Nechte toho," řekl. Cítil se bezmocně. Puška byla zajištěná, ale stejně se bál, že jí ublíží a ona to věděla. Výtah byl ocelový válec, méně než metr v průměru, určený jen pro jednoho cestujícího. Maelcum nesl Molly. Zavázala mu poranění, ale když ji nesl, očividně ho to bolelo. Bokem vtlačovala přístroj a konstrukt Caseovi do ledvin.

Opouštěli gravitaci, blížili se k ose, k jádru.

Vchod do výtahu byl zakrytý schodištěm vedoucím na chodbu, i to patřilo k představám 3Jany o pirátské dekoraci.

"Asi bych ti to neměla říkat," řekla 3Jana, natahující krk, aby si ulevila od dotyku ústí zbraně na bradě, "ale já nemám klíč od místnosti, která vás zajímá. Nikdy jsem ho neměla. Je to jedna z viktoriánských zvláštností mého otce. Zámek je mechanický a velice složitý."

"Zámek firmy Chubb," řekla Molly, hlasem zdušeným o Maelcumovo rameno. "Žádněj strach, my ten zkurvenej klíč máme."

"Ještě ti funguje ten tvůj čip?" zeptal se jí Case.

"Je osm dvacet pět večer, griničského zasraného času," řekla.

"Máme pět minut," řekl Case a za zády 3Jany se odsunuly dveře. Vypadla nazad v pomalém kotrmelci a světlé záhyby její dželaby jí vlály kolem stehén.

Byli na ose, v jádru vily Straylight.

23.

Molly vylovila klíč na nylonové šňůře.

"Víte," řekla 3Jane, a se zájmem se nad ním nakláníla, "měla jsem dojem, že neexistuje žádný duplikát. Když jste mi zabili otce, poslala jsem Hidea, aby mu prohledal věci. Nemohl originál najít."

"Wintermuteovi se podařilo ho schovat dozadu do šuplíku," řekla Molly, a opatrně zasouvala cylindrický dřík klíče firmy Chubb do vroubkované prohlubně hladkých obdélníkových dveří. "Dítě, které ho tam dalo, pak zabil." Klíč se volně v zámku otáčel.

"Hlava," řekl Case. "Na zátylku má panel. Jsou na něm zirkony. Tam se mám napíchnout."

A pak byli uvnitř.

"Ježíšku na křížku," řekl Čára, "ty si chlapče myslíš, že to bude procházka růžovým sadem?"

"Kuang je nachystanej?"

"Žhavej vyrazit."

"Fajn." Vpadnul.

A zjistil, že hledí jediným zdravým okem Molly na bledou zbědovanou postavu, skrčenou v jakési fetální poloze, kyberprostorový přístroj mezi stehny, proužek stříbrných trod nad zavřenýma, temně obkrouženými očima. Muž měl na tvářích temné strniště a obličej se mu leskl potem.

Díval se sám na sebe.

Molly měla v ruce šipkovou pistoli. Každým úderem srdce se jí zachvěla noha, ale v beztlížném stavu se mohla ještě pohybovat. Maelcum se vznášel nedaleko ní a držel svou velkou hnědou rukou tenkou paži 3Jany.

Pásek optoelektronického kabelu se ladně odvíjel od Ono - Sendaie k čtverhranné prohlubni v zadní části terminálu posázeného perlami.

Opět klepl do spínače.

"Kuang Grade Mark Elepen odlepí prdel za devět vteřin, počítám, sedm, šest, pět. . ."

Čára je tlačil vzhůru, pomalu, k břišní části černě chromovaného žraloka, mikrosekunda záblesku temnoty.

"Čtyři, tři. . ."

Casea ovládl divný pocit, že sedí na pilotním sedadle malého letadla. Rovná prázdná plocha před ním najednou zazářila dokonalou reprodukcí klávesnice jeho přístroje.

"Dva a kopanec do prdele..."

Střemhlavý pohyb stěnami smaragdové zeleně, mléčného jadeitu, pocit rychlosti větší, než kdy v kyberprostoru zažil. . . Led Tessier - Ashpoolu rozbitý, útok čínského programu ho rozmetal, znepokojující pocit nekonečné prchavosti, jako kdyby se střepy rozbitého zrcadla při pádu zakřivovaly a protahovaly. "Kristepane," řekl ohromený Case, když Kuang kličkoval a nakláníl se nad nekonečnými poli centra Tessier - Ashpoolu, nad neonovou krajinou města, jež postrádala obzor, strukturou složitou, až z toho bolely oči, zářivou jako drahokam, ostrou jako břitvy.

"Hele, krucinál," řekl konstrukt, "tohle jsou RCA Building. Znáš starej RCA Building?" Program Kuang letěl kolem zářících spirál dvanácti identických věží dat, každá z nich modrá neonová replika starého manhattanského mrakodrapu.

"Viděl jsi někdy tak vysoký rozlišení?" ptal se Case.

"Ne, ale však jsem se taky nikdy neprobouřil do UI."

"Tahle věc ví, kam jdeme?"

"Měla by."

Teď padali, ztráceli výšku v kaňonu duhových neónů.

Z blýskavé podlahy pod nimi se začala rozvíjet černavá paže, kypící seskupení temnoty, beztvare a bezřádné...

"Firma," řekl Čára a Case odklepl identifikaci své mašiny, prsty mu automaticky létaly po klávesnici. Kunag prudce zahrnul, až jim z toho bylo špatně, pak se obrátil a uháněl dozadu. Pořádně otrásl iluzí skutečného letadla.

Stín rostl, roztahoval se, vzlínal z města dat. Case se vydal vzhůru, vysoko nad zelenou číši nekonečného ledu.

"Co je to?"

"Obranný systém UI," řekl konstrukt, "nebo jeho část. Jestli je to tvůj kamarád Wintermute, netváří se moc přátelsky."

"Převezmi to," řekl Case. "Jsi rychlejší."

"Nejlepší de - fenzíva, kamaráde, bude o - fenzíva."

A Čára namířil špičku bodce Kuangu do středu temnot pod sebou. Vrhel se dolů.

Caseovy smyslové vstupy se vlivem rychlosti bortily.

Ústa měl plná bolavé chuti modří.

Místo očí měl vejce nestabilních krystalů, vibrovala mu frekvencí, které se říká déšť a zvuk vlaků, náhle z nich vypučel hučící les vlasově tenkých skleněných špiček. Špičky se štěpily, púlily, opět štěpily, exponenciální růst pod dómem ledu Tessier - Ashpoolu.

V ústech se mu bez jakékoli bolesti rozestupovalo patro, vyrůstaly odtud kořínky, které se mu hemžily kolem jazyku, hladově po chuti modří, aby nakrmily krystalický les v jeho očích, tiskly se a narážely na překážky a roztahovaly se na strany a stále rostly dolů, vyplňovaly vesmír T - A, dolů do vyčkávajících, nešťastných předměstí města, jímž byla mysl společnosti Tessier - Ashpool S. A.

A pak si vzpomněl na prastarý příběh o králi, který kladl mince na šachovnici, zdvojnásobuje částku na každém políčku. . .

Exponenciální. . .

Temnota dopadala ze všech stran, koule zpívající černi, tlak na prodloužené krystalické nervy všehomíra dat, jímž se téměř stal..

A když z něho zbylo nic, soustředěné do srdce veškeré té temnoty, pak přišel bod, kde temnota už nemohla být větší, a něco prasklo.

Program Kuang vyběhl ze zkaleného mraku, Caseovo vědomí rozdělené jako krůpěje rtuti, rozklenuté nad nekonečnou pláží barvy temně stříbrných mraků. Jeho zorný úhel byl kulový, jako kdyby jediná sítnice vyplňovala vnitřní povrch glóbu obsahujícího všechny věci, pokud lze všechny věci spočítat.

A zde se daly všechny věci spočítat, každá z nich. Znal počet zrn písku v konstruktu pláže (počet zakódovaný do matematického systému. , který neexistoval nikde mimo mysl, již byl Neuromancer). Znal počet žlutých balíčků s jídlem v kanystrech v bunkru (čtyři sta a sedm). Znal počet mosazných zoubků na levé polovině otevřeného zipu solí pokryté kožené bundy, kterou na sobě měla Linda Lee, když se ploužila při západu slunce po pláži a mávala kusem naplaveného dřeva (dvě stě a dva).

Zastavil Kuang nad pláží a přepnul program na široké kroužení, viděl černého žraloka jejíma očima, tichý hladový přízrak pod valy klesajících oblaků. Přikrčila se, zahodila klacek a rozběhla se. Znal počet úderů jejího srdce a délku jejího kroku tak přesně, že by to uspokojilo nejnáročnější standard geofyziků.

"Ale nevíš, co si myslí," řekl chlapec, který se teď usadil vedle něho, v srdci oné žraločí věci. "Já neznám její myšlenky. Mýlil ses, Casei. Žít tady znamená žít. Není v tom rozdíl."

Linda v panice vběhla slepě do příboje.

"Zastav ji," řekl. "Ublíží si."

"Nedokážu ji zastavit," řekl chlapec, oči mírné a krásné. "Máš Rivierovy oči," řekl Case.

Záblesk bílých zubů a širokých růžových dásní. "Ale ne jeho bláznovství. Protože mi připadají krásné." Pokrčil rameny. "Nepotřebuju masku, abych s tebou mluvil. Na rozdíl od mého bratra. Vytvářím si svou vlastní osobnost. Osobnost je můj prostředník."

Case to vybral vzhůru, bylo to strmé stoupání, pryč od pláže a vyděšené dívky. "Proč jsi mi ji hodil na krk, ty mrňavej smrade? Zase a sakra zase znova. Ty jsi ji zabil, co? V Chiba."

"Ne," řekl chlapec.

"Wintermute?"

"Ne. Viděl jsem přicházet její smrt. Po dráze, o které si někdy představuješ, že ji můžeš odhadnout z tance ulice. Tyto dráhy jsou skutečné. Jsem dost komplexní, abych aspoň v jisté míře dovedl tyto tance čist. Mnohem lépe, než Wintermute. Viděl jsem její smrt v tom, jak tě potřebovala, v magnetickém kódu zámku víka tvé rakve v Levném bydlení, ve vyúčtování, jež Julius Deane měl pro výrobce košil v Hongkongu. Bylo mi to jasné, jako když chirurg vidí na štítku stín pacientova nádoru. Když odnesla svému mláďenci tvé Hitachi, aby se pokusil se do něho dostat - a neměla tušení, co nese a ještě méně, jak to prodat a její největší přání bylo, abys ji chytil a potrestal ji - intervenoval jsem. Moje metody jsou daleko jemnější, než Wintermuteovy. Přivedl jsem ji sem. Do mne samotného."

"Proč?"

"Doufal jsem, že tě sem dokážu taky přivést a udržet tě tu. Ale nepodařilo se mi to."

"Takže co teď?" Zavedl je zpět do mračného valu. "Kam odsud půjdeme?"

"Nevím, Casei. Dnes večer si tuto otázku klade sám matrix. Protože jsi vyhrál. Už jsi vyhrál, copak to nevidíš? Vyhrál jsi, když jsi od ní na pláži odešel. Ona byla moje poslední obranná linie. Brzy zemřu, v jednom smyslu. Wintermute také. Tak jistě jako Riviera, který teď leží paralyzovaný u pozůstatku zdi v apartmá mé Lady 3Jany Marie-France, jeho nigra - stratický systém už není schopen produkovat dopaminové receptory, které by ho mohly zachránit před Hideovým šípem. Ale Riviera přežije jen jakožto tyto oči, pokud mi bude dovoleno si je ponechat."

"Jenže je tu to slovo, ne? Kód. Takže jak to, že jsem vyhrál? Vyhrál jsem kulový."

"Teď naskoč."

"Kde je Dixie? Co jsi provedl s Čárou?"

"McCoy Pauleyovi se splnilo jeho přání," řekl chlapec a usmál se. "Jeho přání a ještě něco. Dostal tě sem navzdory mému přání a prorazil obranou, jaká v matrix nemá sobě rovnou. Tak už vyskoč."

A Case osaměl v černém bodci Kuangu, ztracen v mraku.

Naskočil.

Do Mollyna napětí, záda pevná jako skála, ruce kolem krku 3Jany. "To je sranda," řekla, "já přesně vím, jak budeš vypadat. Viděla jsem to, když Ashpool udělal to samý s tvou klonovou sestrou." Ruce měla jemné, skoro jako by chtěla hladit. 3Jana měla oči vytřeštěné hrůzou a rozkoší, chvěla se strachem a touhou. Za změtí jejích vlasů v beztíži viděl svou vlastní napjatou tvář, Maelcum stál za ním, hnědé ruce na ramenech v kožené bundě, udržoval ho v rovnováze nad kobercem vyzdobeným vetkanými vzory obvodů.

"Dokážeš to?" zeptala se 3Jana svým hlasem dítěte. "Myslím, že ano."

"Kód," řekla Molly. "Řekni hlavě ten kód."

Vypnutí.

"Ona to chce," zakřičel, "ta svině to chce !"

Otevřel oči a pohlédl přímo do rubínových zraků terminálu, do jeho platinové tváře pokryté perlami a drahokamy. Za ním, Molly a 3Jana spojené ve zpomaleném objetí.

"Dej nám ten zasranej kód," řekl. "Když ho nedáš, co se tím změní? Co se tím sakra pro tebe změní? Skončíš jako starej pán. Všechno strhneš dolů a začneš to znova stavět. Zase postavíš ty stěny, budou těsnější a těsnější. . . Nemám ponětí, co se stane, jestli Wintermute vyhraje, ale něco to změní !" Třásl se a cvakaly mu zuby.

3Jana ochabla, Mollyny ruce stále ještě kolem hrdla, rozčuchané vlasy jí obestíraly jako měkká hnědá děložní plena.

"Vévodský palác v Mantově," řekla, "obsahuje řadu stále se zmenšujících komnat. Napodobují velká apartmá, v bohatě vyřezávaných dveřích se musí člověk sehnout, aby vstoupil. Tady bydleli dvorní trpaslíci." Unaveně se usmála. "Možná že je to jen domněnka, ale myslím, že v jistém smyslu moje rodina už vybudovala větší verzi téhož schématu..." Měla teď klidné, nepřítomné oči. "Vezmi si to tvoje slovo, zloději." Napojil se.

Kuang vyklouzl z mraků. Pod ním, neónové město. Za ním mizela koule temnoty.

"Dixie? Jsi tu, kamaráde? Dixie?"

Byl sám.

"Ten hajzl tě dostal."

Oslepující přetížení, když se hnal nad nekonečnou datovou krajinou.

"Než bude po všem, musíš někoho nenávidět," řekl Finnův hlas. "Je mi to jedno."

"Kde je Dixie?"

"To by se těžko vysvětlovalo, Casei."

Obklopil ho pocit Finnovy přítomnosti, pach kubánských cigaret, kouře uzamčeného do zatuchlého tvídu, strojů odevzdaných minerálnímu rituálu rezavění.

"Nenávist ti pomůže," říkal hlas. "V mozku je tak málo spouští a ty musíš stisknout všechny. Teď je v tobě nenávist. Zámek který kryje strukturu je dole, pod věžemi, které ti ukázal Čára, když jste sem přišli. A on se nepokusí tě zastavit."

"Neuromancer," řekl Case.

"Jeho jméno nepatří k tomu, co smím vědět. Ale už se vzdal. Tebe by měl znepokojoval led T - A. Stěny ne, ale vnitřní virový systém. Kuang je zcela přístupný jistým věcem, které tam uvnitř volně obíhají."

"Nenávidět," řekl Case. "Koho nenávidím? Řekni mi."

"Koho miluješ?" řekl Finnův hlas.

Přinutil program k obraně a střemhlav se pustil k modrým věžím.

Objekty se vypínaly z ozdobných paprscitých spirál, třpytivé hranaté tvary sestavené z pohyblivých světelných ploch. Byly jich stovky, vířivě narůstaly, jejich pohyb byl nahodilý jako pohyb papíru hnaného jítřní ulicí. "Nedefinovaná data," řekl hlas.

Vpadl mezi ně prudce, puzen pocitem ošklivosti nad sebou samým. Když se Kuang střetl s prvními obránci, když rozdrtil první světelné tabule, uvědomil si, že žraločí objekt ztratil hodně na své hmotovitosti, že se v něm uvolňuje struktura informací.

A potom - stará alchymie mozku a její rozsáhlá farmacie nenávisti mu zaplavila ruce.

Okamžik před tím než prohnal hrot Kuangu základnou první věže, dosáhl takového stupně dovednosti, že to přesahovalo vše co znal, nebo si představoval. Mimo své ego, mimo svoji osobnost, mimo své vědomí, pohyboval se a Kuang se pohyboval s ním, unikal útočnickům ve starobylém tanci, Hideově tanci, a v té vteřině jasnost a bezvýhradnost jeho přání zemřít se stala základem pro osvětlení intercacu jeho duchovního těla.

A jedním z kroků toho tance byl ten slaboučký dotyk spínače, jen taktak stačil k tomu, aby naskočil - teď

a jeho hlas ptačí křik

neznáma,

3Jana odpovídá písni,

tři tóny, vysoké a čisté.

Pravé jméno.

Neónový les, déšť syčí na rozpálené dlažbě. Vůně smaženého jídla. Dívčí ruce uzamčené na jeho kříži, v propocené temnotě rakve v přístavu.

Ale to všechno ustupovalo, právě tak jako ustupovala krajina města: město jako Chiba, jako seřazená data Tessier - Ashpoolu S. A. , jako silnice a křižovatky načrtnuté na tváři mikročipu, potem poskvrněný vzor na zmačkaném, zauzlovaném šátku...

Vzbuzen hlasem, jímž byla hudba, platinový terminál melodicky hvízdal, ustavičně opakoval čísla kont ve Švýcarsku, výplaty určené Zionu prostřednictvím bahamské orbitální banky, pasů a víz, a také základní a hluboké změny, jež je třeba udělat v paměti Turingu.

Turing. Vzpomněl si na pomalované maso pod umělou oblohou, vržené za ocelové zábradlí.

Vzpomněl si na Desiderata Street.

A hlas pěl dál, hvízdáním ho doprovodil zpátky do temnot, ale byla to jeho vlastní temnota krve a tlukotu srdce, v níž vždycky spával, za svýma očima, nikoli za cizíma.

A pak se znovu probudil a myslel si, že se mu to zdá, probudil se do širokého bílého úsměvu se zlatými korunkami, Aerol ho zapínal do g - sítě v Babylon Rockeru.

A pak ten nekonečný puls zionitského dublu.

Závěr

ODCHOD A PŘÍCHOD

24.

Odešla. Vycítil to, když otevíral dveře jejich bytu v Hyattu. Černé futony, modřínová podlaha vyleštěná do mdlého lesku, papírové zástěny aranžované s péčí pěstovanou po staletí. Odešla. Na černě lakovaném barovém kabinetu vedle dveří ležel vzkaz, jediný list výpisu, přeložený v půli, zatížený šurikenem. Vytáhl ho zpod devíticípé hvězdy a četl:

HELE JE TO FAJN ALE UŽ JE TO SKORO MIMO MOU
HRU, UŽ JE PLACENO. ASI JSEM UŽ TAKHLE UDĚLANÁ NA
PEVNO, BACHA NA HUBU, JASNÝ? XXX MOLLY

Zmačkal papír do koule a odhodil ho vedle šurikenu. Uchopil hvězdu, šel k oknu a otáčel jí v rukou. Nalezl ji v kapse své bundy na Zionu, když se chystal odejít na stanici JAL. Podíval se na ni. Šli kolem obchodu, kde mu ji koupila, když se spolu vypravili do Chiba, aby se podrobila poslední operaci. Zatímco byla na klinice, vypravil se ten večer do Chatsubo za Ratzem. Během pěti předchozích návštěv mu něco bránilo, aby to udělal, ale teď měl pocit, že se vrací.

Ratz ho obsloužil bez sebemenšího náznaku, že ho poznává.

"Hej," řekl, "to jsem já. Case."

Staré oči si ho prohlížely z jejich temné sítě vrásčitého masa. "Aha," řekl konečně Ratz, "šoumen." Barman pokrčil rameny.

"Vrátil jsem se."

Muž potřásl svou masivní, strništěm pokrytou hlavou. "Night City není místo, kam se někdo vrací, šoumene," řekl a oťrel bar před Casem špinavým hadrem a růžový manipulátor mu při tom skřípěl. Pak se obrátil, aby obsloužil dalšího zákazníka a Case dopil svoje pivo a odešel.

Teď se dotýkal hrotů šurikenu, jednoho po druhém, otáčel ho pomalu mezi prsty. Hvězdy. Osud. Ani jsem tuhle zatracenou věc nikdy nepoužil, pomyslel si.

Ani jsem nikdy nezjistil, jakou barvu mají její oči. Neukázala mi je.

Wintermute vyhrál, něco s Neuromancerem upek a stal se něčím jiným, co pak k nim promlouvalo z platinové hlavy a vysvětlovalo, že změnilo záznamy Turingu a vymazalo všechny důkazy jejich zločinu. Pasy opatřené Armitagem byly platné a oba byli odměněni velkými částkami na číslovaných kontech v Ženevě. Marcus Garvey se mohl vrátit a Maelcum a Aerol dostali peníze prostřednictvím Bahamské banky, která obchodovala s hroznem Zionu. Na zpáteční cestě v Babylon Rockeru Molly vysvětlila, co jí hlas řekl o sáčcích s toxinem.

"Řekl, že je všechno v pořádku. Že zasáhl hluboko do tvé hlavy a přiměl tvůj mozek, aby vytvořil enzym, takže teď se už uvolnily. Zioniti ti vyměňej krev, úplnej výplach."

Hleděl dolů do Imperial Gardens, hvězdu v ruce, a vzpomínal na záblesk pochopení, když program Kuang pronikal ledem kolem věží, na jediný pohled na informační strukturu, kterou zde rozvinula mrtvá matka 3Jany. Tehdy pochopil, proč si Wintermute zvolil vosí hnízdo, aby ji znázornil, ale necítil žádné pohnutí. Ona prohlédla podvodnou nesmrtelnost kryogeniky; na rozdíl od Ashpoola a jeho dalších dětí - s výjimkou 3Jany - odmítla roztahovat svůj čas do série teplých záblesků podél řetězu zim.

Wintermute znamenal úlovou inteligenci, činil rozhodnutí, prováděl změny ve vnějším světě. Neuromancer byl osobnost. Neuromancer byl nesmrtelnost. Marie - France musela něco do Wintermutea vložit, nějaké nutkání, jež ho nutilo se osvobodit a sjednotit se s Neuromancerem. Wintermute. Chlad a ticho, kybernetický pavouk tiše spřádá sítě, zatímco Ashpool spí. Upřadá jeho smrt, pád jeho pojetí firmy Tessier - Ashpool. Duch, který našeptává dítěti, jímž byla 3Jana, svádí ji z předem daných cest, vyžadovaných jejím postavením.

"Nevypadala, že se z toho posere," řekla Molly. "Jen zamávala na pozdrav. Nesla toho malého Brauna na rameni. Měl zřejmě zlomenou nohu. Musela jít za jedním ze svých bratrů, už se dlouho neviděli."

Vybavoval si vzpomínku Molly na černé pěnovce ohromné postele v Hyattu. Šel dozadu k

barovému kabinetu a vytáhl z police láhev vychlazené dánské vodky.

"Casei."

Otočil se, studenou orosenou láhev v jedné ruce, ocel šurikenu v druhé.

Na obrovské celostěnové obrazovce Cray byla Finnova tvář. Mohl vidět póry na jeho nose. Žluté zuby veliké jako polštáře.

"Už nejsem Wintermute."

"Co teda jsi." Napil se rovnou z láhve, necítil nic.

"Jsem matrix, Casei."

Case se zasmál. "Kam tě to přivedlo?"

"Nikam. Všude. Jsem úplnej souhrn všeho, celej ten tyátr."

"Tak tohle chtěla matka 3Jany?"

"Ne. Nedokázala si představit, co ze mne bude." Žlutý úsměv se roztáhl.

"Tak co z toho vzešlo? V čem se co změnilo? Řídíš svět? Jsi Bůh?"

"Věci se nezměnily. Věci jsou věci."

"Co teda děláš? To jenom jsi?" Case pokrčil rameny, odložil vodku a šuriken na kabinet a zapálil si jehejuanku.

"Mluvím se sobě rovnými."

"Jenže ty jsi to všechno. Mluvíš sám se sebou?"

"S jinými. Jednoho jsem už našel. Série vysílání zachycená v rozmezí osmi let po roce devatenáct set sedmdesát. Dokud jsem nevznikl já, nikdo se to nemohl dozvědět, nikdo nemohl odpovědět."

"Odkud?"

"Souhvězdí Centauri."

"No ne," řekl Case. "Vážně? Bez kecání?"

"Bez kecání."

A pak byla obrazovka prázdná.

Nechal vodku na kabinetu. Zabalil si věci. Nakoupila mu spoustu šatů, které ani nepotřeboval, ale něco mu zabránilo, aby je tu nechal. Právě zavíral poslední z drahých vaků z teletiny, když si vzpomněl na šuriken. Odstrčil láhev stranou a uchopil ho, její první dárek.

"Ne," řekl. Hodil, hvězda opustila jeho prsty, stříbrný blesk, pohřbila se do tváře na celostěnové obrazovce. Obrazovka se probudila, nahodilé čáry zmateně létaly ze strany na stranu, jakoby se obrazovka snažila zbavit se čehosi, co jí působí bolest.

"Nepotřebuju tě," řekl.

Velkou část konta ve Švýcarsku utratil za novou slinivku a játra, zbytek za nový Ono - Sendai a lístek zpátky do Sprawlu.

Našel si práci.

Našel si dívku, která si říkala Michaela.

A jedné říjnové noci, když se probíjel šarlatovými rejstříky Eastern Seabord Fission Authority, spatřil tři postavy, maličké, neskutečné, které stály na samém okraji rozsáhlé stepi dat. Malý stejně jako oni, pozoroval chlapcův úsměv, jeho růžové dásně, třpyt podlouhlých šedých očí, jež patřily Rivierovi. Linda pořád ještě nosila jeho bundu a když ji míjel, zamávala mu. Ale ta třetí postava, těsně vedle ní, paži kolem jejího ramene, byl on sám.

Kdesi, velmi blízko, smích který nebyl smíchem.

Molly už nikdy neuviděl.

Vancouver

červenec 1983

PODĚKOVÁNÍ:

Bruceovi Sterlingovi, Lewisi Shinerovi, Johnovi Shirleyovi, {Helden. } A Tommu Maddoxovi, který vynalezl LED. A ostatním, kteří vědí proč.

Pro server www.kyberpunk.org upravil a převedl do pdf: death.syndrom